

Giới thiệu Trái Tim Bị Đánh Cắp

Thể loại: Hiện đại, sủng, sắc, Cưới trước yêu sau

Nam chính trong câu chuyện này là một nhân vật đã rất quen thuộc. Đố các bạn đọc và đoán anh ấy là ai nhé?

Nữ chính tên là Y Tĩnh. Cô xuất thân của cô vốn được sinh ra ở nông thôn nghèo nàn. Nhận được sự giúp đỡ của mẹ nam chính. Nên đồng ý kết hôn với anh.

Nam chính thuộc dạng khô khan, đầu gỗ. Chẳng biết thể hiện cảm xúc.

Anh bị ba mẹ ép phải lấy cô. Ngay cưới cũng là ngày biết mặt cô dâu. Để trường bối yên lòng dù sao anh cũng đã hơn ba mươi rồi.

Chẳng buồn yêu ai nên khi bị gia đình sắp đặt hôn nhân. Anh cũng chịu lấy cô vợ mà mình không biết mặt..

Chỉ là ừ... Cô vợ nhỏ này thật xinh xắn.. cũng rất ngoan ngoãn.. Biết thân biết phận không làm phiền đến anh

..

Lại khiến một người không biết yêu là gì từng chút run động.. Lại muốn bá đạo chiếm giữ cho riêng mình..

Hôn nhân sắp đặt sẽ ra sao?

Đọc rồi sẽ biết...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đêm tân hôn

Đời người rốt cuộc là có thực sự cần đến

tình yêu hay không? Bởi cuối cùng thì yêu cũng sẽ biến thành thương, cái thứ nghĩa tình thực thụ giúp người ta ở lại bên nhau đến hơi thở cuối cùng. Chúng ta, thực ra không cần một người để yêu, mà là cần một người để thương và được thương đến suốt đời..

Còn anh thì sao hơn ba mươi năm qua, tâm tư điều đồ dồn vào sự nghiệp. Đầu gỗ như anh bao năm chỉ biết chiến đấu với lý tưởng, yêu đương gì đó đã bị anh bỏ sang một bên...

Trình Viện nhìn ly rượu lắc lư trước mắt bất giác thờ dài. Bao nhiêu vụ án điều tra đau não không làm anh mệt mỏi, thế mà hôm nay cái chuyện tưởng chừng cầu huyết lại xảy ra với mình..

"-Này. Đêm nay là tân hôn, cậu nên về đi. Ngồi đây thờ ngắn, thờ dài được cái gì"

Trương Hải buồn cười nhìn vẻ mặt khó coi của Trình Viện mà lòng hả hê. Cũng có lúc tên này rơi vô tình thế tiến thoái lưỡng nan..

Thật là được mở mang tầm mắt...

"-Cậu không muốn ngồi với mình. Thì biến"

Hai hàng chân mày Trình Viện cau lại hung hăng trừng mắt Trương Hải..

Đúng vậy hôm nay là ngày kết hôn của anh. Buổi sáng một hôn lễ ấm áp được diễn ra..Khiến các bậc trưởng bối của Trình gia vui vẻ không thôi..

Chỉ có anh là vẻ mặt cứng ngắt, ngây ngốc rầu rĩ..

Số là một tháng trước người mẹ cao cả của anh gọi về bảo rằng Bà đã sắp xếp hôn sự cho anh với con gái của người bạn thân dưới quê..

Kết hôn gì chứ...?

Dĩ nhiên với tính khí nóng nảy của mình, anh nổi giận dưng dưng..

Nào ngờ người cha lạnh lùng uy nghiêm cũng ủng hộ mẹ anh..

Anh vô cùng bất bình dĩ nhiên không cam chịu. Mẹ anh liền nặn ra vài giọt nước mắt.

Nói rằng con trai nhà người ta bây giờ đã có cháu bông bẽ. Còn ông bà tuổi già kéo đến. Mà anh thì một chút tin tức cũng không có, bạn gái còn không có thì đợi đến ngày cưới con gái người ta về biết khi nào...

Trình Viện nhức đầu không thôi.

Từ ngày anh lên chức Trưởng phòng Hình Sự, mọi thứ đã ổn định đây là giai đoạn thích hợp để kết hôn... nên ông bà liền gấp gấp chuẩn bị..

Ba của anh thấy mẹ anh roi lệ liền nóng nảy đập bàn lạnh giọng.

- " Không phải với con cưới ai cũng được hay sao. Cứ theo vậy mà làm. Không được cãi.

Nếu còn cãi thì chuyển về công tác bên quân đội "

Nghe đến đó Trình Viện không thể tin, cứng người mím môi, không phản bác nữa đồng nghĩa với việc ngậm đồng ý..

Anh có lựa chọn sao? Dĩ nhiên là không.

Phải biết anh yêu công việc hiện tại biết bao. Không phải vì tiền hay địa vị..

Vì những thứ đó anh muốn có khi nào không được..

Mà công việc này làm anh thỏa mãn được tính cách thích mạo hiểm, hoang dã và thích chinh phục của bản thân.

Đùa sao! vào quân đội thì anh sẽ nhảm chán mà chết mất..

Anh tin ba của anh nói được làm được..

Trong giới chính trị, Trình Gia có thể lực ra sao đất nước này không ai không biết

Ba của anh không ai khác chính là Trình Khiêm. Vị Tham Mưu Trưởng tiếng tăm lừng lẫy, mấy ai dám đắc tội...

Thế nên hôm nay mới có buổi hôn lễ diễn ra.. khi vừa kết thúc đưa cô vợ mới cưới về nhà riêng, anh liền đi mất...

- " Thôi đi không muốn thì cũng xong rồi.

Xem như làm vui lòng người lớn trong nhà. Mà tôi thấy mẹ cậu chọn vợ rất khéo đấy chứ.. "

- " (.....)

Trình Viện suy nghĩ, nào là trao nhẫn, tuyên thệ thế mà có lúc nào anh nhìn thẳng mặt cô vợ lần đầu gặp mặt đầy đau. Nhìn sơ qua hình như không tệ...

Lúc sáng Trương Hải có nhìn qua cô dâu..

Tuy bộ dạng có chút nhút nhát, nhìn qua rất trẻ chắc là bằng Tiểu Bình nhà anh..

Da trắng, vóc dáng mảnh mai. Khuôn mặt dịu dàng rất xinh đẹp...

Nói về gia cảnh thì dĩ nhiên không thể so bì với gia thế của Trình Viện. Nhưng Trình Gia cũng đã rất vui vẻ chấp nhận..

Vợ đẹp không cần thời gian cưa cẩm đã cưới con gái người ta về nhà, tên này còn khổ sở cái gì..

Một lúc lại nghe Trình Viện rầu rĩ nhỏ giọng..

- " Bây giờ về nhà không biết đối mặt với cô ta ra sao.. Mẹ kiếp, đau đầu chết đi được "

Trình Viện nằm dài trên ghế lấy tay vò tóc mình..

Trương Hải bật cười, trong mắt Trương Hải, Trình Viện như một chiến binh dũng mãnh không gì có thể khiến anh ta trùn bước, nên nhìn bộ dạng này có chút không quen...

Biết nhau hơn mười năm, Trương Hải dĩ nhiên biết Trình Viện thuộc người khô khan. gương mặt đẹp trai pha lẫn nét lạnh lùng như con ngựa hoang thật khó khăn cho người phụ nữ nào bên cạnh..

Với gia thế như Trình Viện khối nhà muốn liên hôn với Trình Gia. Bất ngờ Trình phu nhân lại chọn cô con dâu, không tiền không gia thế cũng khiến không ít người khó hiểu..

Nhưng với Trương Hải, Trình Gia, Trình Viện cái gì không có cần gì phải nhờ vào người khác..

Chắc chắn người con gái đó phải có ưu điểm gì đáng trân trọng mới khiến hai trưởng bối Trình Gia quyết tâm thực hiện ép hôn con trai mình..

Có lẽ họ cần có cháu bông bế hoặc là có người chế trụ được Trình Viện..Cho họ yên lòng..

Chỉ là cô gái nhỏ đó có bản lĩnh đó hay không còn phải chờ xem..Đề trái tim tên đầu gối này tan chảy cũng có chút gian nan..

Nhưng cuộc đời này đâu nói trước được điều gì..Giống như anh và bảo bối của anh vậy thôi..

Trong căn phòng hai người đàn ông không ngừng nâng ly..Đến khi say mềm lẫn ra mà ngủ..

Vote tích cực nhé..

Theo ý các mem, cho ra cuốn nói về anh cảnh sát Trình Viện đẹp trai rồi nhé...

Giờ này còn ai thức ko nhỉ...ra hơi trễ...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Sang MaCao

Dưới ánh nắng ấm áp chiếu qua tấm rèm mỏng, chiếu rọi xuống thân thể mềm mại người con gái..

Vốn là buổi tối sau khi tắm rửa xong Y Tĩnh muốn chờ Trình Viện về..Không ngờ lại nằm trên sofa ngủ quên..

Ánh nắng chan hòa chiếu rọi khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan hài hòa xinh đẹp, mang chút ngọt ngào dịu dàng khiến người khác ngắm nhìn liền bị thu hút..Mái tóc đen mượt dài ngang thắt lưng xỏa qua vai có chút rối nhẹ...

" Reng...reng..."

Nghe tiếng chuông cửa Y Tĩnh liền tỉnh ngủ hốt, đôi mắt to tròn ngơ ngác hồi hộp, môi hồng cắn nhẹ, chần chừ vài giây rồi chạy ra mở cửa quên cả việc phải vuốt tóc lại..

Khi cánh cửa mở ra, trước mắt không phải là Trình Viện khiến Y Tĩnh thờ phào nhưng trong lòng có chút gì đó mất mát khó tả...

Dịu dàng nở nụ cười ngây ngô..

" Mẹ.Sao mẹ lại đến đây? "

Nhìn cô gái nhỏ xinh đẹp, khuôn mặt non nớt chân chất trước mắt khiến người ta yêu thương mà Phúc Nhã chạnh lòng, xót xa cho con dâu của mình lại tức giận đứa con trai của chính mình bao nhiêu...

" Nào.Mẹ có mua đồ ăn sáng cho con..Vào đây ăn một chút "

Bà không trả lời ngay, nắm lấy tay Y Tĩnh đi vào bếp nhanh chóng đem đồ ăn sáng xếp ra...

Hai mắt Y Tĩnh cay cay, hít mũi cảm động..

" Mẹ.Cám ơn mẹ "

Cô chưa bao giờ nghĩ mình tốt số lại được gả vào nhà hào môn, lại được mẹ chồng yêu thương như vậy..

Trình phu nhân mỉm cười phúc hậu gõ đầu cô..

" Đồ ngốc.Có gì mà cảm ơn, con là con dâu cũng như con gái của mẹ..Nào lại ăn cho nóng."

" Mẹ con lên rửa mặt sẽ xuống nhanh thôi."

Phúc Nhã gạt đầu, nhìn thân hình nhỏ nhắn chạy vụt lên lầu, bất giác thờ dài..Không biết sự việc ép hôn lần này của bà có đúng hay không..

Mỗi lần nhìn Y Tịnh ngây thơ, hiểu chuyện bà lại cảm thấy có lỗi với con bé..

Tuy bà là người sinh Trình Viện ra nhưng lại không hiểu nổi tính tình của anh...Mỗi khi nghĩ đến chỉ thấy đau đầu..

Ngày trước vì khó sinh nếu không bà đã cố sinh thêm một cô con gái đáng yêu để dạy có lẽ bây giờ cũng được an ủi.Nhưng không sau bây giờ có Y Tịnh ngoan ngoãn hiểu chuyện như thế, an ủi vợ chồng bà cũng không ít..

Chỉ tội con bé gặp người chồng như Trình Viện phải chịu nhiều thiệt thòi..

Lần đầu gặp Y Tịnh bà đã bị cô thu hút..

Dáng dấp xinh xắn, giọng nói ngọt ngào, cử chỉ dịu dàng.Dù lúc đấy ở dưới quê trên người chỉ mặc chiếc áo sơ mi và quần bò cũ nát, khuôn mặt nhễ nhại mồ hôi nhưng trong mắt bà con bé rất đổi xinh đẹp hơn hẳn mấy tiểu thư nhà giàu phần son lòe loẹt trên thành phố...

Vóc dáng nhỏ nhắn thanh mảnh như vậy một ngày lại làm rất nhiều việc để kiếm tiền..Ngoài công việc chính là chấp bút cho một tòa soạn nhỏ ở thị trấn..ngoài ra còn nhận giặt đồ mướn, bán đồ ăn sáng, dán giấy bạc cho người ta..không việc gì con bé không làm..Chỉ vì muốn kiếm tiền trị bệnh ung thư cho ba của mình..

Khi bà đến một bệnh viện thị trấn nhỏ đó làm từ thiện, tình cờ gặp người bạn cũ cũng chính là mẹ Y Tịnh mới biết sự tình khó khăn của bạn..

Bà liền không nghĩ ngợi đưa cho mẹ Y Tịnh một số tiền để chữa trị cho chồng..Còn giúp ông ấy lên thành phố chữa trị cho tốt..Chỉ tiếc là ung thư thời kì cuối..Dù bác sĩ đã cố gắng nhưng cũng không qua khỏi..

Sau sự việc đó Thục Quyên cùng Y Tịnh, cảm kích bà không thôi..Nên khi bà đưa ra ý định muốn Y Tịnh làm con dâu Trình gia..

Hai người họ rất bối rối lại khiếp sợ nhưng bà không ngừng đứng ra thuyết phục..Vì trả ơn nên họ cũng không ngại từ chối..Tuy gia cảnh cơ hàn nhưng họ rất tự trọng điều đó cả Trình Khiêm chồng bà cũng thấy được...

Chỉ cần nhìn đức hạnh của Y Tịnh, chưa quản bề ngoài đã khiến Phúc Nhã nhất quyết phải có đưa con dâu ngoan hiền này..

Chỉ tức là có thằng con ngu ngốc quá thể.Có phúc mà chẳng biết hưởng..

Nhìn Y Tịnh hít hà hóp cháo nóng khuôn mặt trắng hồng đáng yêu..Phúc Nhã gấp một miếng củ cải đặt vào chén của cô, nhẹ giọng..

-" Tiểu Tịnh..Ồm...Trình Viện có gọi về cho mẹ nói nó phải sang Ma Cao điều tra vụ án gì đó rất quan trọng..Muốn mẹ nói với con một tiếng..Haiz..Công việc của nó có chút phức tạp, chỉ là hai đứa mới kết hôn khiến con thiệt thòi rồi"

Bàn tay múc cháo của Y Tịnh ngưng lại, ngẩng đầu nhìn Phúc Nhã..Ánh mắt trong veo khiến người ta xót xa, liếm lấy làn môi hồng cười nhẹ..

-" Dạ..Công việc quan trọng hơn ạ.Con không sao, mẹ đừng lo "

Cô càng hiểu chuyện Phúc Nhã càng thấy mình có lỗi.Ai đời vừa cưới con gái người ta về nhà lại bỏ người ta lẫn lốc thế này..

Đúng là thằng chết tiệt mà..

Bà đưa bàn tay tinh tế của mình nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn có chút khô ráp của Y Tịnh..Thở dài ái ngại..

-" Tiểu Tịnh! mẹ biết con là đứa trẻ ngoan lại rất hiểu chuyện.Trình Viện là đứa ngang tàn từ nhỏ nó đã có chính kiến riêng của mình, bao lần còn làm ba của con tức đến mức muốn thổ huyết...

Ông ấy muốn nó sang quân đội nó lại rẽ hướng sang cảnh sát làm công việc nguy hiểm.Tuy bây giờ nó đã lên chức vụ Trưởng Phòng nên ba mẹ cũng yên tâm

Con thấy đầy tính tình nó ngang bướng và cố chấp, cuộc hôn nhân này mẹ biết nó vẫn không hoàn toàn chấp nhận..Đây là cách nó cố tình phản kháng lại mà thôi..

Nhưng Y Tịnh tuy tính nết Trình Viện cố chấp nhưng nó là đứa hiểu chuyện, sống rất có tình có nghĩa.Một khi đã hết lòng vì ai thì sẽ không buông tay..Hiện tại bây giờ nó chưa hiểu hết về con nhưng mẹ tin một khi hai đứa bên cạnh nhau, hiểu hết về nhau, nó sẽ yêu con..Chỉ cần con hãy bao dung và nhẫn nại với nó.."

Y Tịnh im lặng nghe bà nói rất nhiều cũng hiểu sơ về tính cách của Trình Viện..Cô và gia đình cô mắc nợ ân huệ của Trình Gia.Khi đồng ý bước vào nhà Trình Gia cô không hề có suy nghĩ gì quá phận..Chỉ muốn chịu theo ý Trình Phu Nhân lúc đó..

Không hề nghĩ sâu xa về sau.Thì ra có nhiều vấn đề nan giải như vậy..

Y Tịnh nấp máy môi nhìn bà, muốn nói rồi lại thôi..Cuối cùng cũng mở lời..

-" Mẹ..Con mang ơn mẹ, con không ngại vì Trình Gia hi sinh bất cứ điều gì..Con chỉ ngại, có khi nào anh ấy đã có người trong lòng mà con vô tình thành

kẻ thứ ba.."

Phước Nhã nhanh chóng lắc đầu phì cười béo má cô..

-"Đứa ngốc này.Con nghĩ Trình Viện nhu nhược thế à.Cả người phụ nữ của mình cũng không đấu tranh được thì đâu xứng là con cháu Trình Gia.Huống hồ mẹ đã điều tra hết rồi.Mới quyết định hôn sự hai đứa.Còn nữa con đừng mở miệng là mang ơn này nợ nghe rất xa cách hiểu không?"

Y Tịnh xoa xoa phần má bị bà béo lấy mím cười gật đầu..

-"Mẹ.Con hứa sẽ nhẫn nại cố gắng làm một người vợ tốt của anh ấy "

Cô không dám mơ ước tình yêu cao cả gì của người đàn ông đó..Nhưng để hoàn thành tốt vai trò một người vợ thì cô có thể làm được...

Phước Nhã hài lòng với câu trả lời của cô..

Sau khi ăn sáng.Y Tịnh liền bị Phước Nhã khăn gói mang về Trình Gia..Biết khi nào Trình Viện mới trở lại, bà nào chịu để Y Tịnh thui thủi một mình trong căn nhà lạnh lẽo này...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Về nước

1 tháng sau

Trình Viện một thân áo phông quần jean bên ngoài khoác thêm chiếc áo da màu đen cá tính, vóc dáng cao lớn khuôn mặt lạnh đậm gốc cạnh sắc nét làm anh nổi bật trong đám đông..

Phủ đầy sương gió trở về sau một tháng rong rã tại Ma Cao.

Vừa ra khỏi cửa sân bay đã bị hai người đàn ông da ngăm đen một thân quần phục chặn lại..

-"Thiếu Gia.Tham Muu Trưởng bảo chúng tôi đến đón cậu "

Chân mày kiếm đen dày của Trình Viện nhíu lại..

Nghe thật hay! đến đón hay là muốn áp giải anh về..Hừ..!

Trình Viện lạnh nhạt hất mặt với một số đồng đội phía sau..

Rồi ném vali cho hai người đàn ông đang rất nhẫn nại chờ đợi..Còn mình nghênh ngang ra xe ngồi vào...

Về bất cần đời của anh như đã ăn vào xương máu.Tuy Trình Viện sinh ra và lớn lên là con nhà quan..Nhưng từ phong cách hay cách sống của anh chẳng ai nhìn ra điều đó..

Phải hiểu đã là Quan chức thì làm gì cũng phải nhớ hai chữ " quy tắc "

Thế mà từ nhỏ Trình Khiêm đã khá đau đầu với đứa con trai này rồi..

Phá vỡ mọi quy tắc chính là những gì Trình Gia khi nói về Trình Viện..Qua bao năm sửa đổi không được Trình Khiêm cũng mất nhắm mắt mở dung túng..

Vừa lên xe Trình Viện đã ngã người ra sau ghế, nhắm nhắm lại không biết là ngủ hay không muốn bị ai làm phiền..

Xe vào Quân Khu của Trình Gia..Hai bên cổng lớn, hai người mặc quân phục đứng gác nhìn rất nghiêm trang, ai mới vào có lẽ sẽ cảm giác e sợ...

Xe chạy một đoạn vào trong khuôn viên rộng lớn ngừng lại..Trình Viện tự mở cửa đi vào..

Bên trong Trình Khiêm đang nhàn nhã uống trà đọc báo..

-"Ba "

Nghe tiếng gọi Trình Khiêm gấp lại tờ báo nhìn đứa con trai một tháng không gặp lúc này đang nhàn nhã đi đến..thong thả ngồi xuống sofa...

- " Cũng biết đường về nhà sao?"

Về mặt Trình Khiêm nghiêm nghị hướng mắt nhìn thẳng con khó dạy bảo, lạnh giọng..

Tự rót cho mình ly trà nóng uống một ngụm, rồi mới điềm nhiên trả lời..

- " Ba cho người đến đón.Con sao dám không về.."

- " Tức con nói nếu ba không cho người đến.Con chắc sẽ không về cái nhà này đúng không?"

Trình Khiêm đặt tờ báo sang một bên, cao giọng hỏi ngược lại..

Trình Viện không trả lời, vì anh vốn nghĩ vậy mà..

- " Ngày trước con muốn sao cũng được.

Nhưng bây giờ con đừng quên mình đã có vợ..Nếu đã chấp nhận cuộc hôn nhân này thì phải có trách nhiệm với nó..Và cả Y Tịnh.."

Lời lẽ của Trình Nghiêm tuy lạnh nhạt nhưng đầy sự khuyên bảo...

Trình Viện vẫn giữ im lặng, về mặt không cảm xúc lưng dựa vào sofa cũng chẳng biết anh có nghe vào hay không nữa..

Lúc này Phúc Nhã từ trên lầu đi xuống nhìn không khí căng thẳng của hai cha con..

Rồi nhìn sang đứa con to xác đang trì hoãn ngồi một bên thờ dài...bước đến dịu giọng..

- " Được rồi.Con nó mới về.Ông cứ để nó tắm rửa, ăn uống nghỉ ngơi cái đã.."

Rồi quay sang Trình Viện.

- " Con lên phòng tắm rửa đi.Rồi xuống ăn cơm.."

- " Dạ "

Trình Viện mệt mỏi nghe thế liền đứng dậy..Nào ngờ bị Trình Nghiêm gọi lại..

- " Khoan đã.Nghỉ ngơi hôm nay.Ngày mai về thành phố F đón Y Tịnh "

Trình Viện xoay người, khuôn mặt điển trai có chút mù mịt...

- " Ba nói vậy là sao?"

Phúc Nhã cười hiền hậu ngồi xuống sofa nhìn con trai mình tốt bụng giải thích..

- " Con còn hỏi. Vừa cưới xong con bỏ lại con gái nhà người ta lẫn lóc một mình..Thế mà con bé một chữ oán than cũng không có..Mẹ đưa Y Tịnh về Trình Gia nửa tháng. Thấy không ổn sợ nó ở đây suy nghĩ lung tung nên cho nó về quê thăm mẹ con bé rồi.."

Nghĩ đến chuyện đó Trình Viện có chút chột dạ..Đúng là chuyện đó anh cảm thấy mình không đúng..Anh không phải chán ghét cuộc hôn nhân này đến mức mà không suy nghĩ đúng sai..

Là vì anh chưa thể hòa hợp có chút gượng gạo.Sẵn công việc khẩn cấp nên anh lợi dụng vào đó mà tránh né được thời điểm nào được thì tránh..

Giờ nghe mẹ anh nhắc lại anh cảm thấy xấu hổ.Ba anh nói đúng làm đàn ông, dám làm phải dám đối mặt..Đây cũng là chuyện đầu tiên anh tránh né...

- " Con biết rồi.Con lên nghỉ một chút "

Trình Nghiêm và Phúc Nhã đưa mắt nhìn nhau.Không nghĩ anh nhanh đồng ý như vậy...

Mở căn phòng bước vào..Đây là căn phòng anh ở từ nhỏ, trước khi chuyển ra ngoài sống..

Cánh cửa vừa mở bên trong có mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng mà thanh mát như mùi của hoa nhài không quá nồng, rất dễ chịu,như xua tan đi sự mệt mỏi trên người.

Căn phòng nam tính ngày nào giờ được bố trí nữ tính hơn.Rèm cửa là màu tím nhạt nhìn rất mát mắt...Mọi thứ sắp xếp tỉn tể gọn gàng.Những vật dụng của anh đều được giữ lại xếp ngăn nắp không hề xô dịch vị trí..

Có khác là chiếc giường đơn được thay bằng chiếc giường đôi, nơi đó còn đặt hai chiếc gối..Chiếc tủ đựng đồ cũng được thay cái khác to hơn...

Trình Viện mở tủ đồ, ngoài một số quần áo của anh, mỗi khi về có cái để mặc hôm nay kế bên còn nhiều quần áo của phụ nữ..

Là của cô sao..đa số là những màu nhã nhặn,màu trắng chiếm đa số..

Anh liền lấy đại một quần áo thoải mái mặc ở nhà vào phòng tắm..

Nhìn sửa tắm các vật dụng đặt trên kệ và cũng chính mùi hương đặc biệt này bay khắp phòng tắm. Trước mặt anh lại bắt gặp hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nộm có chút không rõ ràng.

Trình Viện cũng không biết anh bị làm sao.Chỉ còn biết dùng nước xối rửa thân thể mệt mỏi của mình.

Rất không chậm trễ vui cả thân người to lớn lên chiếc giường mềm mại, không biết là vô ý hay sao mà nằm lên chiếc gối của Y Tĩnh,

ngửi lấy mùi hương dịu nhẹ rồi yên ổn chìm vào giấc ngủ say một cách ngon lành..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đi đón vợ

Mới sáng sớm, Trình Viện đã bị Trình Phu nhân đích thân lên phòng gọi dậy, bà rất nhớ con dâu của mình nhé.

Trình Viện bị đánh thức mặt mày ủ rũ, sau khi ăn sáng liền bị Tham Muu Trưởng ra lệnh bắt khởi hành đi ngay..

Còn không cho tài xế lái, bảo anh tự thân vận động..

Trình Viên thật bất lực với hai người già này, dĩ nhiên họ nghĩ gì sao anh không biết..

Anh rất lười chạy xe, cũng cần răng lái gần hai tiếng mới đến thành phố F, đi thêm ba mươi phút nữa để vào thị trấn nhỏ ở vùng quê...

Nhìn bản đồ chỉ dẫn, con đường phía trong rất hẹp, xe ô tô không thể vào được..Trình Viện quyết định cho xe dừng ngoài đường lớn, xuống đi bộ vào trong..

Nhìn khung cảnh bình yên tràn ngập tạo cảm giác thoải mái làm sao..

Lúc Y Tĩnh giao hàng trở về, thời tiết khá nóng mồ hôi nhẹ nhảy chảy xuống vùng cổ trắng mịn của cô..Hai má vì khí nóng mà ửng hồng..

Cô thành thạo điều khiển chiếc xe đạp...

Tổ Quyên đã đứng chờ sẵn về mặt có chút gấp gáp bước đến..

- "Sao giờ này con mới về..Mau..mau vào trong "

- " Mẹ sao không ở trong nhà.Đợi con à?"

Y Tĩnh cười tươi rói, leo xuống xe đạp..

Tô Uyển kéo lấy tay con gái lắc đầu nói nhỏ.

- " Chồng con..đang ở trong nhà.."

- " Ai..Mẹ nói Trình Viện sao?"

Y Tĩnh tưởng mình nghe lầm hỏi lại thêm một lần nữa...

Tổ Quyên đang muốn trả lời thì thấy Trình Viện từ trong nhà bước ra...Bà cười khan..

- " Con bé mới về.Hai đứa nói chuyện đi.Mẹ đi nấu cơm."

Tổ Quyên liền đi vào trong để lại không gian cho hai người trẻ...

Y Tĩnh nhìn theo hướng mắt của mẹ mình, xoay người lại cả người cứng ngắt, vì quá bất ngờ cô không biết phải làm sao.Cứ thế mở to mắt nhìn người chồng nào đó cả tháng mất tích..

Trình Viện đưa mắt quan sát người con gái trước mặt. Tuy cô ở vùng quê không phải con nhà hào môn, luôn chăm sóc sắc vóc.. nhưng lại có một làn da rất đẹp trắng hồng mịn màng. Khuôn mặt trái xoan đường nét hài hòa xinh đẹp..Đôi mắt hai mí to tròn ướt át có thể làm tan chảy trái tim của người khác..Miệng nhỏ đầy đặn đỏ mọng..

Trên người là chiếc quần bò hơi cũ kết hợp áo thun trắng bên ngoài còn khoác chiếc áo sơ mi tay dài che nắng..Vóc dáng của cô mảnh mai cũng không quá gầy.

Nhưng trong mắt Trình Viện cần phải tìm bổ thật nhiều đầy đặn một chút có lẽ đẹp hơn nhìn khỏe mạnh hơn..

Mái tóc đen được cô búi gọn phía sau..

Mồ hôi ẩn hiện trên trán còn chảy dài dọc theo cái cổ thon dài trắng nõn..Bộ dáng nhếch nhác tóc con ướt át dán vào khuôn mặt trắng trẻo đang ửng hồng càng làm cô thêm thu hút vạn phần..So với những cô gái thành phố cô còn đẹp hơn rất nhiều.

Thì ra người vợ bị anh bỏ mặc thời gian qua lại có vẻ đẹp ngọt ngào như vậy.Nhưng có lẽ cô quá trẻ so với anh thì phải.Điều này làm cho Trình Viện có chút không vui nhưng anh cũng không hiểu lý do vì sao không vui..

Nhìn ánh mắt Trình Viện không ngừng soi mói mình từ đầu đến chân, Y Tịnh có chút không được tự nhiên..Mặt bất giác càng ửng đỏ hơn..Cả những ngón chân cũng rút lại.Y Tịnh hai tay nắm vạt áo, cắn môi chần chờ vài giây mới ngẩng đầu nhìn anh..

- " Anh..anh về khi nào?"

Giọng nói quá nhỏ nhẹ có gì đó ngửa ngáy trong lòng..Trình Viện hắng giọng biết mình thất thố nhìn người ta chăm chú thật quá mất mặt..Lấy lại vẻ lạnh nhạt..

- " Hôm qua"

Ngưng chút xíu lại bổ sung thêm..

- " Vào nhà thôi.."

Nhà là nhà người ta đấy..

Anh thấy trời nắng gắt, muốn bảo cô vào trong cho mát.Thế nhưng lời nói ra nghe cộc lốc.

Y Tịnh cũng không bắt bẻ làm gì trong lòng có chút âm ỉ khó tả, với người đàn ông có phần xuất chúng nhưng cứ chỉ lãnh đạm trước mắt,cô cũng hiểu không nên đặt kỳ vọng vào anh..

Vì hôn nhân này không hề xuất phát từ tình yêu cũng không bắt ép anh phải đối xử khác với cô được...

Y Tịnh cúi đầu..

- " Dạ "

Rồi lặng lẽ đi qua anh, bước thẳng vào nhà.

Nhìn dáng vẻ yếu ớt của cô có chút thất vọng..

Trình Viện ảo não cào tóc mình..thờ dài trong lòng cũng lui thủi theo vào sau..

Ở lại gần xế chiều, Y Tịnh theo Trình Viện trở về..Trình Viện cũng không gấp gáp.

Nhưng Tổ Quyên lo xe không có chỗ để, nhà cửa lại chật chội bà sợ Trình Viện không quen.Với lại con gái cũng về hơn nửa tháng..

Cũng thấy không đúng nên hối thúc hai người trở về...

Chiếc xe băng băng chạy ra khỏi thị trấn,

Trình Viện liếc mắt nhìn vào kính quan sát khuôn mặt cô gái nhỏ bên cạnh...

Lúc này không còn vẻ chật vật như lúc trưa..Rất gọn gàng và thanh mát..Cũng vẫn phong cách quần bò áo thun, chỉ khác chiếc áo là màu xanh nước biển càng tôn lên nước da trắng hồng của cô..mái tóc đen dài qua vai được thả bồng bềnh sau gáy..

Từ lúc lên xe cho đến giờ cô vẫn im lặng, hai tay ôm chặt chiếc ba lô trước ngực..cái gì cũng không nói..

Trình Viện ho nhẹ mới chậm rãi lên tiếng..

- " Trong cốp có bánh ăn vặt.Mẹ chuẩn bị.Em có ăn lấy mà ăn "

Câu này có vẻ dài nhất từ trưa đến giờ..

Y Tịnh nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh..

Cô luôn bị vẻ ngoài nam tính sắc nét của Trình Viện thu hút, mũi anh rất cao khi nhìn vào tạo người ta cảm giác áp bức rất mạnh..

Y Tịnh chỉ là cô gái nhỏ,nói không thích ngắm nhìn trai đẹp đó là nói dối hướng chi là chồng mình..Nhưng cô luôn biết giới hạn của mình nằm ở đâu..Và người đàn ông trước mặt là ai, khuyên bảo mình phải luôn tỉnh táo..

Y Tịnh lắc đầu, dịu dàng nói..

- " Em không thích ăn vặt "

Trình Viện ngạc nhiên không phải con gái luôn thích những điều đó à..Anh tò mò buộc miệng hỏi..

- " Không phải con gái thích ăn vặt sao?"

Y Tịnh không ngờ anh có hứng thú với việc này..Cô lắc đầu mỉm cười có chút gượng gạo..

- " Từ nhỏ nhà em rất nghèo.Chi mong kiếm cơm đủ ba bữa không đói, là mừng nguyện lắm rồi, đâu cần gì được ăn ngon hưởng gì ăn những thứ khác..Tập dần rồi thành thói quen "

Hai tay siết chặt tay lái quay đầu nhìn cô, bị anh nhìn Y Tịnh có chút không quen, trách mình sao lại nói ra những điều này.Co khi nào anh nghĩ cô than vãn lấy sự thương hại của anh hay không..

Y Tịnh xua tay mỉm môi cười nhạt..

- " Xin lỗi..em nói nhiều rồi.Em ngủ một chút khi nào đến nơi anh gọi em nhé "

Giờ chỉ còn cách giả vờ ngủ để đỡ xấu hổ mà thôi..Không ngờ nằm một chút cô lại ngủ thật..

Trình Viện nhìn cô xoay mặt ra cửa..Nhìn vẻ nhỏ nhắn yếu ớt của Y Tịnh..Trình Viện có chút gì đó thương xót..Nhất là khi nghe những lời nói cam chịu từ cô..Anh lại thấy khó chịu..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chung phòng

Xe chạy ra thành phố F thì cũng đã hơn bảy giờ tối..Lúc này trời bắt đầu kéo mây đen mù mịt, cơn mưa bắt đầu nặng hạt...

Cần gạt liên tục hoạt động nhưng không thể xóa nhòa màn mưa trước mặt, với tình trạng này không thể về thành phố C trong đêm được rồi..Phải tìm nơi nghỉ chân mà thôi..Trình Viện âm thầm tính toán..

Y Tịnh vì những cơn sấm chớp cũng làm cho tỉnh..Cô ngơ ngác nhìn cơn mưa trút xuống mịt mù ngoài xe...

- " Chúng ta phải tìm chỗ nghỉ ngơi.Tình trạng này mai mới về được "

Trình Viện thấy cô tỉnh táo có ý giải thích cô hiểu..Y Tịnh cũng biết mưa gió chạy xe rất nguy hiểm..

Chạy một đoạn bất gặp một khách sạn bên đường..

Trình Viện nhanh chóng tấp xe vào..Anh rất nhanh nhẹn xuống xe, ném chìa khóa cho bảo vệ, rồi vòng qua mở cửa...Khi Y Tịnh chuẩn bị bước ra, đã thấy Trình Viện cởi áo khoác của chính mình che qua đầu mình rồi nhanh tay kéo cô vào lòng tránh cho cả hai không ướt...

Trái tim Y Tịnh nhảy thình thịch, chiếc áo khoác thoang thoảng mùi hương nam tính của anh cả người cô sát chặt vào anh..

Đề anh che chắn hai người tiến vào khách sạn...

Đến quầy tiếp tân anh khoác áo lên vai cô còn mình lại quầy đặt phòng..Mọi động tác điều rất nhanh gọn..Y Tịnh lén đưa mắt nhìn anh..Có lẽ cô nghĩ quá nhiều, anh vẫn bình thản cầm lấy thẻ phòng sau đó xoay người nhìn cô..

- "Đi thôi.."

- "À..Dạ.. "

Y Tịnh xấu hổ vì để anh bắt được vẻ mặt tri độn này của mình. Trình Viện chân dài sải bước, Y Tịnh kéo lấy áo khoác lon ton đi theo sau..

Khi đến cửa phòng, theo anh vào trong..cô ngỡ ngác đứng nhìn căn phòng rộng lớn có chút ái muội..

- "Sao thế?"

Trình Viện mở cửa nhà tắm quan sát một loạt quay sang thấy cô gái nhỏ tay vẫn ôm ba lô trước ngực, trên người vẫn còn khoác chiếc áo rộng thùng thình của anh nhìn có chút buồn cười..

Y Tịnh cắn cắn môi, lí nhí hỏi..

- "Anh..anh đặt một phòng sao?"

Chân mày Trình Viện nhíu chặt hình như không vui với câu hỏi của cô..

Cô gái này hỏi vậy là ý gì..Nên nhớ bọn họ quan hệ như thế nào mà còn phân phòng..

Chẳng lẽ cô ghét bỏ cuộc hôn nhân này như vậy.Lấy anh chỉ để trả ơn mẹ anh..Nghĩ thế Trình Viện có chút buồn bực hờ hững trả lời..

- "Chúng ta là vợ chồng "

Nhìn vẻ mặt tội nghiệp của Y Tịnh..Trình Viện lại không nổi phát cáu..

- " Anh gọi đồ ăn tối.Em tắm nhanh đi "

Nói rồi bỏ ra phòng ngoài..Y Tịnh cảm nhận hình như anh tức giận..Nhưng vì sao lại tức giận..

Vừa kết hôn xong anh rồi đi một tháng nói không chạnh lòng là nói dối..

Nên cô luôn nghĩ anh chán ghét cuộc hôn nhân này và cả cô..Cô chỉ là không muốn anh gò ép bản thân mình mà thôi.. hai người hai phòng mọi thứ sẽ dễ chịu hơn.

Ai ngờ lại chọc anh nổi giận..Y Tịnh buồn chán đi vào phòng tắm..

Sau khi cả hai tắm rửa, thức ăn đã được đem vào..

Y Tịnh ngồi trước bàn ăn, len lén đưa mắt nhìn người nào đó.Từ lúc giờ không có ý định nói chuyện với cô..Y Tịnh ăn được một miếng liền muốn ngưng.Bắt ngờ Trình Viện lên tiếng..

- " Ăn thêm "

- " Hả..em..em no rồi "

Y Tịnh có chút lấp bắp trả lời..Trình Viện lấy chén của cô múc nửa chén canh..

- " Ăn hết chén này "

Ra lệnh hăn hỏi xem cô là cấp dưới của anh hay sao..Y Tịnh trở mắt nhìn anh.Trình Viện đưa mắt nhìn cô rồi không được tự nhiên quay mặt tập trung vào ăn..

Mà cô rất biết nghe lời, có chút ầm áp cầm chén canh từng chút húp lấy...

Đến giờ đi ngủ.Y Tịnh rồi rảo chui vào nhà vệ sinh chân chừ không muốn ra..Hai người phải ngủ chung một giường đây..Lần đầu tiên trong đời cô phải ngủ chung với người khác còn là đàn ông..

Nhưng trốn tránh không là biện pháp.Qua một lúc đấu tranh Y Tịnh cắn răng đi ra ngoài lúc này phòng ngủ tắt đèn chỉ chừa lại ánh đèn ngủ vàng nhạt, nhìn vẫn thấy rõ người đàn ông cao lớn nằm trên giường.Mắt nhắm nghiền không biết anh nhắm mắt để đó hay là ngủ rồi.Nhưng cũng làm Y Tịnh thở phào..

Cô nhẹ nhàng gỡ chăn leo lên giường..Thân thể cứng ngắt nằm xuống, giữ một khoảng cách với người bên cạnh...nằm sát mép giường, không cần thận có thể rơi xuống bất cứ lúc nào...

Im lặng thật lâu không thấy người bên cạnh có hành động gì Y Tịnh bất giác xoay người nhìn một bên mặt góc cạnh của anh dưới ánh đèn nhạt... hàng

chân mày dày đen sóng mũi thon cao, đôi môi mỏng. Khi ngủ nhìn anh nhu hòa hơn. ánh mắt đen láy sâu hút bị che khuất bởi hàng mi rậm nên nhìn anh không còn vẻ lạnh lùng như ngày thường..

Ngắm anh say mê đến khi mí mắt nặng trĩu và khép lại ngủ quên lúc nào không hay..

Lúc này người đàn ông tưởng đã yên giấc, mắt lại mở ra... khuôn mặt non nớt say giấc gần kề, miệng nhỏ còn hé mở thở khe khẽ rất đáng yêu, cô cuộn chân ôm vào trong lòng, nửa khuôn mặt như vùi xuống gối..

Trình Viện ngứa ngáy, gió tay ra nhẹ nhàng vén những sợi tóc che khuất má cô, chạm vào khuôn mặt trắng nõn như búng ra sữa của Y Tĩnh.. Cảm giác vô cùng mềm mại, dọc theo sóng mũi thon cao là bờ môi đỏ mọng.

Sao có thể mềm mại như thế giống như chạm vào bông vậy đó.. Da thịt chắc khỏe của anh với cô như một trời một vực...

Anh gặp qua không ít phụ nữ, chưa chạm vào thật nhưng anh cảm giác da thịt họ lại không non mềm như cô gái của anh.

Hầu kết bất giác chạy lên chạy xuống, đang suy nghĩ miên man lại thấy Y Tĩnh kéo kéo lấy chân miệng nhỏ mấp máy " Umh "

nhẹ lên một tiếng nũng nịu trở người chui vào ngực anh..

Mới đầu Trình Viện dờ người ra, sau đó rất nhanh và tự nhiên vòng tay ôm lấy cô còn cẩn thận nhìn nếp gấp chăn xem có phủ qua người cô chưa..

Ôm lấy thân thể mềm mại nữ tính, hơi thở ngọt ngào đều đặn của cô phả vào ngực anh

, hương thơm thiếu nữ từng chút chui vào mũi anh làm cả người anh rạo rục khó tả

.Trình Viện rất thuận theo tự nhiên hôn lên mái tóc đen bóng, còn tham lam đưa tay xoa lấy bờ vai mảnh khảnh của Y Tĩnh..

Thì ra ôm một người con gái thuộc của chính mình cảm giác lạ lùng và tuyệt vời như vậy...Môi mỏng bất giác nhếch lên thích thú, vòng tay siết chặt người con gái trong lòng mới yên ổn nhắm mắt lại..Hương lấy tư vị lạ lẫm này..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bắt đầu muốn chiếm hữu riêng

Sáng sớm hôm sau hai người khởi hành về thành phố C

Ngồi trong xe Y Tĩnh lên đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh. Lúc sáng cô thức dậy phát hiện mình nằm trong lòng của Trình Viện mà anh vẫn ngủ say..Cảm giác lạ lẫm, da kề da hơi thở như hòa làm một.

Làm Y Tĩnh mặt đỏ cho đến tận bây giờ..

Cảm giác đó thật ám áp làm sao..

Trình Viện đưa mắt quan sát qua kính như về thất thần của cô gái nhỏ, từ lúc lên xe đến giờ cô hết đỏ mặt lại thất thần..Trình Viện không phải ngu ngốc nhưng anh cảm giác là vì anh, suy nghĩ đấy làm anh có chút vui vẻ..

Khi xe vào cổng, Trình Phu nhân đã đứng đợi sẵn khi gặp Y Tĩnh bước vào bà cười đến rạn rờ..

- " Về rồi...về rồi "

- " Mẹ "

Y Tĩnh mỉm cười nhìn Phúc Nhã..lúc này Trình Viện đang đi vào, mà làm gì không ai thấy anh thì phải.

Phúc Nhã nắm tay dắt Y Tĩnh vào trong, có điều Trình Viện cũng không để tâm chỉ là anh bước đến kéo tay Y Tĩnh..

Phúc Nhã cau mày nhìn con trai, bà có chút khó hiểu..

- " Con làm sao thế? "

Nó lại giờ chứng cái gì..?

Một bên tay bị Phúc Nhã cầm lấy.. Tay còn lại đã bị Trình Viện kéo lại.. Y Tịnh cũng ngơ ngác nhìn anh..

Trình Viện mặt tỉnh bơ hờ hững trả lời..

- " Con chỉ đưa Y Tịnh đến chào ba mẹ. Bây giờ chúng con phải về.. "

- " Cái thằng này. Y Tịnh nó đi đường xa đã mệt ở lại đây nghỉ một đêm mai hãy tính. "

Trình Phu nhân nào chịu..

- " Để hai đứa về đi.. "

Mọi người điều hướng lên cầu thang.. Trình Nghiêm thông thả đi xuống về mặt uy nghiêm..

- " Nhưng.. "

- " Cuối tuần lại đưa con bé về đây là được "

Trình Phu nhân vẫn chưa hiểu ý Tham Mưu Trưởng nhà bà.. Nhưng bị ông ngắt lời, hất mặt nhìn Trình Viện dạn dỏ..

Phúc Nhã lúc này như hiểu được ý tứ của chồng bà quay sang nhìn Y Tịnh vỗ lấy tay cô..

- " Nhà cửa mẹ cho người sang dọn sạch sẽ. "

À! con chờ một chút mẹ cho người gói đồ ăn, hai đứa chỉ đem về hâm nóng lại ăn thôi. Không cần vất vả.. "

- " Dạ. Cảm ơn mẹ "

Y Tịnh ngoan ngoãn gật đầu.. Lúc này Phúc Nhã quay sang Trình Viện

- " Con không đến cơ quan à. Hay muốn đưa con bé về rồi để nó bơ vơ một mình.. "

- " Con nghỉ phép bù "

Cụp mắt nhìn cô gái nhỏ bên cạnh đang nhìn mình. Nghĩ lại việc bỏ mặt cô một tháng sau kết hôn. Trình Viện không được tự nhiên trả lời..

Nghe anh được nghỉ phép trong lòng Y Tịnh như nở hoa.. khuôn mặt cũng không giấu nổi vui vẻ, lại nhìn tay anh đang nắm lấy tay mình.. Trình Viện cũng nhìn ánh mắt của cô nhưng anh không có ý buông ra...

Từ đêm hôm qua, trong lòng anh có khát vọng muốn ôm lấy cơ thể mềm mại này, thích nhìn mọi biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Thích chạm vào cô.. Thích vuốt lấy mái tóc đen mượt của cô..

Cảm giác vô cùng mãnh liệt, không ngừng thôi thúc anh.. Anh không biết nhưng anh lại rất thích cảm giác bên cạnh cô.. Càng bộc lộ rõ khi anh muốn chiếm hữu cô rất mãnh mẽ còn muốn giang tay bảo vệ không muốn cô phải cực khổ.. tủi nhục.. Vì bây giờ cô là vợ anh, trách nhiệm cho cô cuộc sống tốt đẹp thuộc về anh..

Phúc Nhã đưa mắt nhìn Trình Khiêm.. đến khi hai người trẻ về rồi, bà vẫn suy tư nhìn chồng..

- " Anh nghĩ sao? "

Đĩ nhiên biết vợ hỏi gì.. Trình Khiêm đặt một con chốt lên bàn cờ ..thong thả mỉm cười..

- " Con cháu có phúc của con cháu, em đừng suy nghĩ nhiều. Huống hồ Y Tịnh là cô bé đáng được yêu thương "

Phúc Nhã cũng mỉm cười.. dĩ nhiên con dâu bà chọn phải khác với các cô gái tầm thường khác chứ..

Về đến nhà, hai ngày nay dù sao cũng có tiếp xúc, tính cách cơ bản cũng hiểu nhau..

Y Tịnh biết Trình Viện thuộc loại người không thích nói nhiều.. Mà cô vì ngại cũng rất kiệm lời, tuy không ai nói gì nhưng cũng rất hòa hợp...

Sau khi ăn cơm tối.. Trình Viện lên phòng làm việc.. Y Tịnh buồn chán chỉ còn biết xem tivi..

Đến khi mí mắt híp lại ngủ quên lúc nào không hay.. Rồi thấy thân thể nhẹ tênh, như phiêu bồng trên mây..

Cô mơ màng mở mắt thấy mình đang được Trình Viện bế trên tay, Y Tịnh liền tỉnh cả ngủ... cô ngại ngùng níu lấy áo anh lấp bắp..

- " Em.. em.. "

- " Về phòng ngủ "

Anh cúi đầu nhìn cô vững vàng ôm lấy cô lên phòng. Rất nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, kéo chăn qua cho cô..

- " Ngủ ngon "

Hai mắt Y Tịnh mở to vẫn ngẩng ngơ miệng chưa khép lại được...Trình Viện nói xong tắt đèn chừa lại đèn ngủ..Anh thì đi vào phòng tắm.

Qua một hồi nghe tiếng cửa phòng tắm mở ra, Y Tịnh nhắm tịt mắt thờ cũng chẳng dám thờ mạnh..

Đến khi bên giường lún xuống.. Thân thể được bờ ngực ấm áp dính sát.. Cả người cô rơi vào vòng ôm của anh..nhìn xuống cánh tay chắc khỏe của anh đặt ngay bụng mình..

Y Tịnh hoảng sợ..là anh ôm cô..cô cứ thế nằm im re người sau lưng cũng rất yên phận..cho đến khi không biết ai ngủ trước chỉ là im lặng nghe tiếng nhịp đập của trái tim mà nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ..

Mọi thứ từng chút, từng chút một tạo thành thói quen..Như bắt đầu từ vòng ôm mạnh mẽ này...

Mấy ngày liền như lời đã nói, Trình Viện không đến cơ quan mà ở nhà với Y Tịnh..Y Tịnh nấu ăn rất ngon, công việc của Trình Viện thường xuyên xuôi ngược ở bên ngoài muốn có bữa cơm gia đình hơi khó..

Nên khi được tận hưởng được biệt những món anh thích..Trình Viện rất tự nhiên đánh ba chén cơm liền, anh ăn rất ngon lành làm Y Tịnh cũng vui vẻ và thỏa mãn không thôi..

Cô phải gọi điện hỏi mẹ chồng sở thích của Trình Viện ra sao.Ti mĩ nấu ăn cho anh, thấy anh ăn ngon cô cảm thấy công sức bỏ ra vô cùng xứng đáng..

- " Y Tịnh, anh ra ngoài gặp bạn.Em đừng chờ cửa "

Trình Viện từ trong phòng tắm đi ra, anh đã thay đồ, nhìn Y Tịnh đang đứng trước tủ..

Giờ này đã hơn bảy giờ tối rồi, Y Tịnh cũng không nghĩ gì nhiều chỉ nhẹ gật đầu..

- " Dạ "

Trình Viện nhìn cô như muốn nói gì đó, suy nghĩ một chút lại thôi..Anh lấy áo khoác rồi đi..

Y Tịnh cũng không chán chừ ôm đồ vào phòng tắm..

Cô bắt đầu cởi quần áo vắt lên..Vận vùi nước ấm xối lên thân thể của mình cảm giác thật tuyệt vời..Sữa tắm hòa vào nước tron mịn thấm ướt hết cơ thể...Khi tinh thần và thể xác đang hưởng thụ từng dòng nước ấm..

Bất ngờ cả căn nhà chìm vào bóng tối..

- " Cúp điện sao? "

Y Tịnh hốt hoảng miệng lắp bắp..dòng nước ấm chuyển thành dòng nước lạnh buốt..

Cô nhanh chóng tắm sạch những bọt xà phòng trên người mình..Mặc nhanh đồ vào..

Cửa phòng tắm mở ra, không một ánh sáng, Y Tịnh đưa hai tay ra phía trước mò mẫm không cẩn thận va mạnh vào tủ ngay đầu giường....

- " A..."

Rầm..

Hình như là chiếc đồng hồ rơi xuống, âm thanh đồ vật rơi hòa vào tiếng chiếc tủ bị cô va vào,tạo thành tiếng động lớn trong không gian tối om lại êm lặng đến đáng sợ này....Y Tịnh đau đến trợn mắt hít hà..

Muốn tìm điện thoại nhưng không thấy đâu..Trong bóng tối thính giác vô cùng rõ ràng, lúc nà cô lại nghe tiếng người đi khá rõ..

Là ai?..

Trình Viện sao? không đúng anh đã ra khỏi nhà rồi mà..Trời ạ! Trái tim Y Tịnh vốn rất nhát gan, chẳng lẽ là trộm?

Với suy nghĩ tự hù dọa chính mình của cô..

Tìm Y Tịnh đập thình thịch, mắt tráo tráo nhìn vào cánh cửa phòng, toàn thân run rẩy không thể không chế..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bóng tối mập mờ

Cả thân người Y Tịnh run lên, chưa biết làm sao thì cửa phòng có người mở ra, cô chỉ kịp xoay người cầm chiếc gối đánh tới tấp người bước vào...

"Á.....Buông ra...buông."

"Là anh, đừng sợ"

Chiếc gối bị Trình Viện ném đi kéo lấy Y Tịnh ôm vào lòng, Y Tịnh thở hổn hển. Cô ngẩng mặt ngơ ngác nhìn anh trong bóng tối...

"Sao lại là anh..không phải anh đi rồi sao?"

-(.....)

Khi anh chạy ra khỏi khu phố, cũng là lúc cả khu chung cư chìm trong bóng tối. Anh sợ cô ở nhà một mình sẽ hoảng sợ nên mới quay về...Bất quá bây giờ anh lại không có thời gian để giải thích vì tâm trí anh bây giờ đặt vào một chuyện khác..

Cả cơ thể mềm mại của Y Tịnh được bao trọn trong ngực Trình Viện nên lúc này anh cảm nhận rất rõ những đường cong lồi lõm mềm mại của cô đang không ngừng ma sát trên người anh...

Trong bóng đêm tối, Y Tịnh cố gắng nhìn vào mắt anh, cảm nhận hơi thở anh nóng hổi phả vào mặt cô, lại nghe tiếng nói trầm thấp của anh vang lên...

"Y Tịnh.Em không mặc áo lót"

"Hả..em.."

Y Tịnh xấu hổ lấp bắp chẳng biết trả lời sau.Lúc này vội quá cô không nhớ đến áo lót, thường ngày vì ở chung với Trình Viện cô luôn mặc tấc tực..

"Em.em vội nên...nên quên..em.."

Cô lấy tay đẩy anh ra, Trình Viện nào cho anh siết chặt cánh tay khiến nơi tròn đầy càng bị đè ép bởi cơ thể anh..

Y Tịnh mặt đỏ bừng..

"Anh...đừng..đừng mà...."

Hình như lời cô nói Trình Viện không nghe vào, đầu anh chôn vùi vào cổ cô, làn môi mỏng như có như không hôn lên cổ cô..

Cơ thể mềm mại hòa với mùi hương đặc trưng của Y Tịnh..làn da mát rượi mới vừa tắm xong của cô như đốt hỏa trong người Trình Viện..Anh biết một điều đêm nay anh muốn cô...

"Trình Viện..đừng..ừm.."

Cái lưỡi ẩm ướt men theo gáy tai xuống đến mặt cô...Vòng tay nổi đầy gân xanh mạnh mẽ bao lấy cơ thể ngọc ngà của vợ.

Trình Viện nóng nảy hôn lên cái miệng nhỏ đang khán nghị vì quá bất ngờ Y Tịnh há miệng thờ dốc tạo cơ hội cho anh đưa lưỡi vào...Trình Viện hôn môi Y Tịnh không điều luyện,có phần vụng về, thời đi học quen bạn gái chỉ ngậy ngò hôn qua má hoặc phớt lờ lên môi...

Lúc đó anh không có cảm giác mãnh liệt gì nhiều với mấy chuyện nam nữ...

Thế mà bây giờ đứng trước Y Tịnh, hóc môn nam tính của anh luôn trỗi dậy một cách mạnh mẽ ..

Y Tịnh bị hôn đến tê dại, ai cũng là lính mới, nước miếng không kịp nuốt chảy từ cằm Y Tịnh xuống cái cổ thon dài của cô..

Trình Viện lần đầu biết được hôn môi sâu như vậy cảm giác thì ra quá tuyệt vời..anh tận tình gặm mút, cái miệng nhỏ mềm mại của vợ một trận, quán quít lấy cái lưỡi nhỏ của cô mút chụt chụt, dường như đang nếm hương vị của cô, hút hết bao nhiêu là nước trong miệng cô cũng không đủ..

"Ừm.."

Trình Viện hôn có phần mạnh bạo, còn có chút làm đau cô nhưng lại tạo cảm giác yên lòng cho cô..Y Tịnh bị hôn đến tê dại, bật lên tiếng nức nở, Trình

Viện rất cao, Y Tịnh chỉ đứng đến vai anh..vì thế lúc này cô phải nhón chân, hai tay nắm lấy cổ áo anh để cho anh tận tình hôn lấy..

Nhưng nụ hôn quá sâu và lâu làm Y Tịnh không chịu nổi..

- " Y Tịnh..anh muốn em"

Trình Viện thờ nặng nề, cạ môi mình vào môi Y Tịnh, trảo trợn nói lên yêu cầu...

Hai mắt Y Tịnh mơ màng, ai kết hôn điều phải trải qua..Mà đối với Trình Viện cô lại rất yên tâm giao phó cuộc đời mình cho anh..Y Tịnh ngai ngừng vùi khuôn mặt đỏ ửng của mình vào ngực anh..đáng vẻ đáng yêu của cô làm máu Trình Viện sôi sục anh ôm lấy mặt cô liếm mát, xoay chân hai người va vào nhau và ngã xuống giường..

Trình Viện nhanh nhẹn bế lấy Y Tịnh đặt ngay ngắn,anh hôn lên trán cô, mắt cô mũi cô, lên lần môi bị anh gặm cắn đến sưng bóng..Từng thứ một trên người cô bị anh cời từng thứ một..Rồi tự tay cời áo quần mình quăng xuống thảm..

- " Ừ.."

Thân hình trần trụi sẵn chắc nằm đè lên Y Tịnh..Da thịt dán lên nhau..không còn bất cứ thứ gì ngăn cách..khiến Trình Viện thỏa mãn hừ nhẹ...Tuy chưa làm chuyện này bao giờ, nhưng không ăn thịt heo cũng thấy qua heo chạy...

- " Ôm anh, đừng sợ "

Anh hôn lên bờ vai cánh tay cô, nắm lấy tay cô đặt lên cổ mình..Cảm nhận thân thể non nớt không ngừng run rẩy..Trình Viện mở từng cái lên cái miệng nhỏ an ủi...Môi Trình Viện hôn khắp mặt cô trượt xuống cái cằm trắng nõn tới cái cổ thon dài, lại tới xương quai xanh đẹp đẽ,cuối cùng dứt khoát ngậm lấy nơi vùng tròn mềm mại dùng răng cắn mát. Tay còn phối hợp nhẹ nhàng xoa nắn ngực cô.

- " Ừm..Trình Viện...ừ.."

- " Gọi là ông xã "

Trình Viện tà ác cắn vào điểm hồng, bắt ép Y Tịnh...

- " Hức..ông..xã..hic.. "

Cảm giác xa lạ không ngừng đánh úp, Y Tịnh ngoan ngoãn nghe lời, hai bàn tay bầu lấy bờ vai anh..không ngừng ní non..

Trình Viện nở nụ cười, anh trườn người hôn lên môi cô..

- " Ngoan..mở rộng chân một chút.."

Ngón tay lên vào nơi tư mật của cô, nơi đó đã tràn nước đào dạt, ngón tay mang vết chai của cửa anh thăm hiểm nơi ẩm ướt..

- " A..không..đừng.."

Y Tịnh non nớt xấu hổ không thôi..đây là nơi tư mật của phái nữ bị anh đùa cợt khiến cô vừa ngại cảm giác lại khó tả..bắp đùi cường trắng tách hai chân cô ra, bàn tay vuốt ve ở gò má, đôi môi khê cắn nhẹ ở vành tai trắng nõn..

- "Có thích không bảo bối..hửm?"

- "(.....)"

- " Em chật quá.chịu đau một chút"

Cô nóng rực mà chật chẽ, hoa thịt non nớt bọc lại ngón tay của anh, thật là khó vào trong. Nhưng thân thể cô rất nhạy cảm, theo anh kiên nhẫn trêu đùa, mật dịch tiết ra càng nhiều, trong không khí tràn ngập mùi động tình nhàn nhạt.Đưa tay cầm dục vọng kích động đến trướng đau của mình chống đỡ nơi mềm mại của cô, cảm giác mịn màng, khiến cho anh kích động, tìm được lối vào, trực tiếp vào sâu.

- " A....đau quá....đau...huhu"

Đau đớn như xé nát khiến Y Tịnh không nhận được kêu thành tiếng, nước mắt theo khóe chảy xuống tóc...

Trình Viện hít một hơi anh cúi đầu, đôi môi mạnh mẽ chặn môi cô lại, đầu lưỡi linh hoạt nặng nề tiến vào ma sát,cho cô cảm nhận nụ hôn dịu dàng.Cô thật chặt như đòi mạng, đi vào, tầng tầng thịt non kia lập tức xông tới, xoắn lấy, thiếu chút nữa mất thể diện mà phun ra ngoài, anh vội vã ổn định tinh thần, bàn tay ôm hông cô, không để cho cô kẹp chặt như vậy.

- " Bà xã, ngoan thả lỏng một chút.Nhịn đau một chút..Xin lỗi em.."

Y Tịnh hít mũi nghe tiếng bà xã từ anh trong cơn đau lại thấy ngọt ngào nghe lời thả lỏng thân thể..

Trình Viện từ từ cử động, ôm lấy mỏng tròn, bắt đầu va chạm nhưng mà từ từ theo động tác của anh, một loại khoái cảm bắt đầu lan ra sau lại cuốn lấy nhấn chìm cô như thác lũ..

"Tách"

Lúc này đèn được mở sáng, điện có lại..

Y Tịnh xấu hổ lấy tay che mặt.Sao lại có điện trong lúc này chứ..

Trình Viện kéo tay cô xuống..cười cười..

-" Xấu hổ sao..?"

Cả cơ thể trần trụi của cô dưới ánh đèn như phát sáng..Khuôn mặt ửng hồng mồ hôi ửng hiện trên mặt, mái tóc đen rối tung, vài cọng tóc còn dãn vào khuôn mặt đỏ bừng của cô..da thịt bóng loáng trắng nõn còn lấm tấm dấu hôn của anh..

Lúc này cô xinh đẹp chết người..lại nhìn xuống nơi hai người kết hợp máu Trình Viện sôi sục..

-" Rất đẹp.."

Anh râm rì ôm lấy cô bắt đầu va chạm.Y Tịnh quên đi xấu hổ ôm lấy anh khàn giọng rên rĩ..

-" A...ư.....ư.....á...hức..."

Anh ra vào ngày càng quá mạnh, cô tột cùng thét lên lần nữa, nức nở, thân thể cong lên, ôm thật chặt lấy bả vai bền chắc của anh, móng tay trong suốt khảm sâu vào lưng anh thành những vết dài màu đỏ.

Không biết đã trải qua bao lâu, cũng không biết chính mình bị đẩy lên cao rồi kéo xuống như vậy bao nhiêu lần, rút cục anh hưng hăng đi sâu vào, anh toàn thân cứng đờ phía trên cô, hơi thở thô gấp, chống đỡ ở nơi sâu nhất của cô.Cô cảm giác được một chất nóng mạnh mẽ bắn đầy vào trong cơ thể, sau đó gần cột mềm yếu, toàn thân vô lực.

Thì ra là, đây chính là thân mật giữa vợ chồng..thật khó thoát lên lời một loại cảm giác thỏa mãn lạ lẫm lại tràn đầy trái tim

Hôn lên khuôn mặt xinh đẹp ướt đầm mồ hôi...Trình Viện nở nụ cười thỏa mãn..

-" Bảo bối..dễ chịu không? "

Y Tịnh lấy tay che mặt, bắt cô trả lời như thế nào..

Trình Viện kéo lấy tay cô bật cười thành tiếng, hôn lấy hôn để lên khuôn mặt xấu hổ của vợ..gối tay má áp vai kề, thân thể gắn chặt hòa quyện vào nhau..

Trái tim người đàn ông cũng hòa thành nước..

Lại thấy mình thật ngốc vì phí phạm một tháng trước đó..Lại nghĩ không sao..

Anh còn cả một đời để bù đắp cho vợ của mình..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Buổi sáng bị phá rối

Reng...reng....reng..

Tiếng chuông cửa in ỏi, đánh thức hai con người đang ôm nhau ngủ say sưa trên giường..

-" Ai đến...ai đến....ui..."

Y Tịnh trong giấc ngủ bị tiếng chuông cửa làm cho hoảng hốt, cô chui ra từ trong lòng Trình Viện về mặt ngơ ngác, động tác quá mạnh làm nơi đó đau buốt..

- "Đề anh ra xem...Đau lắm à..?"

Trình Viện nhủu mày ôm cô vào xem xét sắc mặt đau đớn của vợ..Anh dĩ nhiên phát hiện cô đau ở đâu, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng...

- "Em không sao...Anh xuống xem ai đến đi"

Y Tịnh gượng gạo lắc đầu, bảo cô trả lời thế nào..

Biết mình đêm qua không tốt, Trình Viện hôn lên cái trán đang nhủu lại của vợ, lộ ra sự dịu dàng rõ ràng...

- "Em cứ ngủ tiếp đi"

Rồi mặc đại chiếc quần dài, khoe thân trần sẵn chắc xuống lầu..

Chuông cửa không ngừng reo lên..Trình Viện mặt mày cau có..

- "Ra đây in ỏi chết đi được..Mẹ..sao lại đến đây "

- "Con còn hỏi nữa, làm gì mà mẹ gọi điện thoại cho hai đứa không được.Làm mẹ sốt ruột muốn chết đây.."

- " (.....)"

Phước Nhã mặt mày nặng nề đẩy Trình Viện ra, hậm hực đi vào trong..

Trình Viện nghiêng người cho mẹ mình vào..

Đóng cửa rồi tiến lại ngồi vào sofa..hờ hững trả lời..

- "Mẹ gọi có chuyện gì?"

- "Tiểu Tịnh đâu?"

Phước Nhã nhìn dáo dác nhà vẫn không thấy bóng dáng con dâu của bà..

- "Cô ấy trên lầu "

Nghĩ đến cô vợ nhỏ của mình, ánh mắt Trình Viện ánh lên vẻ dịu dàng, điều đó làm sao qua mắt được Phước Nhã.

Bà ngồi xuống sofa ghé đôi diện chăm chú quan sát Trình Viện..

Ngực trần, khuôn mặt còn ngái ngủ, bộ dáng lờ lững như vừa mới bị réo dậy..Giờ này đã hơn mười giờ trưa..Y Tịnh còn ở trên lầu làm gì, ngủ sao?

..Đứa bé này đâu phải thích nằm nướng..

Phước Nhã nheo đôi mắt..Bà không nói không rằng đi vào nhà bếp..

Hừm! bếp núc lạnh tanh..

Ánh mắt người mẹ chồng nào đó lóe lên tia sáng lạ lùng, bà quay lại chỗ ngồi miệng cười toe toét..

Trình Viện ngã người ra sau nhìn mẹ mình đến khó hiểu..

- "Mẹ sao thế?"

Làm gì mà vui như tết vậy?

- "Hai đứa..ừm có phải không?"

Trình Viện là trinh sát vốn rất nhạy bén, nhưng lúc này đã bị Trình Phu Nhân làm cho mù mịt, cau mày khó hiểu..

- "Ý mẹ là sao?"

Mới sáng đã đến không đúng lúc giờ còn tỏ ra khó hiểu..

- "Thằng ngốc này.Sao con có thể leo lên cái chức Trưởng Phòng hay vậy..Ý mẹ là con đã " ăn " con bé rồi đúng không?"

Mẹ con cần gì phải hoa mỹ cứ nói thẳng mọi chuyện dễ hiểu hơn..

Hiểu chưa? Dĩ nhiên đã hiểu, không hiểu nữa có lẽ anh là đồ ngốc rồi..

Trình Viện sờ mũi ho nhẹ..

- " Chẳng phải đúng ý mẹ sao?"

- " Haha..đúng là con trai mẹ giỏi thật..Nhanh gọn lẹ...haha "

Trình phu nhân cười sáng khoái..Đứa nhỏ Y Tịnh này thật bản lĩnh nha, chỉ thời gian ngắn đã khiến đứa con trai đầu gối này của bà có thể thông nảo nhanh chóng..

Hay quá! bà sắp có cháu bông bé rồi..

- " Mẹ..Con xin lỗi..Con trong phòng tắm, không biết mẹ đến "

Y Tịnh lúc này từ trên cầu thang đi xuống, gặp Phúc Nhã có chút không được tự nhiên cười gượng..bàn tay nhỏ nắm lấy nhau, khuôn mặt ửng hồng..

Trên người là bộ đồ thoải mái mặc ở nhà màu hồng nhạt nhìn cô rất thanh thuần và đáng yêu..

Trình Viện, từ lúc Y Tịnh xuất hiện anh nhìn không rời mắt..

Phúc Nhã liếc nhìn con trai khinh thường, mới ngày nào còn trốn tránh như chuột tránh mèo...Thế mà bây giờ nhìn con gái nhà người ta say mê không lối về..Hử..

- " Không sao..mẹ mới đến, lại đây ngồi nào"

Quan sát một chút sẽ thấy đáng đi không được tự nhiên của Y Tịnh..Lòng Phúc Nhã càng vô vàng chắc chắn..

Y Tịnh đi qua ngồi xuống kế bên mẹ chồng, đôi mắt to tròn ướt át tránh né ánh mắt nóng bỏng người đàn ông đối diện..

- " Này..Mẹ đến tìm hai đứa.Cuối tuần này là ngày giỗ của Ông nội con.Hai đứa đừng quên đấy.."

Ồ! Thì ra là vậy...

Y Tịnh có chút lo lắng, không phải lúc đó rất đông khách mời hay sao..Cô không hợp với những nơi như vậy.Nhất là nơi hào môn như Trình gia..

Cả Phúc Nhã và Trình Viện đều nhìn ra sự lo lắng trong mắt cô..Phúc Nhã nắm tay Y Tịnh trấn an..

- " Thường thì ngày giỗ của Ông Trình Viện chỉ có dòng họ của Trình Gia..Không có mời khách..Con đừng quá lo lắng "

Y Tịnh nghe thế chưa kịp nhẹ nhõm lại nghe Trình Viện lên tiếng.

- " Đừng cho ai đến là tốt nhất "

Ồn ào, Rắc rối..

Biết Phúc Nhã vì trấn an vợ của mình mới không nói thật..Chứ phía bên nội của anh toàn những kẻ khinh người..Nhìn người bằng ánh nửa cín mắt..

Nếu lần này ai dám động đến vợ anh..Anh quyết sẽ chẳng nhân nhượng..

Phúc Nhã lườm lấy con trai..trách mắng..

- " Những lời này, để ba con nghe sẽ không hay đâu"

Dù sao cũng là chảy chung một dòng máu..thật là khó xử..

Trình Viện càng nghĩ càng ghét bỏ, hừ mũi quay mặt chỗ khác.

Phúc Nhã hiểu được suy nghĩ của con trai bà nắm lấy tay Y Tịnh về mặt không giấu nổi lo lắng..Kiên định nói thêm..

- " Con đừng quên Y Tịnh ngoài là vợ con thì là con dâu của ba mẹ.."

Đã là con dâu do chính ta bà hỏi cưới hẳn hoi..Bà sẽ không để ai ức hiếp con dâu mình..

Trình Viện nhìn mẹ mình không nói nữa.

Bất quá trong suy nghĩ của anh Y Tịnh là vợ anh bảo vệ cô là trách nhiệm của anh không phải của ai khác..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Sum họp gia đình

Sáng sớm Trình Viện đã bị Y Tịnh kéo dậy..

Y Tịnh vì chuyện họp mặt gia đình ngày hôm nay mà lo lắng không yên.

Thay xong quần áo Trình Viện xuống lầu thấy Y Tịnh đang ngồi ngẩng người đợi anh trên sofa..

Trình Viện bước đến ngồi bên cạnh kéo cô vào lòng, hôn lên má cô..

- "Đang lo lắng à"

Y Tịnh cắn cắn môi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh, thật thà gật đầu. Trình Viện nheo má cô cười nhẹ..

- "Ngốc quá..Em là vợ anh.Nghĩ đến anh là được, những người khác không quan trọng."

Sống với anh cả đời..Đâu phải sống với bọn họ..

Y Tịnh mở to mắt nhìn anh, lời bá đạo như vậy mà anh nói nghe dễ dàng thế sao..

Nhưng nghe cũng có lý nhĩ..Y Tịnh cười tủm tỉm cào cào lòng bàn tay anh, làm Trình Viện ngứa ngái..

- "Không phải ông bà ta có câu..Thương ai, thương cả đường đi hay sao?"

Trình Viện nheo mắt nhìn cô, anh gật đầu rất đồng ý..

- "Ý em nói tính tình anh có xấu ra sao.Em cũng chấp nhận đấy à..Cám ơn..."

- "Anh..anh đôi trắng thành đen "

Bóp méo ý tứ của cô, người đàn ông xấu tính này...

Bây giờ cô hết sợ anh rồi nhé..Với bọn họ quan hệ phát triển rất tự nhiên..Còn quá sớm để nhận định là tình yêu nhưng cảm giác bên nhau lại rất là hòa hợp..

Trình Viện đề cô xuống sofa hôn lên cái miệng nhỏ..

- "Ý em là vậy mà..Anh hiểu rồi."

- "Không...không phải..á..nhột nhột

..haha....đừng..ừm..."

Trình Viện bịt miệng cô lại bằng nụ hôn sâu không cho cô phản bác, tay cù lét ngay eo Y Tịnh làm cô nhột nhột hết ằm lên...

Hai người mới sáng đã in ỏi cả gian phòng..

Xém tý nữa còn trễ giờ đến Trình Gia..

Vì là đầu trưởng Y Tịnh phải có mặt sớm mới phải phép..

Tuyệt nhiên Phúc Nhã không cho cô xuống bếp..Bất cô bên cạnh bà kè kè làm Trình Viện không vui nhú mặt lại bị Tham Muu Trưởng ra lệnh lên phòng đánh cờ cùng ông..

Đúng như mẹ chồng cô nói, chỉ là buổi họp mặt gia đình không hơn không kém..

Trình Khiêm có hai người em, một trai một gái..Gia đình chỉ mình ông theo chính trị, em trai ông làm kinh doanh.Còn em gái sau khi lấy chồng qua Mỹ định cư..

Trên chiếc bàn dài rộng lớn, các món ăn đều được bày trí đẹp mắt được dọn ra..

Trình Khiêm ngồi vị trí chính giữa, thông thả trò chuyện cùng em trai, chính là Trình Quân, ông ta có một đứa con trai tên là Trình Khang chắc tuổi Trình Viện đã kết hôn..

Dĩ nhiên hôm nay cả gia đình cùng có mặt..

Thúy Hoa vợ của Trình Quân liếc mắt nhìn Y Tịnh ngồi đối diện đầy vẻ xem thường..Nhìn con dâu mình gia thế hiem hách ai lại đem đứa quê mùa này về làm dâu..Còn tỏ ra cứng chiu, thật là không hiểu nổi...

Trình Viện không thích nói chuyện cùng chỉ ngồi bên cạnh Y Tịnh, gấp thức ăn cho cô..

Kiều Hân xuất thân là thiên kim tiểu thư, hôn nhân của cô ta và Trình Khang là liên hôn..Tuy Trình Khang làm bác sĩ,nhưng gia đình anh ta là kinh doanh..

Nhìn người để kết bạn, theo lối của mẹ chồng cô ta chỉ nhìn qua gia thế..Nên lúc này Kiều Hân rất không vui vẻ gì khi bị ép ngồi chung với Y Tịnh..

Mà nhìn Trình Viện âm trầm lạnh lùng thế kia còn biết săn sóc gấp thức ăn cho vợ..

Thế mà nhìn chồng mình mà xem, như một khúc gỗ chỉ biết im lặng ngồi bên..

Ánh mắt cô ta lóe lên nở nụ cười, nhìn Y Tịnh..

- "Chị dâu à..Chị muốn ăn Vi Cá này không em gấp cho..."

Mọi người đều bất ngờ nhìn Kiều Vân..

Y Tịnh cũng rất bất ngờ, cười nhẹ lắc đầu nhìn trong chén mình còn thức ăn Trình Viện gấp đầy, khó xử trả lời..

- "Cám ơn em...Thức ăn còn nhiều quá "

- "À..Những món vi cá rất có ích cho sức khỏe..Ở đây muốn ăn lúc nào cũng được..

Chắc là ở nơi chị ở rất hiếm được ăn nhỉ?"

Ngưng nhai thức ăn Trình Viện cau mày nhìn Kiều Vân..

- "Em lo ăn đi..Ăn nói kiểu gì thế?"

Nhìn sắc mặt không vui của Trình Viện, Trình Khang quay sang nhử mày nhìn vợ mình...

- "Vợ con nói có gì sai đâu.Nó chỉ ăn ngay nói thẳng thôi mà.."

Thúy Hoa bênh lấy con dâu...

Trình Viện bỏ đũa xuống, không khí có chút căng thẳng, Trình Quân không vui nhìn vợ và con dâu, muốn lên tiếng giải hòa...

Lại nghe Y Tịnh lên tiếng..Cô đặt tay mình lên bàn tay Trình Viện, ngón cái còn dịu dàng xoa lấy tay anh, đôi mắt trong trẻo nhìn những món ăn trên bàn..lại ngẩng mặt nhìn Thúy Hoa..

- "Thím và em dâu nói rất đúng.Những món ăn này với con rất lạ lẫm.Con sẽ ăn nhiều vào ạ..Cám ơn em dâu đã quan tâm "

Câu cuối quay sang mỉm cười ngọt ngào nhìn Kiều Hân..

Cô ta khó hiểu nhìn Y Tịnh, đúng là đạo đức giả mà châm chọc thế mà không giận..Còn tỏ ra thoải mái..Phải nói tuy Y Tịnh là ở nông thôn nhưng cách nói chuyện lời lẽ lại rất sắc bén là người có học thức không dễ xem thường..

Trình Viện quay sang nhìn vợ, tuy âm ức không muốn ai động chạm vào cô..Nhưng cô gái của anh rất bản lĩnh biết lấy nhu chế cương, chuyện lớn hóa chuyện nhỏ..

Không muốn vì chuyện nhỏ nhặt để anh và ba mẹ chồng phải phiền lòng...

Thúy Hoa cười nhạt gấp một chút thức ăn bỏ vào miệng..

- "Vậy hãy tập tành cuộc sống nơi đây đi..

Con rất có phúc đấy..Được vào Trình Gia làm dâu...Tuy Thím biết chân chất như con muốn một bước thay đổi rất khó..Haha..

em chỉ là quan tâm con bé..Chị dâu đừng nghĩ sai về em nhé.."

Bà ta vừa nói vừa cười, rất ư là quan tâm Y Tịnh..

Y Tịnh nhẹ lắc đầu nhìn Trình Viện ý bảo anh đừng quan tâm..Thế nhưng lúc này Phúc Nhã lại lên tiếng, bà vuốt tay Y Tịnh cười nói..

-" Vậy là thím không biết rồi..Chắc là Chú ba đây không nói Thím biết..Mẹ chồng chúng ta ngày xưa cũng xuất thân ở nông thôn.Vốn là cô y tá nhỏ chuyên chăm sóc cho quân đoàn quân chúng mới gặp ba chúng ta đây..Nếu bây giờ mẹ còn sống chắc rất thích Y Tịnh..

Vì mẹ vốn thích những cô gái chân thành mà giỏi giang như Y Tịnh nhà tôi.."

Một câu nói nhẹ tênh lại làm Thúy Hoa xanh mặt..Còn Trình Quân cảm thấy xấu hổ..

Ý Phúc Nhã rất dễ hiểu..Cùng chung xuất thân nghèo khó nếu chê bai Y Tịnh không khác gì chê bai mẹ chồng bà ta chính là nữ chủ nhân của Trình Gia..

Trình Viện nhếch môi khinh thường, khi quay sang lại bất gặp ánh mắt Trình Khang đang nhìn Y Tịnh chăm chú..

Trình Khang phát hiện ra sự thất thố của mình..Anh ta vội vàng né tránh ánh mắt của Trình Viện.

Từ đầu đến cuối Trình Khiêm đều im lặng, ông không nói gì..Nhưng vẻ trầm ngâm của ông làm Trình Quân bất an..

-" Ui..em về trễ..xin lỗi nhé."

Một tiếng nói hào sảng từ phía ngoài bước vào là một phụ nữ tầm bốn mươi, phong thái sang trọng xinh đẹp, khuôn mặt nở nụ cười tươi rói..

-" Cô út..Sao giờ mới về"

Thúy Hoa là người lên tiếng, xoi lời đứng dậy kéo tay Trình Tâm, lại phát hiện phía sau Trình Tâm còn có một cô gái đi chung, rất xinh đẹp.

-" Anh hai, chị hai...Anh ba, chị ba.."

Lại nắm tay cô gái phía sau kéo đến, hắt mặt nhìn Trình Viện..

-" Trình Viện xem cô út dốt ai về nè..."

Trình Viện ngẩng mặt nhìn, ánh mắt thoáng qua vẻ bất ngờ.Rất nhanh trở lại bình thường..

-" Sao hai người lại đi chung "

Như hỏi cho có hỏi cũng không mặn mà gì..

Trình Tâm liếc xéo đứa cháu trai vô tâm..

-" Cùng ngồi chung thuyền bay.May có Tuyết Nhi làm bạn, thời gian mới trôi nhanh.Con bé biết hôm nay là đám giỗ ông của con.Nên muốn đốt thấp nén hương..Rồi thăm gia đình..

Thật là đứa nhỏ hiểu chuyện mà "

-" Tuyết Nhi sao..Con khác quá, một chút nữa là bác nhìn không ra rồi.."

Phúc Nhã nhũn mày nhìn cô gái bên cạnh Trình Tâm ánh mắt đang nhìn Trình Viện chăm chú..

-" Dạ chào bác trai, bác gái..Chào cả nhà..

Hôm nay con đến hình như không tiện "

-" Đã đến là khách sao lại không tiện..

ngồi..ngồi thôi..Ui đây là cháu dâu à.."

Trình Tâm kéo lấy tay Tuyết Nhi ngồi xuống, lại nhìn cô gái nhỏ gật đầu nhìn bà đang ngồi bên cạnh Trình Viện, lại nhớ đã gặp trong lễ cưới..Bà cười hóm hờ nhìn Y Tịnh..lại quay sang đánh lên tay Trình Viện..

-" Ui một đứa xấu tính như con sao lại lấy được cô vợ đáng yêu như thế này chứ "

Nhìn vẻ non nớt của cô gái nhỏ, Trình Tâm rất có cảm tình..Lại thiết nghĩ đứa cháu trai tính khí âm trầm này rất hợp với cô bé xinh đẹp châm phượng kia..

-" Xin chào.Em là vợ Trình Viện à.Chị là bạn học cũ của anh ấy "

Tuyết Nhi ngọt ngào nhìn Y Tịnh bắt chuyện, lại quay sang Trình Viện..

" Anh thật là, kết hôn cũng không mời em. Quên em rồi sao.. "

Trình Viện nhú nhú mày nhìn cô ta..lời nói Tuyết Nhi mang chút hờn giận lại như đùa giỡn..

Y Tịnh im lặng không nói gì.....

Phước Nhã đưa mắt nhìn Tuyết Nhi, cười nói.

" Con đừng trách nó..Tối ngày chỉ biết ôm vợ.Cả bác nó còn không ngó đến thì nhớ đến ai..Thôi ăn thôi, để đồ ăn nguội không tốt "

Nụ cười Tuyết Nhi cứng ngắt, liếc nhẹ Trình Viện, nhưng anh lại đang gấp thức ăn cho Y Tịnh, quay sang nói gì với vợ của mình..

Buổi xum họp nhờ có Trình Tâm không khí huyền não vui vẻ hẳn...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hưởng tuần trăng mật

Trong không gian ấm áp..Y Tịnh mặc chiếc tạp dề màu hồng đáng yêu..Thành thực nấu ăn..Hương vị thức ăn lan tỏa cả gian bếp, ngửi vào thật khiến người ta thèm thuồng..

Sắp các món ăn lên bàn..Y Tịnh lau tay mỉm cười thỏa mãn với thành quả của chính mình..

Ánh mắt to tròn hướng lên lâu, cời bỏ tạp dề tiến lên phòng làm việc tìm Trình Viện..

Cô gõ cửa hai tiếng, hé mở cánh cửa.Bắt gặp anh ngồi sau bàn làm việc.

" Ăn cơm thôi anh "

" Vào đây "

Trình Viện ngẩng đầu nhìn cô bước vào,còn mấy bước nữa mới đến cạnh anh..

Đã bị Trình Viện kéo lấy ôm vào lòng, đặt cô lên đùi hôn vào má cô một cái thật kêu..

" Đẹp không?"

Nhìn theo mắt anh, trên màn hình là hình ảnh khung cảnh đậm chất Nhật Bản..

" Rất đẹp..Rất bình yên "

Y Tịnh thích thú nhìn không rời mắt..

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị ánh sáng máy tính chiếu rọi, sáng bừng lên đường nét thanh tú..Trình Viện xoay mặt cô lại ngậm lấy môi cô miết nhẹ thì thảo..

" Mai chúng ta sẽ xuất phát"

Y Tịnh vội vàng đẩy anh ra, hai mắt mở to lấp lánh..

" Ý anh nói..Chúng ta sẽ đi Nhật Bản sao?"

Anh không vui kéo lấy tay cô đang ngăn cách ở ngực mình, kéo sát cô vào lòng, hơi thở nam tính phun lên mặt Y Tịnh..

" Ừ.Hưởng tuần trăng mật muộn..Đợi khi nào anh nghỉ phép dài hạn sẽ đưa em đi Châu Âu.."

Như dòng nước ấm chảy qua tim.Y Tịnh mỉm cười tủm tỉm, rồi lại nhớ ra chuyện gì nín lấy vai anh, ngáy thơ nhỏ giọng..

" Đây..đây là lần đầu tiên em được đi nước ngoài đấy..Còn có đi máy bay nữa "

Ánh mắt trong trẻo không giấu nổi thích thú..Cô rất dễ dàng hài lòng với tất cả mọi thứ..Chỉ là một chuyến đi ngắn hạn đã làm cô vui vẻ đến thế sao..

Lại nghĩ trong quá khứ bão bối của anh đã phải sống những ngày tháng như thế nào..

Thiếu thốn, cơ cực ra sao..Làm tim Trịnh Viện nhói lên..anh ôm lấy mặt cô hai ngón tay cái xoa nhẹ phần má trắng mịn.Ôn tồn yêu thương..

- " Sau này chỉ cần em thích đi đâu.Anh sẽ đưa em đi.. "

Hai mắt Y Tịnh chớp chớp ánh nước cô蹭 trán mình vào trán anh nhắm mắt lại thả thả đáy lòng..

- " Anh thật tốt "

Trịnh Viện không trả lời chút lấy môi cô, dịu dàng hôn lấy...

Vợ anh thật ngốc! Bị bỏ mặc một tháng trời..

Không lời trách móc, oán than..Còn bảo anh thật tốt!..

Sau lại có người ngốc như cô vậy chứ! Thế giới này bây giờ bị vấy đục..Muốn tìm một người con gái đơn thuần không tâm cơ như cô vô cùng khó khăn..

Anh thật sự thua rồi..Từng chút bị cô ngốc này đánh bại..

Nói là làm, qua ngày hôm sau hai người tay trong tay lên máy bay..Phức Nhã không ngờ đứa con trai đầu gối của mình cũng có lúc suy nghĩ hay ho được đến như vậy...

Bà còn khoa trương đến mức bảo hai người đi càng lâu, càng tốt..Còn kể vào tai Trịnh Viện nói nhỏ..Làm sao qua chuyến hưởng tuần trăng mật này bà có cháu bồng là được..

Y Tịnh lần đầu đi máy bay, cô lại bị say máy bay..Đầu óc choáng váng, mặt mày tái mét, bao tử từng cơ quặn lên..Làm Trịnh Viện lo lắng chỉ biết ôm cô vào lòng, vuốt lấy lưng cho cô dễ chịu..Hai chân mày anh cau lại nhìn khuôn mặt tái mét của vợ mà đau lòng gần chết...

May là Nhật Bản cũng gần, đến gần trưa thì đến nơi..Nơi họ đến là đảo Kyushu Nhật Bản, thuộc thành phố Beppu..

Trịnh Viện không thuê khách sạn mà nghỉ dưỡng tại một Ryokan. Ryokan là những quán trọ truyền thống của Nhật Bản.

Tại đây, bọn họ sẽ được nghỉ ngơi trong những căn phòng được trang trí đậm chất Nhật, người phục vụ mặc kimono. Khu nghỉ dưỡng gần gũi với thiên nhiên, núi đồi hùng vĩ, những làn nước nóng nghỉ ngơi như chốn tiên bồng..Họ cũng sẽ được phục vụ một bữa ăn sáng và tối theo phong cách truyền thống, tuy nhiên giá cả không hề rẻ chút nào.

Khi ở trên xe Y Tịnh đã khỏe lại, cầm đặt trên cạnh cửa sổ nhìn ra đường xá xinh đẹp mà lạ lẫm, làn môi hơi tái lại nở nụ cười thích thú, ánh mắt to tròn hết nhìn trái lại nhìn phải..

Trịnh Viện buồn cười ôm vợ từ phía sau, cắn nhẹ vành tai trắng nõn của cô trên choker..

- " Thích vậy sao? "

Y Tịnh xoay mặt nhìn anh, hí mắt cười tươi..

- " Hơn cả thích.. "

- " Chờ một chút nữa em sẽ thích hơn "

Đúng là như lời anh nói..Xe quẹo vào khu nghỉ dưỡng..

Y Tịnh được anh nắm tay xuống xe mà cứ ngỡ mình lạc vào tiên giới, nhà nghỉ truyền thống làm bằng gỗ nâu tiện nghi, xinh xắn, suối nước nóng tạo một tầm nhìn tuyệt đẹp hướng núi với một rừng cây tuyết tùng Nhật Bản bao quanh.Khắp đường trồng rất nhiều cây tử đằng, dọc đường đi trải đầy sỏi trắng..Bên ngoài đều bao bọc bởi những con suối có ghềnh đá hình thù kì quái tạo ra không gian tuyệt đẹp.

Ngập tràn trong mũi là mùi hương có hoa cỏ thiên nhiên cho ta cảm giác thư thái lạ kì..

Theo tập tục và nội quy nơi đây..Hai người trước hết tắm rửa sạch sẽ đều phải thay trang phục Kimono...

Vóc dáng Trịnh Viện cao lớn, khi mặc trang phục dân tộc của Nhật Bản vào nhìn anh thật là đẹp trai, đáng đáp bảnh bao nam tính bất phàm..

- " Viện..Anh thấy thế nào? "

Y Tịnh vốn đã xinh đẹp, thanh thuần như nắng sớm, sau khi mặc kimono vào lại càng cực kỳ giống cô gái Nhật Bản đáng yêu, xinh đẹp động lòng

người...

Trình Viện bước đến ôm lấy cô, hất mặt ra hiệu cho người phục vụ ra ngoài...

Hôn lên cáo miệng nhỏ đang cười rạng rỡ..

-" Rất đẹp...Nhưng..."

Anh kéo dài chữ cuối làm Y Tịnh khó hiểu..

Kéo lấy cổ áo anh làm nũng..

-" Nhưng sao..Anh nói đi "

-" Tôi nay em sẽ đẹp hơn "

Anh nhếch môi nở nụ cười xấu xa..

Y Tịnh đơn thuần cau mày không hiểu...

Hôn lên má cô một cái thật mạnh, nắm lấy tay cô dắt ra ngoài..

-" Tôi nay em sẽ biết "

Tôi nay anh sẽ đưa cô đi tắm suối nước nóng.Mà theo luật tắm nơi đó thì không được mặc đồ...

Không phải sẽ đẹp hơn sao..Cũng may anh thuê riêng một chỗ tắm trong Ryokan của anh...

Nên những cảnh đẹp của cô chỉ mình anh chiêm ngưỡng, chỉ nghĩ đến thân thể mềm mại làn da trắng muốt là người lại nóng bừng bừng..

Chap sau có gì???

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Hơi nóng kích tình

Một ngày rất nhanh trôi qua, màn đêm nơi đây tràn ngập ánh sao..Không ồn ào không xô bồ như ở thành phố hoa lệ....

Ánh trăng nhẹ nhàng chiếu rọi xuống cảnh đẹp âm áp đang diễn ra.. Theo lối đi trải đầy hòn sỏi trắng là khu suối nước nóng nằm trong khuôn viên ngôi nhà mà Trình Viện đã thuê...Quần áo bị quăng bừa bãi dưới đất, hồ tắm nước nóng được xây bằng đá thô, trong hồ hai thân thể trần trụi đang ôm lấy nhau, làm cho nhiệt độ trong hồ tắm vốn đã nóng nay càng nóng hơn.

Trình Viện thân người vạm vỡ dựa lưng vào thành hồ để Y Tịnh nằm trong lòng..Làn nước nóng hòa với da thịt khiến các dây thần kinh như buông lỏng vô cùng thoải mái..

Y Tịnh mắt khép hờ dựa vào lồng ngực rắn chắc của Trình Viện..Bình yên nói không nên lời, cô ước gì hạnh phúc này kéo dài mãi mãi..

Dưới sự tác động của nước nóng, da thịt trắng hồng, làn nước trong veo với mùi thơm của tinh dầu đặc chế của nơi đây làm thư giãn đầu óc,cụp mắt nhìn người con gái trong lòng, mềm mại xinh đẹp đến động lòng người, cực kỳ trêu ngươi..

Nghỉ dưỡng tinh thần từ lúc giờ cũng đủ rồi chứ nhỉ!

Ánh mắt người đàn ông bắt đầu xấu xa, làn môi hôn nhẹ lên gáy tai rồi ngậm vào mút mát...

-" Bà xã...."

-" Sao anh...?"

Y Tịnh vẫn chưa biết chồng mình đang hóa sói, cô vẫn khép hờ mắt hưởng lấy thoải mái làn nước nóng mang lại...

Anh bắt đầu hôn lên cổ cô dọc theo cần cổ trắng mịn gặm nhấm..

- " Ừm. Viện..."

Cảm thấy có gì đó không đúng, Y Tịnh xoay mặt nhìn anh, bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của anh cô hốt hoảng..cảm nhận ngay mong mình có thứ gì đó cứng nóng chọc vào...

- " Ông xã...ừm."

Trình Viện cười mút lấy môi cô..anh cạ môi cô khàn giọng..

- " Bà xã người ta nói làm tình trong suối nước nóng rất kích thích chúng ta thử nha..."

Anh nghe lâu rồi.Hôm nay mới được trải nghiệm..

- " Nhưng..nhưng..ừm."

Anh nào cho cô từ chối ôm lấy mặt cô tận tình hôn sâu, cái lưỡi chắc khỏe kéo lấy lưỡi cô mút lấy say mê...

Bàn tay to lớn của anh ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô, bắt đầu không an phận chạy lung tung, anh bóp lấy nơi mềm mại của cô, bị bàn tay to lớn của anh kích thích nên da thịt cô đã ửng hồng..

- " Ừm..hic..... Viện..."

Y Tịnh dưới ánh trăng da thịt trắng muốt, cô bị anh xoay người ngồi lên đùi anh...Nụ hôn quá mạnh mẽ và cuồng dã, Y Tịnh ngã người người ra sau, nức nở..Trình Viện hưng hăng như quý khát máu vui đầu vào cô cô không ngừng liếm mút...

- " Bảo bối à..chỉ muốn nuốt em vào bụng"

Anh râm rì trong miệng mút mỗi tấc da cô đều đỏ ửng.. đôi môi tham lam hôn lên nụ hoa, nơi đã nổi lên phản ứng theo cơ thể của cô, đầu lưỡi anh liếm vòng quanh chấm đỏ nhỏ nhắn, không ngừng đảo qua đảo lại, kích thích khiến Y Tịnh không ngừng rên rỉ.

- " Ông xã..Ông xã..."

Anh cắn nhẹ lên điểm hồng..

Kích thích mãnh liệt rốt cuộc cũng làm cô tỉnh lại, thở nhẹ.

- " Đau ..."

Âm thanh mềm mại, rõ ràng đang kháng nghị nhưng lại làm cho người ta càng muốn bắt nạt cô hơn...

- " Thích không bảo bối..hửm?"

Anh thì thầm bên tai cô, như ma quỷ đang dụ dỗ cô, hơi thở tràn ngập tình dục.Người đàn ông ít nói lạnh lùng thế mà không biết từ khi nào khi hai người ân ái anh rất thích nói những lời làm người ta đỏ mặt thế này..

Bất quá, anh không đợi cô trả lời, hai đùi cường tráng của anh mở rộng kéo theo hai đùi non mềm của cô, khiến cô chỉ có thể mở rộng hơn trước mặt anh.Nhìn xuống cảnh đẹp mờ ảo phía dưới..Trình Viện ôm lấy ót Y Tịnh liếm khắp mặt xuống xương quai xanh của cô..Bàn tay tà ác đưa xuống phía dưới cử động mạnh mẽ nói u cốc phái nữ...

- " Huhu..á..Viện..đừng mà...Huhu."

- " Ngoan!thả lỏng cho anh vào..."

Cô quá khít chặt..Cũng không làm khó lấy cô, thuận theo làn nước anh nâng mông cao lên đâm sâu vào trong..

- " A..."

Quá tuyệt vời..quá sáng khoái..

Anh thờ dài nhìn cô bởi vì dự vọng mà khuôn mặt xinh đẹp trở nên kiều mị, khuôn mặt đỏ bừng, mắt phủ mờ sương, đôi môi hé mở ní non rên rỉ, đã là đàn ông không ai mà không muốn nhún chìm lấy cô...

Trình Viện đưa lưỡi nhẹ liếm, nơi mềm mại cao ngất đang đưa theo từng nhịp thở.

Bờ mông gồng rói không ngừng nhịp nhàng luân động..Bàn tay ôm lấy bờ mông mềm mại tròn lẳn kích thích..Anh cố ý chậm chạp hành hạ cô..Giây phút này đâu dễ có được..

- " Hức..ông xã...em..."

Cô khó chịu cắn cắn môi không nói nên lời..

- " Hừm..Muốn sao?"

Anh cười xấu xa hôn lên cái miệng nhỏ..

Y Tĩnh ôm lấy cổ anh yếu ớt dựa vào người anh vùi khuôn mặt xấu hổ vào cổ anh, nũng nịu..

- " Anh..anh ức hiếp người ta "

- " Haha..Ăn vạ..ai dạy em thế hả?"

Trình Viện nghe cô nũng nịu mà cười ha hả, bàn tay hung hăng bóp lấy hông cô..

Cô gái này thật sinh ra để đòi mạng anh mà..

- " Được rồi.Cho em.. "

Anh trêu chọc rồi nâng hông cao lên, ôm cô đi về phía ghềnh đá..

- " Á..."

Y Tĩnh hốt hoảng ôm lấy cổ anh..Bị anh đặt lên trên thành hồ...Trình Viện đứng thẳng chen vào giữa hai chân cô, tư thế này khiến anh đi sâu vào cô hơn...

Y Tĩnh ngửa mặt lên đón nhận nụ hôn mạnh mẽ của anh..Phía dưới hai chân mở rộng người đàn ông chen chút trong cơ thể cô..từ nhẹ nhàng dần cuồng dã...

- " A..... Không cần..... Huhu..chậm..chậm thôi anh..."

Động tác của anh quá mức mãnh liệt,cuộc kích tình này làm cô không chịu nổi, khoái cảm ngập đầu khiến cô sợ hãi, cô khóc cầu xin, không ngừng đạt tới cao trào làm cho đầu cô choáng váng, trước mắt mờ ảo hơi sương.

Cơ thể hai người buộc chặt lấy nhau, mồ hôi đầm đìa...anh mạnh mẽ cuồng dã như dã thú, ghì sát vào cơ thể cô..Âm thanh phát ra theo từng động tác va chạm kịch liệt của hai thân thể,hòa vào tiếng nước càng kích thích Trình Viện đến tột cùng..

- " Á..."

Hai người run lên ở trong cơ thể cô anh mạnh mẽ bắn ra mầm móng của chính mình..

Y Tĩnh thở hổn hển..Quá kích thích! Quá mãnh liệt.

Trình Viện mỉm cười hôn lên môi cô, lại bế cô lên đi vào trong..

- " A...Anh..em mệt quá.."

Bị anh ôm lấy nhìn có vẻ anh chưa thỏa mãn Y Tĩnh hoảng sợ không tin tưởng mắt nhìn anh.

- " Bây giờ mới bắt đầu.Bà xã à..!"

Trình Viện hôn lên môi cô cười nói..

Y Tĩnh há hốc miệng không thốt nên lời..Có ai đánh cho cô ngất xỉu cho rồi không..

Một đêm dài đầy cảm xúc..Gần đến sáng Trình Viện mới vừa lòng ôm cô vợ nhỏ đã mệt lả ngủ từ bao giờ..

Khoan khoái chìm vào giấc mơ đẹp cùng vợ..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Trở về

Hạnh phúc như mật ngọt phủ quanh Trình Viện và Y Tịnh.Hai người vì vụ ở Nhật Bản vẫn chưa muốn về....

Trình Viện cảm nhận rất rõ ba mươi năm qua, đây là thời gian sống và hạnh phúc nhất của anh..Tình yêu đến với họ rất nhẹ nhàng và tự nhiên rồi lại bùng cháy dữ dội..

Một người đàn ông cổ chấp như Trình Viện nhưng giờ đây phút giây nào cũng bị hình ảnh cô vợ nhỏ đánh chiếm, trong lòng còn rầu lo qua thời gian nghĩ phép anh làm sao đi làm lại đây..Sẽ nhớ cô đến chết mất...

Mỗi tối Y Tịnh nhỏ nhắn nằm trong lòng Trình Viện ngoan ngoãn hiểu chuyện khiến anh yêu thương không thôi...

Lúc thấy cô cười rạng rỡ, lúc thì ngọt ngào ôm lấy anh, lúc bị anh ức hiếp khóc vang nài nỉ...Ánh mắt ướt át, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp chỉ thời gian ngắn đã khắc sâu vào trái tim khô cằn của Trình Viện..

Bên cạnh anh cô không cần mạnh mẽ hay kiên cường chỉ cần là cô vợ nhỏ được anh bảo hộ cưng chiều trong vòng tay...

Đây không là trách nhiệm nữa rồi mà là sự cam tâm tình nguyện được yêu thương bảo vệ cho cô..Mỗi khi cô nở nụ cười hài lòng việc gì đó là anh cảm thấy thành tựu hơn bao giờ hết...

Trước khi đem về nước, Trình Viện đưa Y Tịnh xuống khu phố Shinjuku thuộc thủ đô ToKyo của Nhật Bản, là nơi mua sắm sầm uất, đồng thời cũng là khu tham quan vui chơi lớn nhất...

Hai người nắm tay nhau đi dạo khắp nơi khu phố...như bao đôi tình nhân khác đang nắm tay nhau ngắm phố xá..

Mua rất nhiều quà đem về, Trình Viện lại rất giỏi tiếng Nhật, anh bắt đầu đi trở thành thông dịch viên cho cô vợ nhỏ..Khi hỏi giá món hàng báo lại với cô..Y Tịnh sẽ có cử chỉ vô cùng khoa trương.

"Ồi! đắt quá "

Mặt mày nhăn lại một nhúm khiến Trình Viện bật cười ha hả, học theo cô mà trả giá người bán..Cái này mà để cấp dưới anh biết được sẽ lên lút cười vào mặt anh...

Những món hàng này giá cả rất bình dân, anh có thể mua cho cô nhiều thứ giá trị hơn thế nữa..Thế nhưng cô vợ bướng bỉnh bắt anh phải trả giá nếu không sẽ không mua..

Nhìn các món ăn nào là gà xiên que nướng, bánh crepe, bánh cá Taiyaki vô cùng ngon miệng..

Trình Viện mua rất nhiều thức ăn vặt cho cô, cầm cây thịt xiên nướng đưa đến miệng Y Tịnh..

" Ăn thử nào "

Y Tịnh ngoan ngoan hé miệng, lại bị hơi nóng làm cho hít hà..Trình Viện bật cười nhào đến thổi thổi vào miệng cô..

Thật quá khoa trương..Hình ảnh hai người thân mật vô cùng tự nhiên làm cho người bán hàng phải thót lên..

"Ồi! Vợ chồng nhà này thật đáng yêu.."

Sau khi dứt cho Y Tịnh ăn no, nhìn trên miệng cô bóng loáng dầu mỡ..Dưới ánh đèn đường lấp lánh khuôn mặt trắng nõn của vợ làm Trình Viện không kiềm lòng đặt ôm lấy mặt cô trao cho cô nụ hôn...

" Ừm.."

Ồi! Chồng ơi rất là nhiều người đi qua nhìn mình nha...mà cô lại không phản kháng lại anh, nên mặc anh làm càn bậy trên phố..

Trình Viện say sưa hôn cho thỏa lòng rồi mới buông cô ra..Khuôn mặt Y Tịnh đỏ au..thở phì phò đánh vào ngực anh ,Trình Viện cười vui vẻ ôm lấy cô đi về phía trước tránh cho cô vợ nào đó không ngừng xấu hổ..

Khi đi rất hào hứng khi về luôn buồn bã, đây là tâm trạng của bao người...

Lần này Y Tịnh đã quen nên không còn say máy bay nhiều nữa..Chỉ là cô rất buồn ngủ vì đêm qua ai đó hóa sói hành hạ không cho cô ngủ...

Chiếc chăn phủ qua cho hai người Y Tịnh nằm trong vòng tay của Trình Viện ngủ ngon lành đến khi máy bay hạ cánh..

Tại Trình Gia..

" Mẹ à, cái này con mua cho mẹ đấy, Ba! Còn cái này của ba "

Y Tịnh đưa ra các chiến lợi phẩm mà mình mua được biếu ba mẹ chồng.

Trình Viện dựa lưng vào ghế, ánh mắt cung chiêu nhìn cô vợ nhỏ khuôn mặt sáng ngời hạnh phúc...

Phúc Nhã miệng cười không khép lại được..

Trình Khiêm khi đối mặt với Y Tịnh ông sắc mặt liền ôn hòa hiếm có..

- " Cảm ơn con "

Nhìn những món quà còn dấu chấm chút lựa cho mình, Trình Khiêm rất hài lòng..

- " Cảm ơn con gái. Thật là! có khi nào mẹ nhận được quà từ thằng nhóc kia đâu..Bởi vậy có con là hiểu chuyện nhất mà thôi "

Phúc Nhã ướm chiếc áo lên người không ngừng thích thú còn liếc mắt xem thường đứa con trai..

Y Tịnh đưa mắt nhìn Trình Viện chỉ thấy anh cười với cô rất dịu dàng, làm gì không nghe lời oán trách của Phúc Nhã...

Nhìn hai đứa nhỏ liếc mắt đưa tình người mẹ chồng nào đó vui không thôi..

Tại Tàn gia..

Tần Tuyết Mẫn vừa vào cửa đã thấy ba mình ngồi đợi cô ta ở sofa..

- " Ba.Có chuyện gì gấp sao.Ba gọi con về làm gì "

Tần Mạnh về mặt đăm chiêu, thờ dài nhìn con gái mình..

- " Hôm kia ba có tình cờ gặp Trình Phan.

Ông ta nói với ba, khi con về nước có tới Trình Gia đúng không?"

Tần Tuyết Mẫn gật đầu mỉm cười..

- " Dạ.đúng ạ.Có gì sao ba?"

- " Con vẫn chưa quên được Trình Viện?"

Tần Mạnh nhấn mạnh câu nói, như nhìn thấu suy nghĩ của con gái mình...

Lặng tránh ánh mắt của ông..Tần Tuyết Mẫn không vui nói..

- " Ba nói gì vậy..Dù sao ngày xưa con với anh

cũng từng qua lại, đến thăm ba mẹ anh ấy thì có vấn đề gì đâu..Ba làm to chuyện lên rồi đó.."

- " Con đừng tưởng ba không hiểu suy nghĩ của con.Con không cam tâm khi nghe Trình Viện kết hôn.Ngày xưa khi còn dứt ljoac1 ra đi, ba đã khuyên con như thế nào để sau này không hối hận.Nhưng con có nghe không..Bây giờ người ta có vợ rồi con lại muốn quay về chen vào cuộc sống của người ta..Ba dạy con như vậy sao "

Tần Tuyết Mẫn môi mím chặt, ánh mắt không cam lòng hùng hực không hề che giấu..

- " Ba con lớn rồi.Con biết mình phải làm gì."

Lời nói của cô ta càng khiến Tần Mạnh thêm tức giận, ông cao giọng quát lớn..

- " Con biết sao..Con biết cái gì.Con có biết cô vợ của Trình Viện bây giờ là do cha mẹ của Trình Viện chọn lựa không.Con có biết cô ta được lòng hai người đó như thế nào.Con có Trình Gia có thể lực ra sao hay không.Con muốn chết thì đừng lôi ba theo cùng "

Lời nói ông khiến Tần Tuyết Mẫn giận run, cô ta cố chấp phản biện..

- " Ai hỏi cưới cô ta không quan trọng.Quan trọng là Trình Viện không yêu cô ta.."

Qua lời kể của Trình Tâm, Tần Tuyết Mẫn biết rõ chuyện Trình Viện sau khi cưới không ngó ngang đến Y Tịnh.Điều đó chứng tỏ anh không hề yêu cô ấy.

- "Vậy con thì sao. Tiểu Mẫn con tình lại đi. Ngay từ đầu con cố sống cố chết theo đuổi Trình Viện, nó đã không hề yêu con. Nếu không có chuyện con đỡ cho nó một gậy lần đó.. Thì nó làm gì chấp nhận qua lại với con."

- "Ba đừng nói nữa.."

Không muốn nghe những lời sự thật.. Tần Mạnh thở dài nắm tay con gái như cầu xin..

- "Tuyết Mẫn. Con phải nghe ba. Nếu nó thương con, khi con đòi chia tay nó không một lời níu kéo. Khi con bỏ đi du học nó cũng không cản. Một câu hỏi thăm cũng không có như rằng con chưa tồn tại trong cuộc sống nó vậy. Con là người hiểu rõ nhất.. Sao Con lại muốn hành hạ mình.."

- "Đủ rồi.. đủ rồi.. ba đừng nói nữa có được không.. Nếu không còn chuyện gì con đi đây.."

- "Tuyết Mẫn.."

Cô không muốn nghe, sự thật thường làm cùn người đau lòng.. Mặc kệ Tần Mạnh nói hết lời.. cái gì cô ta cũng không nghe vào..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hàng xóm

Trong quầy bar nhạc nổi sập sinh, Tần Tuyết Mẫn cảm ly rượu nhìn sắc đỏ óng ánh lại nhớ lại chuyện ngày xưa.. Từng lời nói của Tần Mạnh vang lên bên tai..

Quá khứ như thác ồ về, đúng vậy ba của cô nói đúng, cô không cam lòng khi thấy Trình Viện hạnh phúc với người khác...

Khi cô gặp anh là năm cô học cấp ba. Trình Viện học hơn cô hai lớp.. Lần đầu gặp anh cô đã thích anh rồi.. Về ngoài nam tính, lạnh lùng.. Đặt biệt anh rất có tiếng trong trường biết bao nữ sinh ngưỡng mộ.. Khi nghe họ truyền miệng về gia cảnh nhà anh, cô càng ngưỡng mộ anh hơn. Một lần tình cờ cô theo ba của cô đến buổi tiệc do Chú Ba của Trình Viện tổ chức... Cô gặp lại anh.. Anh ngồi im lặng trên bờ hồ, tránh xa thế giới huyền ảo bên trong.. cũng chẳng biết anh suy nghĩ gì nữa đến khi cô ngồi bên cạnh anh vẫn không hay.. Cô liền thừa cơ hội làm quen với anh, cô nhớ ngày đó cô bỏ đi ngại ngùng nói với anh rất nhiều thể mà một chữ anh cũng không trả lời cô, vô tình đứng dậy bỏ đi..

Nhưng cô không bỏ cuộc qua ngày đó cô thường xuyên cố tình tạo cơ hội gặp mặt anh trong trường.. Mặc ai nói gì cô luôn đi theo anh.. Qua một thời gian dài khi cô cảm thấy mệt mỏi muốn bỏ cuộc lại gặp một chuyện khiến Trình Viện chấp nhận cô..

Đó là một lần cô phát hiện anh đánh nhau với một đám côn đồ ở trong hẻm. Cô đã giúp anh đỡ lấy một gậy từ bọn chúng.. Đó là lần đầu tiên anh nhìn cô, ôm lấy cô. Về mặt vẫn vô cảm nhưng trong ánh mắt anh lại có sự thay đổi.. Từ ngày đó khi cô mặt dày theo anh, anh sẽ không im lặng nữa lâu lâu sẽ mở miệng nói chuyện với cô... Đến khi anh tốt nghiệp.. Cô ngỡ lời muốn làm bạn gái anh.. Anh không từ chối hai người chính thức qua lại... Thương hại cũng được, cảm động cũng được cô mặc anh nghĩ gì, cứ thế lao đầu vào yêu anh...

Anh vào đại học thời gian dành cho cô không có. Khi cô cần thì gọi điện cho anh, chưa một lần anh gọi hỏi han cô thế nào..

Càng tệ hơn khi anh tốt nghiệp đại học, tất cả thời gian đều dành cho bọn tội phạm...

Trong mắt chỉ có sự nghiệp và sự nghiệp...

Quá sức chịu đựng cô tìm đến anh hôn đổ nói chia tay, anh chỉ gạt đầu không một lời níu kéo.. Cô lại nuôi hi vọng nói rằng sẽ đi du học.. Anh rất rộng rãi chúc cô thượng lộ bình an..

Nhìn bóng dáng anh cao ngất khuất sau ánh đèn.. Cô biết bao năm qua lòng anh chưa một lần có cô...

Khi nghe anh kết hôn, cô bao lần tự hỏi, người anh lấy sẽ như thế.. Là người anh yêu sao. Nếu người đó được anh yêu sẽ hạnh phúc ra sao.. Cô bỏ ra năm năm để theo đuổi tình yêu của anh nhưng vô vọng..

Càng nghĩ cô lại không cam tâm, thật sự ngày đó cô rất yêu anh nhưng sự vô tình của khiến cô phải oán hận. Dù qua bên Mỹ cô yêu đương bao nhiêu người, thế mà khi nghe anh cưới vợ lòng cô một lần nữa lại tan nát...

Nếu hôn nhân của anh không hạnh phúc tại sao cô lại không thể chen vào.. Biết đâu sau thời gian xa cách anh đã ân hận khi để đánh mất cô thì sao..?

Mà Y Tịnh! cô gái ấy một chút cũng không xứng với anh.. Cô bỏ ra cả thanh xuân để yêu anh.. Còn cô ta thì sao, dựa vào gì để có anh..

dòng rượu đỏ không ngừng làm cay nóng cổ họng Tần Tuyết Mẫn.. Ánh mắt bị ánh đèn che lấp cả lý trí..

Hết ngày phép Trình Viện bắt đầu đi làm trở lại dù không muốn nhưng anh không thể không đi...Đây là suy nghĩ chưa bao giờ có bao năm qua..

Từ trên lầu đi xuống đã nghe mùi thơm thức ăn bay vào mũi.. chân bước nhẹ, nhìn thân ảnh đang bận rộn trong bếp..

Cánh tay dang ra ôm lấy Y Tịnh từ phía sau, vùi đầu vào cổ cô mê nheo..

- " Bà xã. Thật chỉ muốn ở nhà ôm em mà thôi "

Y Tịnh buồn cười tắt bếp, xoay người ôm lấy mặt anh cười nói..

- " Anh ở nhà lấy tiền đâu nuôi em hả?"

- "Tiền trong thẻ anh đưa em.Đủ để nuôi em suốt đời "

Trình Viện thom lên môi cô, mút liền mấy cái mới chịu thả ra..

- " Anh làm sếp mà không nêu gương cho cấp dưới..Ngoan nào ăn sáng rồi đi làm..Để trễ bây giờ "

Y Tịnh nhéo mũi anh cười híp mắt rất đáng yêu..

Bữa sáng đơn giản lại vô cùng ấm áp.. Trình Viện nhìn lên bàn thức ăn, lại nhìn Y Tịnh ngồi bên cạnh thỏa mãn không thôi..

- " Anh chạy xe cẩn thận "

Ăn xong bữa sáng, ra dáng một cô vợ nhỏ đưa anh ra cửa, Y Tịnh nhón chân sửa lại cổ áo cho anh, dặn dò anh vài điều...

Trình Viện béo lấy má cô, mút dài nheo lại..

- " Hôn tạm biệt "

Anh điểm ngón tay lên môi mình, chờ đợi cô thực hiện.. Y Tịnh lườm lấy anh, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhón chân hôn lên môi anh.. Trình Viện nào chịu nộ hôn phớt lờ, đè lấy ót cô, đối khách làm chủ..Say mê mút mát đôi môi mềm mại của vợ đến khi hải lòng mới buông ra..

- " Anh đi đây.. "

Về mặt vô lại thật khiến người khác tức giận mà, nhìn anh cười sáng khoái mà đi làm. Y Tịnh sờ lấy môi mình chỉ biết cười trừ...

Cô nhìn đồng hồ, chạy lên phòng lấy chìa khóa và tiền đi siêu thị mua vài thứ...

Khóa cửa nhà cẩn thận, Y Tịnh đứng đợi thang máy..Cửa thang máy vừa mở, Tần Tuyết Mẫn bước ra,hai người nhìn nhau có chút bất ngờ...

Tần Tuyết Mẫn nở nụ cười thân thiện..

- " Em còn nhớ chị không?"

Y Tịnh gật đầu..

- " Nhớ à..Chị cũng ở đây à.. "

- " Đúng rồi chị mới dọn đến.Chị ở lầu này căn 209..Em ở nhà số mấy..."

- " Dạ 301 "

Tần Tuyết Mẫn cười hớn hở, tự nhiên nắm tay Y Tịnh....

- " Ôi.Tốt quá!chúng ta là hàng xóm rồi.Chị ở đối diện em nha "

Y Tịnh nhìn bàn tay mình bị cô ta nắm lấy, miệng nở nụ cười nhạt...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thấu lòng nhau

Không biết lí do vì sao sự xuất hiện của Tần Tuyết Mẫn, lại làm Y Tịnh luôn cảm thấy bất an...Chính cô cũng không lí giải được..

Tuy Tần Tuyết Mẫn luôn thân thiện nói cười mỗi khi gặp cô, nhưng Y Tịnh lại không nhìn ra sự chân thật và nhiệt tình trong mắt cô ta..

Y Tịnh cảm thấy mình vô vãn và thật vô lí..Chỉ vì sự xuất hiện một người mà làm đầu óc không yên, còn không hiểu được lí do..

Y Tịnh trước khi lấy Trình Viện, cô thuộc dạng người không mấy sôi nổi tính cách trầm lặng ít kết giao bạn bè..An phận vào việc của chính mình, ngoài học hành công việc, ba mẹ, cô không thích kết giao..

Cũng chẳng biết vì sao..Nhưng nó đã hình thành vào tính cách của cô..Chỉ từ khi bên cạnh Trình Viện, cô mới cởi mở hơn, tháo bỏ vẻ ngoài kiên cố của bản thân để anh bảo bọc yêu thương..

Trình Viện sau khi làm việc xong, mở cửa bước vào bất gặp cô vợ nhỏ đang ngồi thẩn thờ trên giường..về mặt đêm chiều khó hiểu..

Nghe tiếng mở cửa cô ngẩng mặt nhìn anh nhỏ giọng..

- " Xong việc rồi hả anh? "

Trình Viện gạt đầu ngồi xuống, kéo lấy cô ôm vào lòng..xoa xoa khuôn mặt trắng nộm..

- " Có chuyện gì sao? Nói anh nghe "

Cô chớp mắt mông lung, suy nghĩ một chút lắc đầu..

- " Không có..Ngủ thôi anh "

- " Ngồi yên "

Vừa muốn thoát khỏi lòng anh, liền bị anh kéo lại về mặt trầm xuống không vui..

Trong suy nghĩ của Trình Viện, khi anh phát hiện ở bên cạnh cô anh hạnh phúc, rồi yêu cô lúc này không hay..Một lòng chỉ muốn đem những thứ tốt đẹp nhất cho cô..Anh cũng muốn cô giống anh, mở lòng mình ra, việc của cô chính là việc của anh.Nỗi lo lắng của cô sẽ làm anh càng lo hơn thế.Nên bây giờ thấy cô trước mặt anh cô vẫn không giữ kẽ như vậy rất khiến anh không vui..

- " Tịnh Tịnh! em còn nhớ anh đã nói gì với em không?"

Y Tịnh mở to mắt nhìn anh, cô biết anh đang giận, mím nhẹ môi chần chờ chẳng biết trả lời thế nào..

Trình Viện thờ dài thật là không biết phải làm sao với cô mà..Anh lạnh giọng..

- " Anh đã từng nói, ở bên cạnh anh em không cần phải mạnh mẽ hay giữ bất cứ lo lắng gì trong lòng..Anh là chồng em, bất cứ chuyện gì em điều có thể chia sẻ với anh..em hiểu không?"

Y Tịnh chỉ biết gạt đầu, không phải cô không muốn nói, nhưng nói như thế nào, không khéo anh lại nghĩ cô nhỏ nhen suy nghĩ lung tung..Đây chỉ là cảm giác từ một phía..không ngờ trần trở này lại làm anh không vui..

Trình Viện im lặng nhìn cô vài giây, kéo lấy tay cô..

- " Có gì để nói với anh không?"

Anh nhân nhượng tạo cho cô cơ hội mở lòng mình..Y Tịnh biết rằng không nói không được, cô căn nhắc một chút mới nói..

- " Thật ra chẳng có chuyện gì đâu..Chỉ là hôm nay em gặp Tuyết Mẫn bạn học của anh đấy..Cô ta chuyển đến sống đối diện nhà chúng ta.."

Chân mày Trình Viện cau chặt lại, sau đó anh nhìn chằm chằm khuôn mặt vợ mình..

- " Vậy vì sao em phải suy nghĩ đến mức thẩn thờ ra?"

Đây mới là vấn đề anh quan tâm..

Y Tịnh cúi đầu, ai da đã nói rồi mà, nói ra thế nào cũng xấu hổ..

- " Không cho trốn tránh "

Trình Viện bá đạo giữ lấy cảm của cô, bắt cô mặt đối mặt với anh..Y Tịnh liếm liếm môi..

- " Em.em.cũng không biết nữa..Nhưng từ khi gặp cô ấy, trong lòng em lại bất an, nhưng không biết mình lo lắng chuyện gì.."

Trình Viện ngó ra, sau đó hôn lên miêng cô cười đến vui về..

- " Bà xã! em nhìn ra được điều gì đúng không? "

Thấy anh hết giận còn cười, Y Tịnh khó hiểu suy nghĩ một chút lại nói..

- " Nhìn ra gì ạ..Em chỉ thấy cô Tuyết Mẫn đấy mỗi lần gặp em luôn tỏ ra thân thiện nhưng trong mắt cô ấy không có điều đấy..Còn khi nhìn anh thì.."

- " Thì sao?"

Trình Viện nhướn mày nhìn cô vợ nhỏ phân tích..

Nghĩ nghĩ dùng từ nào thích hợp, Y Tịnh nín áo anh..

- " Đúng rồi giống như là quyến luyến, tình ý dào dạt..Còn gì nữa em nghĩ không ra.."

Nhìn cô cau mày, cố tìm từ để miêu tả..

Trình Viện bật cười hôn tới tấp lên mặt cô..

- " Em cũng không quá ngốc "

Buông cô ra anh nằm xuống giường, gối tay sau ót nhìn cô trên chộc..

Nghe anh nói thế, hai mắt Y Tịnh trừng lớn khom người nằm lên người anh, lấp bắp khấn trương..

- " Ý anh nói, hai người..hai người.."

Trình Viện thần nhiên gật đầu, anh thấy quá khứ đã qua cũng không có gì quan trọng, mà cũng đâu đậm sâu gì..Nên rất hào phóng nói cho Y Tịnh nghe..Sẽ tốt hơn để cô nghe từ một người khác..

- " Anh cũng không biết dùng từ gì cho anh và cô ta.."

- " Là sao?"

Trình Viện kéo cô nằm xuống, kể lại tóm tắt câu chuyện..Nghe xong Y Tịnh cảm thấy Tuyết Mẫn lúc đó thật đáng thương..Cô đánh lên ngực anh..

- " Nếu không yêu người ta sao anh lại chấp nhận mối quan hệ đó..Anh không biết đối với phụ nữ rất yếu lòng à..."

Trình Viện suy nghĩ một chút lại nói..

- " Lúc đầu thì anh cảm động.Anh cũng không giới việc theo đuổi một ai.Mà cô ta rất kiên trì trong việc này..Anh chỉ nghĩ biết đâu thời gian sau này bọn anh bên cạnh nhau chắc anh sẽ dần yêu cô ấy..Nhưng khi anh vào trường cảnh sát, bận bịu tới tâm mất mồi,chẳng có thời gian dành cho cô ấy, không ngờ cô ấy chịu không được..

Khi cô ấy nói chia tay, anh không có một chút cảm xúc gì.Trong đầu còn nghĩ, sao mình không chia tay sớm hơn nêi.Để không thấy có lỗi với cô ấy vì làm phí thời gian của nhau..Sau ngày chia tay anh còn thấy nhẹ lòng chỉ chuyên tâm tập luyện..Từ đó anh rút kinh nghiệm trong mấy chuyện tình cảm thì không nên có thương hại..dù cố gắng cũng không thể là yêu."

Thì ra là như vậy! Ôi người đàn ông này trái tim thật sắc đá..Vậy còn với cô thì sao?

Y Tịnh kéo lấy cổ áo anh ngượng ngùng nói..

- " Thế...thế anh đối với em có giống vậy không?"

Có phải là thương hại hay là trách nhiệm không?

Trình Viện nhướn mày, xoay người đè cô dưới thân, xoa lấy khuôn mặt non nớt của vợ, ánh mắt kiên định nhìn cô đầy thâm tình..

- " Lúc chưa gặp em, anh chỉ biết đến công việc.Nên khi nghe mẹ sắp xếp hôn sự của chúng ta, anh rất phiền lòng..Sợ lại giống trường hợp của Tàn Tuyết Mẫn..

Một tháng sang Macao, anh suy nghĩ rất nhiều..Rồi khi gặp em, bên cạnh em, anh bao lần chửi mình ngốc nghếch vì đã phí phạm thời gian để được ở bên cạnh em sớm hơn.Anh mới phát hiện không phải anh chán ghét phụ nữ hay sợ phiền toái, mà là những người đó không phải là em.."

Anh im lặng vài giây vén tóc vô mím cười nói tiếp..

- "Hơn ba mươi tuổi anh mới nghiệm ra được..Thì ra yêu một người rất đơn giản.

Yêu thì không cần lý do."

Tần Tuyết Mẫn bỏ ra năm năm để lấy lòng anh. Thế mà một chút rung động dành cho cô ta cũng không có..Còn cô gái ngốc này chỉ cần im lặng nhìn anh, đã khiến anh sẵn sàng dâng trái tim giao cho cô..

Yêu đơn giản là yêu thôi!

- "Đồ ngốc sao khóc rồi..Haiz..Biết vậy không nói em nghe.."

Lời anh nói từng câu từng chữ, khắc sâu vào lòng Y Tĩnh, cô cảm động cô hạnh phúc..

Khi mới bắt đầu chỉ là an phận muốn làm một người vợ đúng nghĩa.Khi bên cạnh anh rồi cô lại tham lam muốn được anh yêu..

Bây giờ nghe nói rõ lòng mình, cô vô cùng hạnh phúc chẳng thốt nên lời..

Lau nước mắt cho vợ, anh rất sợ nhìn thấy cô khóc...Y Tĩnh chùi nước mũi nước mắt lên áo anh..nghe ngào..

- "Em..em cũng yêu anh biết làm sao đây..huhu "

Trình Viện dờ khóc dờ cười, trái tim vô cùng hạnh phúc và mừng nguyện..

Lại nhìn cô vợ không ngừng khóc nức nở

.Chỉ còn biết dùng cách hôn lấy môi cô để cô ngừng khóc..việc làm này vô cùng hiệu nghiệm Y Tĩnh ôm lấy cổ anh, nhắm mắt lại say sưa đáp lại nụ hôn của anh quên cả khóc..

Thì ra trần trở vô cảm bao nhiêu năm qua chỉ vì chưa tìm đúng người để anh toàn tâm toàn ý yêu thương mà thôi..

Một khi con tim đã lên tiếng lựa chọn, thì chắc chắn rằng mỗi người ta yêu đều là đúng đắn.

Không có chuyện yêu sai, lại càng không có chuyện yêu lầm.

Nếu không phải là người ấy, thì tim đã không rung động.

Nếu không phải là người ấy, thì câu chuyện đã chẳng vui.

Và nếu không phải là người ấy, thì đã không yêu. Vậy thôi!

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đôi mắt

Hôm nay chủ nhật, Trình Viện ở nhà với vợ..

Sau khi ăn sáng xong, bọn họ không về Trình Gia mà cùng nhau đi siêu thị mua đồ..

Y Tĩnh cảm từng thứ nhìn giá hẵn hoi mới bỏ vào xe..Trình Viện chỉ biết lác đác đẩy xe theo kế bên...

Y Tĩnh đến khi xoay đầu nhìn lại, đồ ăn đã chất đầy xe.Không phải chứ, cô mua đâu nhiều đến vậy...

- "Hừ..Là anh bỏ vào đúng không? "

Y Tĩnh phụng phịu đánh lên vai anh tra hỏi..

Trình Viện nhún vai, béo lấy má cô..

- " Bà xã à.Mấy thứ này tính cho anh "

Y Tịnh trừng mắt nhìn anh..

- " Tiền của anh là tiền của ai hả? Anh dám để quý đen.Tối nay phạt anh không được ngủ với em "

Ui! Dạy đột là anh mà..Y Tịnh nói rồi dành lấy chiếc xe đẩy đi, môi hồng tím tím cười, Trình Viện đuổi theo, kéo cô vào lòng đỡ dành..

- " Bà xã cả thân xác này anh cũng đã trao em rồi.Em đừng giận..Anh sẽ giao nộp tất cả thẻ cho em..Bà xã..."

Y Tịnh bật cười đẩy anh ra, Trình Viện mặt dày sấp lại hôn lên mặt cô mấy cái..làm Y Tịnh càng xấu hổ chân đi nhanh hơn, buổi sáng vui vẻ trôi qua rất nhanh..

Trình Viện tay xách nách mạng..Nhưng vẫn chưa ra bàn tay nắm lấy tay Y Tịnh..

Hai người rời khỏi thang máy, còn mấy bước nữa vào cửa..

Thì thấy Tần Tuyết Mẫn từ cửa nhà bước ra..Bắt gặp hai người tay trong tay, Tần Tuyết Mẫn nở nụ cười bước đến..

- " Hai người vừa đi siêu thị về à.?"

Y Tịnh không thấy Trình Viện trả lời, cô gật đầu, cười nhẹ..

- " Đúng vậy"

Ánh mắt Tần Tuyết Mẫn nhìn chăm chú Trình Viện, anh không né tránh nhưng ánh mắt lại không mang hơi ấm nào..

- " Mua thật nhiều đồ nhĩ.Chẳng phải anh không thích đi mua sắm sao?"

Ngày xưa cô muốn anh đưa cô đi mua thứ gì đó.Chẳng bao giờ anh đáp ứng..Vậy mà bây giờ còn ra về một ông chồng nuông chiều vợ..

Y Tịnh gượng gạo khi thấy Tần Tuyết Mẫn không có ý hỏi cô, mà chỉ đặt vào người Trình Viện..

Trình Viện nhếch môi..

- " Ngày xưa không thích, bây giờ thích..Vào nhà thôi bà xã "

Anh nắm tay Y Tịnh bước đến cửa nhà..

Y Tịnh theo lịch sự gật đầu chào cô ta..Tần Tuyết Mẫn mỉm cười tránh đường cho hai người họ bước qua..

Cô ta cúi đầu đi về thang máy, bên tai vang lên tiếng cười đùa của Trình Viện..

- " Bà xã..chìa khóa trong túi quần của anh..Em lấy đi "

- " Ui..Em mò đi đâu thế..Em cố ý đúng không?"

Giọng Y Tịnh hờn dỗi.

- " Anh biến thái..Rốt cuộc chìa khóa ở đâu.."

- " Bên trái..Ồ! em lại ăn đậu hũ của anh rồi..Bà xã! Em háo sắc quá đi.."

- " Ai háo sắc..Hà? "

- " Nhột..nhột...haha...là anh..là anh.."

Đến khi cửa thang máy đóng lại mới kết thúc tiếng cười đùa làm tan nát trái tim người khác thế này...

Tần Tuyết Mẫn chống tay lên tường, hơi thở nặng trĩu..Thì ra đây mới là con người thật của anh.

Tại sao sự dịu dàng, thương yêu đầy anh không dành cho cô một chút cũng được....

Nhìn cách anh cưng chiều Y Tịnh, ánh mắt dịu dàng dành cho cô ấy..Càng khiến Tần Tuyết Mẫn thêm đố kỵ..Cô thật không cam lòng..

Sau khi ăn cơm tối, Y Tịnh nằm trên đùi Trình Viện xem ti vi..Trình Viện dựa lưng vào ghế, cánh tay choàng qua thân thể mềm mại của vợ..Hai người chăm chú xem bộ phim hành động mới mua lúc sáng..

Y Tịnh lúc trước không có sở thích coi phim hành động. Nhưng từ khi ở chung với Trình Viện, xem riết thành ghiền luôn..

Không khí rất ảm áp cho đến khi tiếng cửa vang lên..

- " Ai thế nhỉ?"

Y Tịnh nhú mày hỏi Trình Viện..

- " Để anh đi xem.. "

Y Tịnh ngồi dậy? Trình Viện ra mở cửa, có chút không ngờ người bấm chuông là Tần Tuyết Mẫn trên tay cô ta còn cầm đĩa bánh..

- " Xin lỗi làm phiền. Em có tí bánh mới làm. Muốn đem qua biếu hai người ăn thử.. "

Trình Viện cau mày, làm sao anh không nhìn ra ý tứ trong mắt cô ta....

- " Ai thế anh..?"

Y Tịnh quỳ trên ghế, ôm lấy thành ghế hướng mắt nhìn Trình Viện..

- " Là tôi.. "

Trình Viện chưa kịp trả lời. Tần Tuyết Mẫn đã nghiêng mặt vào cửa , lớn tiếng nói vào...

Y Tịnh nghe tiếng Tần Tuyết Mẫn, cô xỏ dép đi ra..

Tần Tuyết Mẫn thấy Y Tịnh, cô ta vui vẻ đưa đĩa bánh cho Y Tịnh..

- " Tiểu Tịnh.. Bánh này là do chị làm. Em ăn thử có ngon không.. "

Y Tịnh nhìn qua Trình Viện lại không tiện từ chối đưa tay cầm lấy..

- " Cảm ơn Chị.. "

Tần Tuyết Mẫn ngẩng mặt nhìn Trình Viện..

- " Viện. Em biết anh không thích ăn ngọt, nên em bỏ rất ít đường "

Bàn tay Y Tịnh cầm lấy đĩa bánh cứng ngắt..

Cô đưa mắt nhìn Trình Viện.. Lúc này anh lại cười ôm lấy vai cô.. điềm nhiên trả lời với Tần Tuyết Mẫn..

- " Tôi không thích ăn vặt.. Mà Tịnh Tịnh cũng vậy. Nhưng dù sao cũng cảm ơn cô. Không có gì nữa, nghỉ sớm đi.. "

Cổ họng Tần Tuyết Mẫn khô khốc, nụ cười tắt lịm.. Gượng gạo gật đầu..

- " Vậy sao. Em không biết. Không làm phiền hai người nữa.. Em về phòng đây.. "

Tần Tuyết Mẫn xoay người liền nghe tiếng đóng cửa vang sau lưng..

Y Tịnh cầm đĩa bánh, cũng chẳng biết làm sao, nhưng cô lại có chút tức giận, ừ thì vô lý nhưng không thể kiềm chế được bức bối trong lòng.. Bước đến trước mặt Trình Viện đặt lên tay anh..

- " Anh tự giải quyết đi "

Còn lờm anh một cái rồi bỏ lên lầu.. Trình Viện ai oán nói theo..

- " Gì vậy. Em là người nhận mà.. Thật là.. "

Nhìn đĩa bánh đầy chán ghét.. Trình Viện để trên bàn rồi chạy nhanh lên lầu, chỉ sợ không kịp Y Tịnh sẽ khóa cửa lại..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bị phỏng

Trong phòng làm việc, Trình Viện không con vẻ nhu hòa hay bồn chồn như ở nhà. Đây là một vẻ mặt khác hoàn toàn của anh.. Ánh mắt sâu thẳm lạnh lùng.. Uy nghiêm phong thái áp bức người đối diện..

Nhìn các tập tài liệu cấp dưới đưa vào..

Khuôn mặt góc cạnh chăm chú quan sát các chi tiết liên quan đến vụ án..

Cốc..cốc..

- " Vào đi "

Cánh cửa mở ra.. Một chàng trai tuổi còn khá trẻ, cầm một túi nhỏ đưa đến cho Trình Viện..

- " Sếp. Đồ sếp đặt. Có rồi "

Trình Viện ngẩng mặt nhìn cậu ta, lấy ra từ chiếc túi, mở chiếc hộp nhưng màu đỏ ra xem là chiếc vòng bằng vàng trắng nhỏ nhắn xinh xắn, được điểm vào những cỏ ba lá và hình trái tim, trên mỗi hình trái tim được lồng vào những viên kim cương màu tím sáng lấp lánh.. Rất đẹp.

Trình Viện nhếch môi rất vừa ý... Cát lại vào hộp, trân quý đem bỏ vào túi.. Ngẩng mặt nhìn A Duận.

- " Cám ơn.. "

A Duận cười cười, nghiêng mặt tò mò nhìn anh..

- " Sếp. Đây là muốn tặng cho vợ à. Nhìn không ra sếp cũng rất nuông chiều phụ nữ nha.. "

Trình Viện thu lại nụ cười nheo mắt nhìn cậu ta..

- " Vụ án tôi giao cậu điều tra đến đâu rồi.. "

Về mặt anh ta cứng ngắt, hai chân đứng thẳng, giờ tay lên chào rất nghiêm nghị..

- " Bây giờ tôi đi làm ngay. Chào sếp "

A Duận nhanh chóng chuẩn bị.. Trình Viện nhếch môi, cầm lấy hộp nhưng mở ra xem một lần nữa.. Ánh nắng chiếu vào những viên kim cương trong veo thuần khiết như bảo bối của anh vậy..

Tan ca Trình Viện liền lái xe về nhà, muốn cho vợ yêu một bất ngờ.. Vừa mở cửa ra người chào đón anh không phải Y Tịnh mà là Tần Tuyết Ngọc..

Nụ cười Trình Viện tắt ngấm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô ta, đang niềm nở tươi cười nhìn anh..

- " Sao cô lại ở đây..? "

Tần Tuyết Ngọc chỉ tay vào bếp..

- " Em qua đây học Y Tịnh nấu ăn.. "

Trình Viện chau mày nhìn vẻ mặt vô tội của cô ta, lại thấy Trình Tâm từ trong bếp bước ra..

- " Cháu về rồi à.. Mau thay đồ rồi xuống ăn cơm.. Hôm nay rất nhiều đồ ăn.. "

Nhìn qua Trình Tâm ánh mắt lại rơi lên người Tần Tuyết Mẫn nghiêng ngẫm vài giây..

Lướt qua người cô ta đi vào nhà, hờ hững nhìn Trình Tâm

- " Vợ cháu đâu? "

- " Haiz.. mới về đã hỏi vợ.. con bé trên lầu, lúc nãy nó bị phỏng.. cô út bảo nó lên sức thuốc rồi.. "

- " Cái gì..? "

Trình Viện vừa nghe Y Tịnh bị thương, không giữ được bình tĩnh tiếng nói cao giọng, sắc mặt âm trầm đáng sợ làm Trình Tâm cũng phải bất ngờ... Muốn nói chỉ là phỏng nhẹ đã thấy Trình Viện chân dài sải bước lên lầu..

p data-p-id="d12c3f29db4dfefc27347c27478141e7">Trình Tâm bước đến cạnh Tần Tuyết Mẫn, nhìn theo bóng Trình Viện lảo nháy.

"Khuôn mặt nó thật đáng sợ. Cũng may con bé phòng nhẹ..Nếu có gì thật không biết nó còn ghê gớm cỡ nào.."

Nói rồi còn rùng mình một cái, sắc mặt Tần Tuyết Mẫn đứng kế bên vô cùng khó coi, hai tay nắm chặt vào nhau..

Y Tịnh vừa súc thuốc, đưa hai ngón tay bị dầu văng vào đồ ăn lên miệng thổi thổi..

Nghe tiếng cửa mở, cô ngẩng mặt nhìn thấy Trình Viện bước vào sắc mặt vô cùng khó coi..Y Tịnh hốt hoảng định giấu tay bị phỏng ra sau, không ngờ Trình Viện rất nhanh nắm lấy tay cô, ngồi xuống bên cạnh..Lần trước khi cô thái cả chua bị đứt tay, đã bị anh mắng cho một trận quyết không cho cô xuống bếp, một hai đôi thuê người giúp việc, cô phải nể nể i oi anh mới thôi..Lần này lại bắt gặp cô bị phỏng bảo đảm anh sẽ nổi giận như lần trước..

Y Tịnh nhỏ giọng gọi anh..

"Ông xã.."

Cô cảm nhận hơi thở anh nặng trĩu..

"Không được xuống bếp nữa.."

Thái độ của anh làm Y Tịnh rất sợ, giọng nói đứt khoát, lạnh nhạt..Anh không còn vẻ bồn chồn đùa giỡn với cô như hàng ngày....

Y Tịnh lí nhí trong miệng vẫn còn muốn thương lượng..

"Lần sau em sẽ chú ý hơn.."

"Không được.."

Cô cảm nhận sự nhấn nhá trong lời nói của anh..

Y Tịnh cuối đầu không nói nữa..

Nhìn cái đầu nhỏ quyết không ngẩng lên muốn chống đối.Nhưng lần này anh sẽ không nhân nhượng..Thờ dài xốc cô lên đặt lên đùi..Cầm bàn tay bị phỏng thổi thổi, lại nói..

"Anh không muốn thấy em bị thương thêm bất cứ lần nào nữa cả..Anh rất đau lòng.."

Mùi Y Tịnh cay cay ngược mắt nhìn anh, Trình Viện mở lên môi cô, không có ý cười..

"Không được cãi.."

Biết chẳng thể thay đổi ý định của anh..Y Tịnh cũng không cố làm mình làm mẩy nữa nhẹ gật đầu..

Trình Viện mỉm cười hài lòng hôn lên môi cô..

"Ngoan.Ừm có này cho em "

Nói rồi anh lấy ra từ túi áo một hộp nhung, nhanh tay mở ra, lấy chiếc lắc tay, không đợi Y Tịnh có phản ứng..Anh đã đeo lên tay cho cô..mỉm cười hài lòng..

"Rất đẹp "

Làn da trắng mịn của cô càng làm nổi bật màu tím những viên kim cương sắc sảo.

Chiếc lắc xinh xắn rất hợp với cô...

"Em thích không?"

Béo lấy má cô vợ nhỏ, vẫn còn thần thờ sờ lên chiếc lắc, miệng hé mở chẳng nói nên lời..Nghe anh hỏi cô vội gật đầu, nhón miệng cười thích thú..

"Đẹp quá..Rất đẹp.."

Cô lắc lắc bàn tay, cô ba lá cùng ngôi sao rung rinh dưới ánh sáng vô cùng đẹp mắt..

Ngẩng mặt nhìn Trình Viện, mắt đen cười cong cong vô cùng đáng yêu..

"Ông xã..Cám ơn anh.."

Trình Viện đưa mặt mình gần đến, Y Tịnh hiểu ý hôn lên môi anh liền mấy cái thiết kêu..Trình Viện bật cười béo má cô cung nựng..

Một màn này đều được Tần Tuyết Mẫn đứng bên ngoài thấy rõ..Lúc Trình Viện bước vào không hề đóng cửa..Bàn tay bấu chặt lên tường, môi mím chặt, hít thở sâu,cô ta gõ vào cánh cửa mở tung..rồi bước vào..

-" Xin lỗi làm phiền.Cô út bảo tôi lên gọi hai người xuống dùng cơm.Đề thức ăn nguội.."

Y Tịnh gượng gạo muốn đứng dậy từ đùi Trình Viện.Ai ngờ anh đưa tay siết chặt lấy eo cô..

Y Tịnh gượng cười gật đầu..

-" Chúng tôi xuống ngay.."

Tần Tuyết Mẫn cười cười không nói gì, ánh mắt sống chết dán trên khuôn mặt của Trình Viện..

-" Ủ.Vậy Tôi xuống trước"

Nói rồi nhẹ nhàng xoay người ra ngoài còn giúp bọn họ đóng cửa lại..

P/s xin lỗi cả nhà nhé.Hôm nay ra tạm 1 chap..mình bận quá ko ra kịp..May cố gắng bunn nhé..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Em sẽ bù đắp cho anh..

Bữa tối diễn ra có chút gượng gạo..Trình Viện im lặng ngồi bên cạnh gấp đồ ăn cho Y Tịnh..

Trình Tâm ngồi với Tần Tuyết Mẫn, bà là người vui vẻ thích nói chuyện, lúc này chỉ biết ngậm đũa quan sát xung quanh không biết mở miệng làm sao...

Lại đưa mắt nhìn Tần Tuyết Mẫn..Hôm nay thật ra bà cũng đâu có ý định đến nhà Trình Viện.Về nước cũng đã lâu, trước khi về Mỹ bà muốn mua vài thứ cho chồng mình, nên rủ Tần Tuyết Mẫn đi shopping..Sau khi mua nhiều thứ..Tần Tuyết Mẫn bất ngờ đưa ra ý kiến rủ bà đến nhà cô ta chơi, còn nói nhà Trình Viện ở gần đó..Bà vừa nghe đã gật đầu ngay, tham quan nhà cô ta một chút mới sang nhà Trình Viện..Lúc đó Tần Tuyết Mẫn nói muốn nấu cơm tối nhờ Y Tịnh chỉ dẫn vài món, nên mới có cuộc gặp gỡ trên bàn cơm không mấy vui vẻ này.

Với Trình Tâm lối sống rất thoáng bà biết quan hệ lúc trước của Trình Viện và Tần Tuyết Mẫn..Nhưng với bà không yêu vẫn làm bạn với lại mọi chuyện đã qua lâu huống gì Trình Viện đã có vợ..Nhưng sau giờ ngồi đây bà lấy thấy mọi chuyện không hề đơn giản như mình nghĩ..

Y Tịnh vừa ngưng chén cơm, Trình Viện đã múc chén canh đưa đến.Y Tịnh chu môi nhìn anh, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm lấy húp..Đây là thói quen từ thuở ban đầu, lập thành thói quen của hai người cho đến bây giờ..

Trình Tâm không ngờ Trình Viện thay đổi nhiều như vậy.Từ nhỏ bà đã biết rõ Trình Viện là người lạnh lùng vô tâm vô phể ra sau..Thế mà nhìn xem cách anh chăm sóc Y Tịnh thật khiến bà đã mở mang tầm mắt..

Cử chỉ ngọt ngào của hai người như kim châm chọc vào mắt Tần Tuyết Mẫn..bàn tay cầm đũa chặt lại..Nhìn sang Trình Viện..

-" Viện.Vòi nước bên nhà em bị hư.Một chút anh có thể giúp em sửa được không.."

Y Tịnh ngừng ăn đưa mắt nhìn cô ta, chỉ thấy cô ta nhìn Trình Tâm..

-" Cô út lúc này cô cũng mở mà không có nước đúng không?"

Trình Tâm cười cười..

-" À..đúng rồi.."

Rồi im lặng chỉ đưa mắt nghiêng ngàm nhìn Tần Tuyết Mẫn đang chăm chú nhìn Trình Viện..

-" Được không anh..?"

Cô ta rất kiên trì..

- "Được "

Rất bất ngờ là Trình Viện lại đồng ý..Tần Tuyết Mẫn vui mừng không thôi..

- "Cám ơn anh.."

Rồi quay sang Y Tĩnh

- "Cho chị mượn anh ấy một chút "

Y Tĩnh cười nhạt cúi đầu húp lấy chén canh phút trước còn ấm của mình sau giờ đây cô cảm thấy nó nguội ngắt thế này..

Nghe tiếng cửa đóng lại, lòng Y Tĩnh trùng xuống, thấy Trình Tâm đưa mắt nhìn mình..

cô gượng cười..

- "Cô xem tivi đi ạ.Con vào rửa chén.."

Trình Tâm cảm thấy khó xử..Bà gật đầu.

Cảm thấy hôm nay mình đến đây là một quyết định không sáng suốt.

Trình Viện sau khi bước vào nhà Tần Tuyết Mẫn..Bố trí nhà cửa cũng không khác gì bên nhà anh, chỉ là không có hơi ấm và mùi hương đặc trưng như nhà anh mà thôi..

Tần Tuyết Mẫn đứng dựa lưng vào cánh cửa nhìn người đàn ông cao ngất xoay lưng về phía mình.Tim cô ta run lên, đây là bao nhiêu năm qua cô ta mới lại được ở riêng với anh..Có phải những ngày qua cô đã làm anh cảm động rồi đúng không?..

Trình Viện xoay người nhìn cô ta, Tần Tuyết Mẫn mỉm cười vuốt lại tóc..

- "Vòi nước hư trong phòng em.Anh đi theo em "

Trình Viện nhếch môi cười, nụ cười làm Tần Tuyết Mẫn khó hiểu..lại thấy anh dựa người vào thành ghế..nhún vai rồi nói..

- "Tôi không biết sửa.."

- "Hả..?"

Là sao..Ý anh là sao..Lời nói của anh làm cô ta mù mịt, Tần Tuyết Mẫn bật cười bước đến gần anh..

- "Anh đùa em à.Lúc này ai hứa sẽ qua sửa giúp em."

- "Không phải cô muốn ở riêng cùng tôi à.Tôi chỉ giúp cô tội nguyên mà thôi.."

- "Anh....?"

Nụ cười Tần Tuyết Mẫn tắt ngấm, miệng lắp bắp chẳng biết nói gì..

Trình Viện đứng thẳng người bước đến nhìn cô ta, ánh mắt sâu thẳm không thể hiểu anh nghĩ gì..

- "Tuyết Mẫn.Cô là một cô gái thông minh.

Nên chẳng cần tôi nói nhiều làm gì.

Chuyện của chúng ta đã là quá khứ, đã qua rất lâu rồi.Tôi không biết cô đang suy nghĩ chuyện gì.Nhưng điều đó là không thể nào..

Cô không cần tìm cách tiếp cận chúng tôi..

Và..tránh xa Tĩnh Tĩnh ra..Tôi cái gì cũng giỏi kiểm chế.Chi không giỏi nhìn thấy vợ tôi tổn thương Tôi sẽ phát điên và khiến người đó trả giá dù đó là ai.."

Rất ngắn gọn rất xúc tích, hai mắt Tần Tuyết Mẫn mờ hơi nước..

Trình Viện bỏ lại một câu..

- "Tôi về đây.."

Anh vừa bước ra đến cửa, chưa kịp xoay tay cầm. Tần Tuyết Mẫn đã nhào đến ôm lấy anh từ phía sau. Cô ta nước nớc..

- " Anh hận em ngày đó nói chia tay. Anh hận em không kiên trì chờ đợi anh. Anh hận em bỏ đi du học.. Nên.. nên bây giờ anh mới tuyệt tình đối xử với em như vậy đúng không.. Viên.. Em biết sai rồi.. em sẽ bù đắp cho anh..."

Tần Tuyết Mẫn bước đến chắn trước mặt anh, nước mắt rơi nhoe cả khuôn mặt xinh đẹp.. núu lấy áo anh nói tiếp...

- " Em biết anh không nỡ nhìn thấy em đau khổ mà đúng không, Viên.. hãy cho em cơ hội em sẽ bù đắp cho anh tất cả được không anh.. "

Giọng nói ngọt ngào mang vẻ yếu ớt, khiến cho đàn ông thương cảm..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Bị nhốt

Trình Viên rất nhẫn nại nghe cô ta nói hết.. Nắm lấy tay cô ta kéo ra khỏi áo mình..

Lùi một bước, giữa khoảng cách cần thiết chậm rãi nói..

- " Cái sai của tôi đã làm cô hiểu lầm. Quá khứ là quá khứ, dù như thế nào cũng là chuyện đã qua. Tôi chỉ nói thế này... đây là lần đầu tiên tôi muốn yêu và che chở cho một người.. Tịnh Tịnh là tất cả đối với tôi..."

Anh đi qua cô ta trước khi mở cửa, để lại một câu cuối..

- " Đây là giới hạn cuối cùng của tôi. Đừng ép tôi phải ra tay với cô "

Tần tuyết Mẫn đứng yên không nhúc nhích, nghe tiếng cửa đóng lại , quỵ xuống thảm đau lòng, chưa xót khóc nghẹn ngào...

Trình Tâm đã về, rất biết lựa thời cơ mà chuẩn về.. Trình Viên suy nghĩ sẽ kiếm một ngày tính sổ với cô út nhà anh..

Lại thấy nhà cửa im ắng. Bất giác Trình Viên rung người một cái, rất nhanh đi lên lầu..

Đẩy cửa bước vào rất tiếc cửa lại mở không được..

Trình Viên cào tóc, kẻ mặt vào cửa, vẻ mặt buồn bã, nhẹ giọng gọi..

- " Bà xã... mở cửa cho anh vào đi.. Bà xã em định nhốt anh thật à.. "

- " (.....) "

- " Bà xã, anh rất ngoan.. Em cho anh vào được không "

- " Bà xã, anh sẽ không ngu được nếu không ôm em. Bà xã ơi..... "

Nói khàn cả cổ cũng chẳng nghe một tiếng trả lời từ cô.. Trình Viên bỏ đi vào phòng làm việc, mở tủ tìm chìa khóa dự phòng..

- " Chết tiệt.. "

Chắc chắn cô đem giấu luôn rồi.. Ánh mắt nhạy bén tìm kiếm xung quanh.. Làm khó được anh sao...

Nhìn kẹp sắt cố định giấy tờ.. môi Trình Viên nhếch lên..

Y Tịnh ôm lấy chặn nhìn ra cửa, lại không thấy anh có động tĩnh gì.. Cô có chút hồ nghi, anh chán nản bỏ đi luôn rồi sao.. lại nghe tiếng..

" Cạch.. "

Cửa phòng mở ra, Trình Viên rất nhanh đã có mặt..

Làm sao anh mở được cửa nhỉ.. Y Tịnh cau mày khó hiểu lúc này anh đã đi đến bên cô, ngồi xuống béo lấy má vô hạm hực...

- " Em to gan lắm.Muốn anh phạt em sao hả? "

Y Tịnh đánh vào tay anh..lườm anh một cái sắc bén..xoay người vào trong tường, giọng hờn dỗi..

- " Hừ..Anh đừng ở đây mà đổ tội cho em.Sao về sớm vậy cứ tưởng đêm nay anh không về..?"

Trình Viện mỉm môi cười, nhìn về mặt ăn dấm chua của cô, mà yêu không tả xiết, nằm xuống đè lên người cô...Mặt kề mặt trêu chọc Y Tịnh..

- " Bà xã em đang ghen "

Y Tịnh dùng dằng đẩy anh ra..chu môi phản bác..

- " Anh đừng tưởng bờ..Em đây không thêm ghen..Tránh ra cho em ngủ.."

Cô càng xô đẩy Trình Viện càng ôm chặt, nụ cười ngày càng sâu..Hung hăng hôn lên môi cô còn nghiêng nhẹ một cái, lên Y Tịnh hét lên..

- " Đau.."

- " Nhóc con, phạt em vì tội dám nghĩ xấu cho chồng em.."

Anh nằm xuống ôm cô vào lòng, trở về về nghiêm túc..

- " Anh chỉ muốn nói rõ cho cô ta từ nay tránh xa vợ chồng mình ra thôi.Dây dưa như vậy hoài không tốt "

Y Tịnh nhìn anh vài giây, rồi dụi mặt vào ngực anh, giọng buồn buồn..

- " Em biết.Nhưng nơi đây rất khó chịu..hừ.."

Cảm giác này không dễ chịu chút nào..

Nhìn theo tay cô đặt lên ngực trái..

Trình Viện xoay người, lấy tay xoa xoa nơi đó..về mặt vô lại cười nói..

- " Khó chịu sao? Đề anh kiểm tra xem sao.."

- " Không..Á...anh...anh...ừm.."

Nói gì được, anh rất nhanh dỡ áo cô lên vùi mặt mình vào kiểm tra..

Ừ thì kiểm tra, đến mức căn phòng ngày càng nóng rực, bệnh nhân thì bật lên tiếng rên rĩ, còn vị bác sĩ mạo danh nào đó thở dốc liên hồi..

Mấy ngày hôm sau, Y Tịnh không còn bị Tần Tuyết Mẫn làm phiền nữa..

Hôm nay cô đến Trình Gia chơi..Buổi sáng trước khi đi làm Trình Viện đưa cô đến, buổi chiều tan sở anh sẽ đến đón cô...

Biết Phúc Nhã thích ăn bánh bông lan ở Tiệm gần nhà của cô và Trình Viện...

Y Tịnh bắt Trình Viện phải ghé đó mua cho bằng được cho mẹ chồng...

Hai người tay trong tay vào lựa rất nhiều bánh ngon..

Y Tịnh cảm giác có ai đó chúm nhìn chọc vào người mình..Cô nhìn sang là một người đàn ông trẻ tuổi, bộ dáng rất đẹp mắt và phong trần..thấy cô nhìn anh ta, anh ta còn bên lên nở nụ cười.Y Tịnh theo lịch sự gật đầu chào rồi quay mặt đi..Trình Viện xoay nhìn anh ta, nhìn ánh mắt sát khí của người đàn ông bên cạnh cô gái xinh đẹp..

Người đó cảm thấy sóng lưng lạnh toát, liền quay mặt đi...

Đến khi hai người ra xe, từ xa người đàn ông trẻ tuổi đuổi theo..

- " Cô ơi..chờ chút..chờ chút.."

Trình Viện ôm lấy Y Tịnh xoay người, lại thấy gã đó đuổi theo có chút gấp gáp, cười hóm hờ nhìn Y Tịnh xem Trình Viện như người vô hình..

- " Anh à.Có chuyện gì sao?"

Nghe giọng nói Y Tịnh nhỏ nhẹ ngọt ngào, người đàn ông có chút thất thần, cười nói đưa ra danh thiếp..

"Tôi là họa sĩ.Tôi rất thích nét đẹp của cô.Không biết cô có thể làm người mẫu cho tôi được không.?..Tôi rất thật tâm muốn vẽ cô.."

Y Tịnh mở to mắt nhìn anh ta, thì ra anh ta nhìn cô từ trong tiệm là lí do này, cô cầm lấy danh thiếp nhìn nhìn đã bị Trình Viện giật lấy..Anh mỉm cười nhĩ gã họa sĩ.

" Xin lỗi.Vợ tôi không có thời gian.."

Nụ cười anh họa sĩ tắt ngấm, thất vọng, lại vẫn chờ mong nhìn Y Tịnh nói.

" À..Thế sao..Thật tiếc..À mà không sao.Cô cứ giữ lấy danh thiếp của tôi.Khi nào có thể cô cứ gọi cho tôi.."

Y Tịnh cười cười gật đầu, nói thêm mấy câu nữa anh ta mới luyến tiếc rời đi.

Trình Viện nhìn tấm danh thiếp miệng lẩm bầm..

" Danh thiếp gì màu xấu thế không biết "

Đỏ đỏ vàng vàng sền sầm, thẳng tay xé nát quăng đi..

Rồi lôi tay Y Tịnh nhét vào xe...

Nhìn vẻ trẻ con của anh Y Tịnh mỉm môi cười không ngăn cản..

Một đường dọc chạy đến Trình Gia..Khi Y Tịnh chuẩn bị xuống xe liền bị Trình Viện kéo lại hôn ngẫu nhiên, nụ hôn rất sâu..

Đến khi anh buông cô ra, Y Tịnh mềm nhũn dựa vào ngực anh thở hổn hển..

Anh vỗ vỗ lấy lưng cô căn dặn...

" Bà xã, sau này ra đường, là đàn ông em phải tránh xa ra biết không.Bây giờ người xấu rất nhiều.."

Thật không yên tâm để cô đi đâu một mình mà..

Y Tịnh ngoan ngoãn gật đầu không muốn cãi với anh, người xấu còn có phụ nữ nữa mà..

Trình Viện vừa lòng hôn lên má cô thật kêu mới chịu thả người..

" Ngoan lắm, em vào đi."

Nhìn chiếc xe chạy xa Y Tịnh chỉ biết lắc đầu mỉm cười..Ông xã nhà cô đôi lúc rất đáng yêu mà...

Vote đi các mem

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Gặp Trình Khang

Y Tịnh cảm thấy mình rất may mắn khi được gả vào Trình Gia..Ngoài Trình Viện cưng chiều lại được ba mẹ chồng hết mức yêu thương..

Hôm nay Trình Khiêm không có ở nhà, cả buổi sáng Phúc Nhã đưa Y Tịnh đi mua sắm, ngoài quần áo cho con dâu nhỏ..Bà còn mua mấy sấp vải may quần áo gửi về cho mẹ Y Tịnh..

" Tiểu Tịnh con nghĩ xem mẹ con có thích không?"

"Dạ..Mẹ con thích mấy màu trầm như vậy ạ "

Phúc Nhã cười híp mắt, lại cầm lấy một khúc vải một xanh ngọc vô cùng đẹp mắt..trộm lên người Y Tịnh..

" Tiểu Tịnh cái này rất hợp với con nha..Lên người rất trắng da..Còn cái này nữa nè.."

Lấy một khúc vải màu hồng phấn ướm lên tiếp tục hải lòng gặt đầu...

Y Tịnh dờ khóc dờ cười..

- " Mẹ quần áo mẹ mua cho con nhiều rồi ạ.

"

Bà liền xua tay..

- " Nhiều đâu, với lại cái này may rất lâu..Đề mẹ kêu người tới đo rồi may cho con thêm hai bộ đầm..Trời ơi chắc chắn rất đẹp..."

Y Tịnh cũng không từ chối chỉ ngọt ngào cười vui vẻ...

- " Bà Chủ..Có cậu Khang đến "

Quần gia Trần đi trước thông báo, phía sau là Trình Khang cầm một túi lớn trên tay..

Phong cách ôn nhu, nhã nhặn khác với sự mạnh mẽ lãng tử của Trình Viện...

- " Bác gái..Ba còn bảo đem một số thuốc bổ đến biếu hai bác.."

- " Ngồi đi cháu..Ba còn thật là bài vẽ..Số lần trước hai bác còn chưa dùng hết..Nhưng vẫn cho bác gửi lời cảm ơn..Ngồi đi nào.."

Trình Khang đưa số thuốc bổ cho thím Trương ngồi xuống quay sang gặt đầu với Y Tịnh..

Y Tịnh cũng chào lại..nhanh tay thu dọn những thứ bừa bộn trên bàn rồi quay sang nói với Phúc Nhã..

- " Mẹ! Con ra vườn hóng mát một chút.."

Phúc Nhã gặt đầu mỉm cười...

Đến khi bóng Y Tịnh khuất sau tấm cửa, Trình Khang mới thu mắt lại..

- " Bác nghe nói cháu sắp ly hôn à..?"

Tiếng Phúc Nhã đánh gãy tâm tư trong đầu Trình Khang..Anh ta thu hồi tầm mắt gặt đầu với Phúc Nhã, cười nhạt...

- " Đáng lẽ phải sớm hơn.Ngay từ đầu đã là sự sai lầm."

Trong các cháu Trình Khang là đứa nhỏ hiểu chuyện nên bà rất thương..Có chút chua xót và thương cảm..Ấu tất cả cũng là duyên số...

Y Tịnh thong thả dạo bước chân, nhìn khung cảnh bình yên xung quanh..Đi dọc theo ra khu vườn nằm gần cửa lớn, sẵn tiện muốn đón Trình Viện sắp tan ca..Nghĩ đến một chút nữa gặp anh, lại nhớ chuyện lúc sáng, cô lại không kiềm chế được nụ cười..

- " Chị đang chờ anh họ à..?"

Không biết lúc nào Trình Khang đã xuất hiện sau Y Tịnh..Cô bất ngờ với sự có mặt của anh ta..

Y Tịnh mỉm cười gặt đầu, nghĩ nghĩ một chút lại nói..

- " Cậu cũng ra đi hóng gió à..?"

Trình Khang gặt đầu bước đến bên cạnh Y Tịnh..

- " Nơi đây thật thoáng mát..."

Trầm tư một chút nhìn Y Tịnh..

- " Tôi nghe nói chị là nhà văn."

Y Tịnh xấu hổ cười tươi, xua tay..

- " Nhà văn nghe thật khoa trương Tôi chỉ viết lách cho vui thôi à.."

Hai người như tìm được đề tài nói chuyện nhìn nụ cười xinh đẹp của Y Tịnh..Trình Khang cũng cười theo..anh nói..

- "Chị có biết cuốn tiểu thuyết nổi tiếng Rượu Bò Công Anh của nhà văn Ray Bradbury không "

- "Biết..biết chứ nhưng tôi chưa mua được, đây là cuốn tiểu thuyết rất hay nói về thế giới tuổi thơ cơ cực của những đứa trẻ rất hay.."

Nhắc đúng sở trường của mình khuôn mặt Y Tịnh sáng rực..

Trình Khang mỉm cười..

- "Tôi được một người bạn tặng..Tiếc là tôi không có thời gian đọc..Tôi tặng cho chị nhé "

Hai mắt Y Tịnh sáng rực, đây là những cuốn tiểu thuyết không dễ mua chút nào..Nhưng lại thấy không được tự nhiên..

- "À..Thôi cậu để mà đọc, quà của bạn cậu mà..."

- "Không sao.Tôi thật sự không có thời gian.Chi để một góc, như vậy không phải rất phí hay sao "

Nói rồi nhún mày chờ đợi, Y Tịnh suy nghĩ một chút gật đầu..

- "Vây..cám ơn cậu nhé.."

- "Chị đừng khách sáo chúng ta là người nhà mà..."

- "Hai người trò chuyện gì vui vậy? "

Nghe tiếng nói quen thuộc Y Tịnh xoay người liền thấy Trình Viện đi đến, cô cười tươi ôm lấy cánh tay anh..

- "Ông xã..Anh về rồi "

Trình Viện mỉm cười với vợ lại hướng mắt nhìn Trình Khang..Lúc này Trình Khang không nhanh không chậm nói..

- "Anh mới về..Em đến đưa thuốc cho hai bác..Sẵn trò chuyện với chị ấy vài câu.."

Y Tịnh kéo lấy tay Trình Viện..

- "Viện.Cậu ấy hứa tặng em cuốn tiểu thuyết của nhà văn Ray Bradbury đấy..Bữa nào anh mời cậu ấy một bữa cơm cảm ơn dùm em nha..."

Nghe thế Trình Viện đưa mắt nhìn Trình Khang, nhếch môi nói..

- "Cậu thật có lòng, bữa nào anh em mình nhậu một bữa "

Trình Khang không hề né tránh ánh mắt Trình Viện, gật đầu...

Trình Viện nhìn Y Tịnh..

- "Em vào bảo thím Trương dọn cơm.Anh có chút chuyện nói với Trình Khang "

- "Dạ "

Y Tịnh nghe lời, không nghĩ ngợi nhiều liền gật đầu đi vào trước..

Lúc này Trình Viện thu lại nụ cười xoay mặt nhìn Trình Khang..

- "Nói đi..Cậu tiếp cận cô ấy có mục đích gì? "

Trình Khang im lặng vài giây rồi bật cười..

- "Anh họ..Hình như anh bị ảnh hưởng công việc nhiều quá rồi..Em chỉ là trò chuyện với cô ấy vài câu..Chẳng lẽ cũng xem là phạm tội.."

Trình Viện nhếch môi, anh rất hiểu Trình Khang..Về ôn nhu bề ngoài chỉ là vỏ bọc, Trình Khang rất lãnh đạm và xa cách với mọi người..

Ngay lần đầu tiên gặp Y Tịnh.Trình Viện đã phát hiện cử chỉ lạ của Trình Khang khi nhìn Y Tịnh rồi..Lần này còn vui vẻ trò chuyện lại cất công tặng sách cho vợ anh vui..

- "Tôi cũng mong mình suy nghĩ nhiều.Dù gì Y Tịnh cũng là vợ tôi.Chị dâu của cậu.Có suy nghĩ lệch lạc thì cũng nên bỏ ngay đi.."

Trình Khang trầm ngâm nhìn Trình Viện lại nói..

- "Chị ấy thật đáng nể lại khiến một người như anh thay đổi đến mức này..Nếu em gặp chị ấy trước anh..Chắc là....

Mà thôi..Em đùa đó..Anh yên tâm em nhớ rất rõ đó là chị dâu của em."

Lời nói bốn cột vừa giả vừa thật của Trình Khang khiến Trình Viện nhủ mảy..Nhưng cũng không nói nhiều..

- "Biết vậy thì tốt.. Vào ăn cơm thôi "

Nói rồi anh xoay người vào nhà trước, bỏ lại Trình Khang thần thờ trong suy nghĩ của chính mình..

Trình Khang cười khổ.Nếu so với Trình Viện, anh ta gặp Y Tịnh trước.Chỉ là cô không hề nhớ anh..

Vote...vote...vote..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Kỷ niệm ngày cưới

Hạnh phúc là được trở về sau một ngày dài, được nấu cho nhau ăn một bữa ăn, ôm nhau ngủ rồi thủ thỉ chuyện vui buồn cho nhau nghe, gác lại những bão giông sau cánh cửa... Thế là đủ!

Như lúc này, trái tim tràn đầy thỏa mãn, Trình Viện đưa mắt nhìn thiên hạ ngủ trong lòng..mà hạnh phúc không nói nên lời..

Ánh sáng buổi sớm chiều nhẹ qua rèm phản phát xuống khuôn mặt ngây thơ đang nằm trên ngực anh..

Từng ngày trôi qua Trình Viện biết anh bây giờ đã hết thuốc chữa rồi..Làm gì, đi đâu, ở đâu, từng giây từng phút điều nghĩ đến cô gái nhỏ này..

Đến mức bọn Trương Hải thường xuyên trêu chọc còn bảo đấy là quả báo của anh..

Lúc đầu còn mặt nặng mày nhẹ bỏ bê con người ta..Giờ thì lo được lo mất, hể ai mà nhen nhóm dòm ngó là anh liền tìm cách triệt ngay tức khắc....

Haiz..tất cả mỗi thứ cung bật đều vì cô gái này mà có..Biết làm sao đây..mỗi sáng thức dậy là chỉ muốn ôm cô ngủ tiếp..Chẳng muốn rời giường chút nào..

Giờ tay cầm lấy điện thoại, lại thấy có gì đó không đúng.Thường thì Y Tịnh tranh thủ dậy sớm cùng ăn sáng với anh.Nhưng hôm nay giờ này mà cô vẫn ngủ rất ngon lành..

Trình Viện đưa tay, sờ lên trán rồi lên mặt vợ..

Bình thường không có vấn đề gì..lại không yên tâm sờ tới sờ lui trên mặt, trên cổ cô..

Y Tịnh cảm nhận trên da ngứa ngứa cô bắt lấy tay anh, mắt vẫn nhắm, miệng lẩm bẩm..

- "Ông xã..."

- "Tịnh Tịnh..em mệt sao?"

Ôm lấy mặt cô xoa nhẹ nhẹ..

Y Tịnh không biết diễn tả như thế nào cô chỉ thấy người giống như không có sức lại sợ anh lo lắng, cô mở đôi mắt lem nhem còn ngái ngủ nhìn anh mơ màng nói..

- "Em chỉ hơi mệt..Ông xã hôm nay anh ăn sáng một mình nhé.. "

Chuyện ăn sáng không quan trọng

Quan trọng là sức khỏe của cô..Trình Viện lo lắng nói..

- " Bà xã..Em không khỏe sao..Anh đưa em đi khám nhé.. "

Y Tịnh nhanh chóng lắc đầu, mỉm cười..

- " Em có bị gì đâu. Anh đi làm đi. Cho em nằm nghỉ một chút sẽ hết thôi.. "

Nhìn anh vẫn không yên tâm Y Tịnh hôn nhẹ lên môi anh cam đoan..

- " Thật mà. Anh cứ đi làm đi. Nếu em thấy quá mệt sẽ gọi anh về được không. Giờ em chỉ muốn ngủ một chút.. Anh đừng lo.. "

Trịnh Viện nghe cô nói như thế, suy nghĩ một chút ôm cô nằm xuống, kéo chăn đắp cho cô.. hôn lên trán cô rồi dặn dò...

- " Nhớ có gì phải gọi cho anh ngay, biết không? "

- " Dạ.. "

Y Tịnh ngoan ngoãn gật đầu, rồi cuộn lấy chăn nhắm mắt lại.

Trịnh Viện sau khi thay đồ, thấy cô đã ngủ thịch đi.. Anh hôn lên trán cô một lần nữa, ra khỏi phòng.. Suy nghĩ một chút chạy xe mua đồ ăn sáng để sẵn.. Rồi mới đi làm..

Đến gần trưa, Y Tịnh mới dậy.. Lúc này cô thấy khỏe khoắn hơn hẳn.. Nhìn điện thoại có mấy cuộc gọi nhờ điều của Trịnh Viện..

Y Tịnh mỉm cười bấm gọi lại, rất nhanh liền có người bắt máy.. giọng Trịnh Viện trong điện thoại không giấu nổi lo lắng..

- " Bà xã.. em sao rồi..? "

Vừa nghe điện thoại vừa rót cho mình cốc nước để uống Y Tịnh cười..

- " Em mới ngủ dậy. Bây giờ em rất khỏe. Anh đừng lo.. "

Trịnh Viện nghe vậy, mới nhẹ nhõm lại nói..

- " Đồ ăn sáng anh mua cho em rồi, hâm nóng mà dùng. Hôm nay Thím Lan xin nghỉ, Anh đặt nhà hàng đem đến buổi trưa và buổi tối.. Em lo nghỉ cho khỏe đi.. "

- " Anh bày vẽ quá đi. Để em tự nấu cũng được mà "

Từ ngày cô bị phỏng, anh liền thuê người giúp việc.. Mỗi khi Thím Lan xin nghỉ anh lại đặt cơm ở nhà hàng.. Thật là, riết cô không biết mình nên làm gì.. bị anh chiều hư thật rồi..

- " Ngoan.. Nghe lời.. "

Trịnh Viện nào chịu.. Y Tịnh biết anh vô cùng cố chấp, còn nói được gì.. Hai người anh một câu, em một câu cuộc gọi kéo dài nửa tiếng mới kết thúc..

Sau khi nghỉ ngơi đầy đủ.. Y Tịnh lại tập trung vào công việc viết lách của mình..

Nhờ Trịnh Viện, Y Tịnh đã tìm được một tòa soạn để hợp tác.. Các tác phẩm của cô khiến họ rất hài lòng..

Ngồi viết một chút cũng đã hơn bốn giờ chiều.. Y Tịnh vô tình nhìn qua ngày hiện trên laptop.. Hai mắt bừng sáng..

Hôm nay là tròn sáu tháng ngày cô và anh kết hôn.. Nửa năm bên cạnh nhau rồi đây thế mà xem nửa cô quên mất... Chắc chắn ai đó cũng không nhớ đâu.. Nhưng mà không sao cô sẽ cho anh một bất ngờ...

Y Tịnh cười tùm tùm suy nghĩ một chút, bấm điện thoại gọi đi.. Cô phải đặt một bánh kem, kỉ niệm ngày hạnh phúc của bọn họ..

Hơn năm giờ, những thứ cần có đều được đem đến.. Thức ăn đủ món, còn có bánh kem, và hoa nữa.... Nhìn một màn trước mắt, Y Tịnh hài lòng.. Bây giờ cô phải đi tắm, lấy một chiếc váy thật đẹp cho Trịnh Viện bất ngờ mới được...

Trịnh Viện nghiêng tay nhìn đồng hồ, kí thêm mấy tập hồ sơ cho xong. Rồi sẽ về với báo bối của anh.. Lúc này cửa phòng gỗ nhẹ, người vào bất ngờ là Trình Khang..

Trình Viện nhướn mày ý bảo cậu ta ngồi..

Trình Khang tao nhả ngồi xuống đưa một túi xách đựng vài cuốn sách dày, cười nhạt nói với Trình Viện..

- " Anh đem về cho chị ấy giúp em "

Trình Viện nhìn sơ qua những cuốn tiểu thuyết của nhiều nhà văn nổi tiếng.. Không dễ mà có được.. Anh cười như không cười..

- "Nhiều đây tốn thời gian cũng không ít.Sao cậu không trực tiếp đưa cho cô ấy.."

Trình Khang tay gõ bàn bật cười..

- "Em không muốn lại bị kết phạm tội.."

Trình Viện cũng cười, lại nghĩ một chút..

- "Hôm nay tôi mời com cậu.Đến nhà tôi dùng com.."

Trình Khang có chút bất ngờ...

- "Anh không sợ em phạm tội à.."

Trình Viện nhếch môi..

- "Cậu không có lá gan đó "

Hai người nhìn nhau cười..Chẳng cần nói thêm gì vì họ đủ hiểu nhau..

Sau khi tắm xong, thoa một tý son môi cho về mặt bớt nhợt nhạt..Y Tịnh hải lòng miệng cười tủm tỉm..

Lúc này chuông cửa lại vang lên..

Y Tịnh đi xuống mở cửa có chút khó hiểu là ai đến nhỉ, Trình Viện về có chìa khóa riêng mà...

Khi mở cửa ra, người mấy tháng nay không gặp lại xuất hiện trước mặt...

Y Tịnh nấp máy môi..

- "Tuyết Mẫn.."

Tần Tuyết Mẫn neho mắt nhìn cô, một thân váy bó rất quyến rũ, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp...Nhưng thái độ cô ta hôm nay rất khác thường..Tần Tuyết Mẫn nghiêng mặt nhìn Y Tịnh, đưa ngón tay chỉ về phía Y Tịnh...

- "Sao cô lại ở đây..Tôi muốn gặp Viện..Tránh ra..Anh ấy đâu rồi.."

Nói rồi nện guốc đi vào cánh tay không kiêng dè đẩy Y Tịnh sang một bên..Miệng cô ta lắm bảm khó hiểu...

Khi cô ta đi qua, Y Tịnh phát hiện người Tần Tuyết Mẫn đầy mùi rượu...

- "Này...Tuyết Mẫn cô uống rượu sao..Cẩn thận..Cô say rồi về nhà nghỉ đi..?"

Tần Tuyết Mẫn loạng choạng bước chân như muốn ngã, quay người nhìn Y Tịnh...

- "Ai say..cô mới say.Tại sao cô ở đây..Nơi này phải là nhà của tôi..Cả anh ấy nữa cũng phải của tôi..."

Y Tịnh cau mày nghe cô ta nói năng hằm hồ...Chẳng biết phải làm sao...Lại thấy ánh mắt Tần Tuyết Mẫn nhìn lên bàn ăn..

- "Giê thế..tiệc gì thế..ức...bánh kem à...cái gì để tôi xem nào..Kỉ niệm sáu tháng ngày cưới.."

Loạng choạng chống tay lên thành bàn, nhìn cái bánh kem đẹp đẽ mà chướng mắt..Hàng chữ màu đỏ, đập vào mắt càng khiến sắc mặt cô ta khó coi hơn.Bất ngờ cô ta cầm lấy bánh kem lên..

Y Tịnh hốt hoảng chạy đến hét lớn..

- "Cô làm gì vậy bỏ xuốngĐưa đây cho tôi..Ui cô nghe tôi nói không..."

Trời ạ..Cô ta bị điên rồi sao...

Nhưng lúc này Tần Tuyết Mẫn chẳng những không nghe vào cô ta bật cười ha hả..

- "Kỉ niệm này...đi chết đi..Haha..."

Rất nhanh tay ném chiếc bánh kem xuống sàn nhà...

- "Không. Trời ơi. Cô.. Cô quá đáng lắm rồi.. Cô ra khỏi nhà tôi ngay...."

Y Tịnh hiền lành cách mấy cũng không thể kiềm chế được cơn giận, xót xa nhìn chiếc bánh kem vỡ vụn tan tành...

Tức giận đứng dậy kéo tay cô ta xô ra cửa..

Tầm Tuyết Mẫn vùng tay ra..

- "Tiếc lắm à.. Còn chưa xong đâu..."

- "Cô điên rồi.. Cô làm gì vậy.. Ngưng ngay..."

Choáng... choáng...

Tầm Tuyết Mẫn như biến thành một người khác, cô ta nhào đến bàn ăn, hất tung thức ăn văng tung tóe xuống đất. Bình hoa vỡ tan nát, những cành hoa hồng màu đỏ bị cô ta dẫm lên không thương tiếc...

Y Tịnh giận run, không còn kiềm chế được nữa tiến đến kéo lấy tay cô ta..

- "Cô rút ra khỏi nhà tôi.. Cô điên rồi.."

- "Tránh ra.. Kì niệm hả.. Đừng mơ tôi sẽ không cho các người tội nguyên đầu.. Tôi sẽ đập nát tất cả.. Cả hạnh phúc các người đang có.."

Sau khi đập phá mọi thứ, cô ta xoay sang nắm lấy vai Y Tịnh lắc mạnh..

- "Cô biết không tôi ghét cô cỡ nào không hả. Tôi chỉ ước gì cô biến mất khỏi thế gian này.. Tại sao cô lại được hạnh phúc.. Còn tôi thì không..?"

Về mặt dữ dằn của cô ta làm Y Tịnh hoảng sợ... Chết còn càng khiến cô ta không kiêng dè gì..

Y Tịnh cảm thấy hơi thở mình nặng trĩu, cơ thể vô cùng mệt.. Cô thật sự không đủ sức chống trả với một người say như Tầm Tuyết Mẫn..

- "Cô buông tôi ra.. Cô điên rồi.. buông ra.."

- "Đứng tôi điên.. Tôi điên rồi.. Haha.. Vì các người mà tôi mới điên. Y Tịnh cô trả anh ấy lại cho tôi đi.. được không.. Tôi không thể mất anh ấy được.."

Bước chân Y Tịnh ngày càng thụt lùi, bờ vai bị cô bầu lấy đau đớn vô cùng. Y Tịnh cắn răng nói với cô ta..

- "Cô tỉnh lại đi.. Chuyện của hai người đã là quá khứ. Dù không có tôi. Anh ấy và cô cũng sẽ không có kết quả. Cô buông tôi ra đi..."

Lời Y Tịnh nói hoàn toàn chọc giận Tầm Tuyết Mẫn.. Hai mắt cô ta trợn lên.

Hung hăng hét lớn.. Lắc vai Y Tịnh đến choáng váng..

- "Im đi. Chính cô cướp anh ấy của tôi.. Cút đi.. Cô cút đi.. Anh ấy phải là của tôi.. Cô biết không hả.. Biết không.."

Nói ra dùng lực rất mạnh hất Y Tịnh ra, cả người Y Tịnh loạng choạng, ngã vào thành bếp.. phần bụng đập mạnh vào gạch men lạnh lẽo...

- "Á....."

Y Tịnh đau đớn hét lên, thân người không còn sức ngã quỵ xuống sàn nhà.. Mồ hôi lấm tấm hiện trên trán.. nơi bụng co rút đau đớn khiến Y Tịnh rên lên..

- "Đau.. đau quá... tôi đau quá..."

- "Im đi. Đừng đóng kịch với tôi."

Tầm Tuyết Mẫn hai mắt đỏ ngầu, nhìn Y Tịnh chật vật ôm bụng nằm trên sàn không một chút thương cảm..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mất bình tĩnh

Tầm Tuyết Mẫn cười cười ngồi xuống bên cạnh Y Tịnh..

- "Haha..đừng diễn nữa..Tôi không phải là Viện..Tôi sẽ không tin cô..ức..cô rất xấu xa..xấu xa dám cướp mất người đàn ông của tôi.."

Y Tịnh không còn sức để nghe cô ta nói, cô cắn môi đến trắng bệch...Đôi mắt muốn mờ đi thật chẳng gắng gượng nổi..

Trình Viện và Trình Khang ra khỏi thang máy...

Đến trước cửa nhà, nhìn cửa nhà mở tung

Trình Viện cau mày..

- "Sao cửa lại không khóa.."

Trình Khang đi theo sao cũng thấy làm lạ..

Chỉ biết đi theo Trình Viện vào nhà..

- "Tịnh Tịnh..."

Trình Viện cất tiếng gọi vợ..Nhưng tiếng nói liền im bật..

Một màn trước mặt hù dọa anh nhà cửa ngổn ngang,bước thêm vài bước từ ngoài đến phòng bếp, bánh kem, hoa hồng rơi trên sàn..chén đĩa bẽ nát..

Ánh mắt rất nhanh phát hiện Y Tịnh đang nằm trên sàn, còn Tần Tuyết Mẫn ngồi bên cạnh..

- "Tịnh Tịnh..Tịnh Tịnh.."

Nghe tiếng gọi Y Tịnh cố gắng hé mắt nhìn, cô mấp máy môi..

- "Ông xã..ông xã.."

Tần Tuyết Mẫn thấy anh đi đến cô ta đứng lên nhào đến ôm anh..

- "Viện anh về rồi..cô ta đang diễn kịch..

haha..cô ta là đồ dối trá...Á..."

Trình Viện mắt nổi đầy tơ máu, đẩy mạnh cô ta ra, anh không hề nương tay..Tần Tuyết Mẫn ngã va vào ghế vô cùng đau đớn...

Trình Viện rất nhanh ngồi xuống ôm lấy Y Tịnh, sắc mặt cô trắng như một tờ giấy....

- "Tịnh Tịnh..em bị sao rồi..Tịnh Tịnh đừng làm anh sợ.."

Y Tịnh nín lấy áo anh..

- "Bụng em đau..đau quá.."

Trình Viện hỗn loạn, anh lần đầu biết mình không thể giữ bình tĩnh, bàn tay thường ngày mạnh mẽ cảm sung thế mà giờ phút này lại run rẩy..xoay lấy mặt cô..

- "Đau sao..cô ta làm gì em..Tịnh Tịnh.."

Rất may Trình Khang vẫn còn tỉnh táo, anh ta bước đến.

- "Anh nhanh đưa chị dâu đến bệnh viện "

Trình Viện lúc này mới sực tỉnh bẻ thốc cô lên, ôm vào lòng..

- "Ngoan đừng sợ..Anh đưa em đi bệnh viện "

Ánh mắt rét lạnh quét qua Tần Tuyết Mẫn đang nằm dưới sàn..như muốn ăn tươi nuốt sống cô ta..

Trình Khang đi trước bám lấy thang máy..

Trái tim Trình Viện đập nhanh liên hồi, anh thật thờ không nổi, nhìn Y Tịnh nhắm mắt nằm bất động trong lòng mình..Hai mắt Trình Viện đỏ hoe..cổ họng khô khốc..Trải qua bao lần đối mặt với sinh tử, anh chưa bao giờ biết sợ hãi nhưng bây giờ anh rất sợ, vô cùng sợ..Cảm giác này như bóp nghẹn cổ họng anh..Đau đớn vô cùng,m

Trên hành lang bệnh viện, Trình Viện sắc mặt âm trầm đáng sợ, đôi mắt sâu hút không giấu nổi lo lắng, anh hết nhìn vào phòng cấp cứu...liên tục đi tới đi lui không thể nào giữ nổi bình tĩnh....Chưa bao lâu Phúc Nhã và Trình Khiêm đã có mặt..

Phúc Nhã vừa nghe tin Y Tịnh xảy ra chuyện, trái tim bà như muốn nhảy ra ngoài..

Trình Khiêm nhìn vợ hồi hả đi trước, ông vẫn bình tĩnh theo sau chỉ là sắc mặt không được tốt cho lắm

Phúc Nhã bước đến kéo tay Trình Viện..

- " Con bé sao rồi..?"

Trình Viện đau khổ lắc đầu..

- " Trình Khang đang cấp cứu cho cô ấy.."

Trình Khiêm ngồi xuống ghế..

- " Chuyện gì xảy ra..?"

Trình Viện đỡ lấy Phúc Nhã cho bà ngồi xuống, mình cũng ngồi xuống theo..

- " Có liên quan đến Tần Tuyết Mẫn.."

Anh chỉ nói ngắn gọn vậy thôi..Giờ anh không có tâm trạng nói thêm gì nữa..Chỉ là anh sẽ không bỏ qua cho cô ta..

Trình Khiêm sắc mặt trầm xuống..Phúc Nhã nghiến răng..

- " Tần Tuyết Mẫn..Nếu Y Tịnh xảy ra chuyện gì mẹ sẽ không bỏ qua cho cô ta.."

Cạch..

Đèn cấp cứu tắt đi..Vừa nghe tiếng mở cửa..

Trình Viện liền đứng bật dậy bước đến.

Trình Khang tháo khẩu trang, nhìn ba người..

- " Bác trai, bác gái, anh..Chị dâu bị động thai..Rất may cấp cứu kịp thời, đứa bé không sao đã qua nguy hiểm...."

- " Cái gì..cháu nói..cháu nói Tiểu Tịnh mang thai sao?"

Trình Viện như bị điểm huyết về mặt đàn ra..Phúc Nhã rất nhanh phản ứng, đẩy Trình Viện ra kéo tay Trình Khang vui mừng hỏi lại.

Trình Khang mỉm cười..

- " Dạ..Chị dâu mang thai được hơn hai tháng rồi..Bây giờ cháu cho người chuyển chị dâu xuống phòng bệnh..Ngày mai có thể xuất viện..Chỉ là trong ba tháng thai kì vẫn chưa ổn định..Hôm nay lại động thai nên phải chăm sóc cho chị ấy cẩn thận hơn.."

- " Được..được..Bác biết rồi..Ôi..Khiêm chúng ta có cháu rồi.."

Phúc Nhã vui mừng kéo tay chồng Trình Khiêm gạt đầu vỗ vỗ tay bà..

Trình Khang bước đến vỗ vai Trình Viện..

- " Chúc mừng anh"

- " Anh vào với cô ấy được chứ.."

Thấy Trình Khang gạt đầu..Trình Viện liền mở cửa đi vào...

Nặng nề ngồi xuống bên cạnh..Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, cúi đầu hôn lên tay vợ..

Mắt anh đỏ hoe..chăm chú nhìn sắc mặt vẫn còn tái nhợt của cô mà đau lòng...

- " Bà xã..Thật xin lỗi.."

Vì anh không bảo vệ được em..Chút nữa thôi, là anh đã mất luôn cả đứa con này..

Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vùng bụng bằng phẳng của cô, nơi đây có kết tinh tình yêu của anh và cô, thật là kì diệu...

Phúc Nhã và Trình Khiêm bước vào nhìn tình cảnh trước mắt, đưa mắt nhìn nhau, thấy Y Tịnh vẫn còn ngủ..Hai người có chút yên lòng lui ra để không gian cho Trình Viện.

Cả buổi tối Trình Viện không dám chớp mắt..Anh ngồi bên cạnh nắm chặt lấy tay cô..

Gần sáng Y Tịnh mới tỉnh dậy, cô cảm giác mình như ngủ rất lâu..Cảm nhận bàn tay giựt nhẹ Trình Viện xoa lấy mặt cô..

" Bà xã..em tỉnh rồi.."

Y Tịnh mấp máy môi, cổ họng hơi khát..

" Ông xã..cho em chút nước."

Trình Viện bấm chuông gọi bác sĩ..Rót cho cô ly nước, nhẹ nhàng nâng cô dậy dứt cho cô uống..Anh vốn tay chân cứng ngắt giờ phút này nhẹ nhàng hết mức..

Anh rất sợ không khéo làm tổn thương cả cô và bé con..

Trình Khang kiểm tra một loạt..

" Ổn rồi..Anh cứ yên tâm "

Trình Viện vui mừng thở hắt ra..

" Cảm ơn cậu "

Trình Khang quay sang mỉm cười nhìn Y Tịnh..

" Chị nghỉ ngơi nhiều vào nhé."

Rồi rất biết điều ra ngoài..Cánh cửa vừa đóng..Trình Viện ngồi lên giường, xoa lấy mặt Y Tịnh.

" Bà xã..Anh muốn nói em một chuyện "

Y Tịnh mở to mắt chờ đợi anh..Trình Viện mỉm cười bàn tay ấm nóng áp vào bụng cô..

" Bà xã..Chúng ta có con rồi.."

Miệng Y Tịnh há hốc, ánh mắt bắt đầu ảm đạm hơi nước nắm lấy tay lấp bắp..

" Thật..thật sao..Vậy lúc nãy em.."

" Em đừng lo, bé con không sao..con chúng ta hơn hai tháng rồi.."

Anh vội vàng trấn an cô..Y Tịnh nghe vậy mới thả lỏng người..mỉm cười vuốt lấy bụng mình..

" Em làm mẹ rồi sao..."

Trình Viện hôn lên trán cô nhắm mắt lại môi nở nụ cười hạnh phúc..

" Phải...Là mẹ của con anh.."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thâu tóm tần thị

Trình Khang bên ngoài thông qua khe cửa nhìn hình ảnh cảm động trước mắt..

Trình Khang lại nhớ lần đầu gặp Y Tịnh..Đó là cách ba năm về trước, khi anh ta theo đoàn thiện nguyện về khám bệnh miễn phí cho người dân ở quê cô..

Lúc đó cô nhìn còn non nớt hơn cả bây giờ..

Y Tịnh là sinh viên ở trường hỗ trợ cho đoàn Y tế...Cô thật sự gây chú ý cho anh, là một cô gái nhỏ nhắn nhưng không ngại gian khổ,

lại rất lương thiện, trên người mặc chiếc áo mưa nhìn cũng không lạnh lặn cho lắm.Thế mà nhìn thấy một em nhỏ bị ướt rất sẵn lòng cời chiếc áo mưa cho bé gái kia..Nhìn khuôn mặt xinh đẹp bị màn mưa mà ướt sũng, cô lại nở nụ cười hạnh phúc..Qua mấy hôm không gặp..Anh lại bắt gặp cô ngồi ở một góc bệnh viện khóc tức tưởi vô cùng đau khổ.

Anh lẳng lặng đứng nhìn cô khóc, trong khoảnh khắc ấy, anh rất muốn bước đến lau nước mắt cho cô dù hai người chỉ chạm mặt nhau vài lần..Ngay lúc đó anh lại nhận được điện thoại của quản gia ở nhà báo mẹ anh bệnh nặng về gấp...Về đến nơi chào đón anh là một người mẹ khỏe mạnh cười đến vui vẻ và một hôn lễ đã được định sẵn..

Sau ba năm người con gái năm đó còn lưu lại trong trí nhớ anh nay đã trở thành chị dâu của mình..Trái đất này nói lớn thật ra rất nhỏ..Ngày đó vừa gặp lại cô anh có chút sững sốt mới nhìn Y Tịnh chăm chú nên khiến Trình Viện phòng ngừa anh ta cho đến bây giờ..

Trình Khang lắc đầu cười khổ, rồi lại mừng thay cho Y Tịnh..Cô gái tốt bụng ấy cũng đã gặp được bến đỗ bình yên...

Vừa mới xoay người, Trình Khang bất ngờ gặp hai y tá cùng một số người đẩy chiếc giường đi đến, bệnh nhân là một cô gái, tuy mắt nhắm nghiền nhưng khuôn mặt đường nét rất thanh tú chỉ là sắc mặt cô ấy nhợt nhạt không hề có sức sống.

Trình Khang lầm bầm.

-" Là cô ấy.."

Anh bước đến nhìn hai y tá..

-" Chuyện gì vậy?"

-" Bác sĩ Khang.Diệp tiểu thư bị ngất.."

Y tá vội vã trả lời..

-" Đưa vào phòng cấp cứu.."

Trình Khang nhìn qua ông cụ đang đi đến cùng hai vệ sĩ áo đen..Rồi thu lại tầm mắt rất nhanh vào phòng cấp cứu làm công việc của mình..

Sáng sớm Phúc Nhã đã đến sớm thăm Y Tịnh..

-" Tiểu Tịnh con phải ăn hết chén cháo này biết không.Phải bồi bổ thật nhiều..Hôm qua con làm ba mẹ lo lắng có biết không hả.."

Phúc Nhã vừa đút cháo cho Y Tịnh vừa lầm bầm, trái tim vẫn còn chưa yên ổn mà.

-" Mẹ..mẹ để con tự ăn được rồi.."

Cô rất ngại khi được mẹ chồng chăm bẵm đến vậy..

-" Không được.Đề mẹ..Kể từ bây giờ không được cãi lời mẹ..Trái tim mẹ không đủ khỏe đâu.Bị con hù dọa nhiều đó đủ rồi.."

Bị bà mắng yêu, Y Tịnh ngoan ngoãn hé miệng mà ăn..Phúc Nhã mới vừa lòng ...

Trình Viện sau khi nghe điện thoại bước vào, đi đến ngồi bên cạnh Y Tịnh...

-" Bà xã..em ở với mẹ nha.Anh có việc giải quyết sau đó trở về với em.."

Hôm nay cô có thể xuất viện.Trước khi cô ra viện anh phải giải quyết một số vấn đề..

Nói rồi khom người hôn lên trán cô..

-" Dạ.Anh đi đi "

Trình Viện lấy áo khoác nhìn Phúc Nhã..

-" Mẹ.Con đi đây"

Phúc Nhã đưa mắt nhìn anh đầy ẩn tình rồi mới xua tay..

- "Được rồi..đi đi.."

Trình Viện đi chưa được mấy phút, thì có bốn người mặc quân phục đi vào không cần nói cũng biết là cấp dưới của tham mưu trưởng..

- " Chuyện gì thế.."

Phước Nhã nhìn bọn họ khó hiểu..

Một người trong số họ bước đến, nghiêm nghị nói..

- " Phu nhân.Tham mưu trưởng nói chúng tôi đến đưa Phu Nhân và thiếu phu nhân về Trình Gia.."

Phước Nhã và Y Tịnh đưa mắt nhìn nhau..

Tại Âu Thị

Trình Viện quá quen thuộc nơi đây..Các nhân viên nữ gặp anh đều ngại ngùng cười bên lên..Ngặt nổi bao nhiêu lần bọn họ điều chịu thất bại với bộ mặt không cảm xúc của anh..

Thư kí là một cô gái xinh đẹp vừa gặp anh đến liền cười nói..

- " Trưởng Phòng Trình.Anh đến gặp chủ tịch sao.."

- " Cậu ta có trong đó không?"

Trình Viện nhướn mày hất mặt vào cánh cửa lớn..

- " Có ạ.."

- " Được rồi.Đề tôi tự vào."

Anh phát tay, Tự mở cửa đi vào..Một cảnh trước mắt thật khiến Trình Viện mở mang tầm mắt...

Lúc này đây Âu Trác Vỹ một tay bế đứa con gái bé bỏng gần hai tuổi của mình..một tay cầm muỗng bột thổi thổi mớm cho bé con..

Trên người là bộ đồ vest sang trọng, chiếc áo sơ mi tối màu bị con gái nhỏ làm cho lấm lem..Thế mà trên vẻ mặt âm trầm thường ngày lại hết sức nhẫn nại và dịu dàng..Miệng còn cười..

- " Ngoan nào..há miệng ra nào..Cục cưng thật ngoan.."

Khi bé con ngọm ngoạm muỗng bột, Âu Trác Vỹ yêu thương hôn lên cái má phúng phính của con gái xem như phần thưởng..

- " Baba..."

Âu Trác Vỹ thấy Trình Viện bước vào anh ta chỉ nhướn mày xem như đã thấy..

Trình Viện lại nhìn đứa con gái mà Âu Trác Vỹ xem như bảo bối..Bao nhiêu nét đẹp của Quan Chi Âm và Âu Trác Vỹ bé con này hưởng đủ còn nói sau này lớn lên chắc chắn là một đại mỹ nhân..Thật sự rất đáng yêu..

Lại nghĩ đến đứa con mới hai tháng còn trong bụng Y Tịnh lại thấy mong chờ đến lạ lùng..

- " Nay mới thấy mặt cậu.."

Sau khi cho con gái ăn xong..lau miệng cho bé con sạch sẽ..Âu Trác Vỹ bế lấy con gái hướng đến sofa ngồi xuống..Đặt con gái nằm trong lòng, ôm thêm bình sữa nhỏ cho bé bú dặm..

- " Chi Âm đâu..Mà để cậu chăm con bé thế "

Âu Trác Vỹ nhìn xuống con gái đang ôm bình sữa miệng nhỏ chu ra vô cùng đáng yêu..Anh ta cười thỏa mãn..

- " Cô ấy đang nghỉ trong phòng.."

Âu Trác Vỹ vốn có tiếng cưng chiều vợ con, mấy ai không rõ..Chỉ là anh ta lại rất cam tâm và hạnh phúc với điều đó..

- " Ông xã.."

Tiếng nói ngọt ngào từ trong phòng nghỉ..

Vừa nghe tiếng gọi, ánh mắt Âu Trác Vỹ càng dịu dàng hơn, Quan Chi Âm xinh đẹp trong chiếc đầm dài qua gối.Cô ngày càng xinh đẹp và quyến rũ..

Vừa nhìn thấy vợ, Âu Trác Vỹ đã giang tay kéo vợ vào lòng..nhỏ giọng..

-" Sao không ngủ tiếp..?"

Quan Chi Âm lắc đầu, rồi mỉm cười nhìn Trình Viện..

-" Anh Viện mới đến sao.."

Trình Viện gật đầu..Quan Chi Âm rất hiểu chuyện, bế lấy con gái thơm lấy má bé..

-" Ông xã..Anh cứ nói chuyện với anh Viện đi.Để em chăm con cho.."

-" Mẹ mẹ....ba..ba.."

Âu Trác Vỹ hôn lên má con gái, bé con bập bẹ gọi in ỏi..Quan Chi Âm phì cười lại bị Âu Trác Vỹ kéo lại hôn lên mặt mới chịu thả hai mẹ con ra...

-" Anh Viện ngồi chơi nha.À Khi nào rảnh anh đưa vợ của anh đến chơi với em và bé cưng.."

Nghe Quan Chi Âm nhắc đến Y Tịnh..Trình Viện cười gật đầu..

-" Ủ.Bữa nào anh đưa cô ấy đến chơi với em.Gặp Thiên Thiên chắc là cô ấy sẽ thích lắm.."

-" Anh hứa rồi đấy..."

Nói rồi Quan Chi Âm bế tiểu Thiên Thiên vào phòng..

Nhìn cánh cửa phòng nghỉ đóng lại rồi..

Lúc này Âu Trác Vỹ mới đứng dậy rót ly rượu đưa Trình Viện..

-" Chuyện gì.Mà phải để cậu vất vả đến đây.."

Trình Viện ực mạnh ly rượu, ném lấy sấp tài liệu lên bàn..Lạnh giọng..

-" Giúp mình thu tóm Tần thị.Càng nhanh càng tốt.."

Chân mày Âu Trác Vỹ nhíu lại..Cầm lấy tài liệu coi sơ qua rất nhanh gật đầu..

-" Tần Mạnh sao lại ngu ngốc đến mức chọc giận cậu?"

Đây là cái giá phải trả cho sự ngu ngốc của của con gái ông ta dám làm tổn thương vợ con anh..Đây chỉ là bước khởi đầu..

-" Ông ta không ngu ngốc.Nhưng lại sinh ra một đứa con ngu ngốc"

Âu Trác Vỹ gật đầu như đã hiểu..Trình Viện ít khi ra tay với ai ngoài bọn tội phạm..Thế mà hôm nay để anh nổi giận như vậy, chuyện chắc chắn không đơn giản..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tức giận

Trình Viện trên đường lái xe về bệnh viện, nhận được tin Y Tịnh đã xuất viện..

Anh đánh tay lái chạy thẳng xe về Trình Gia..

Từ cổng chạy vào Trình Viện lại thấy hôm nay ở đây có gì không đúng..

Cũng không suy nghĩ nhiều, xuống xe đi vào nhà..

Nhưng bốn người đàn ông mặc quân phục chặn anh lại.

- " Cái quái gì vậy? "

Trình Viện nóng nảy đẩy họ ra..Nhà của anh mà cũng cần bọn họ cho phép à.

- " Thiếu gia.Đây là lệnh của Tham Muu Trưởng..?"

Bọn họ mặt không biến sắc, trầm giọng làm đúng quân lệnh.

Trình Viện mím môi, không hề để vào tai, bước đến..Hai người đàn ông nhanh tay không chế anh.Trình Viện né người bẻ ngoặc cánh tay của anh ta ra sau. Chân dài đạp vào ngực người còn lại..Hai người ngã lăn ra đất nhăn mặt đau đớn...

- " Muốn làm loạn hả?"

Trình Viện vừa muốn động thủ hai tên còn lại..Trình Khiêm lúc này xuất hiện..

Trình Viện đẩy hai tên còn lại ra bước vào cửa..

- " Ba làm vậy có ý gì..?"

Tại sao đưa Y Tịnh về Trình Gia, còn không cho anh gặp vợ của anh..

Trình Khiêm ngồi xuống ghế, chẳng buồn quan tâm về mặt lạnh lẽo của anh..Hờ hững nói..

- " Tiểu Tịnh tạm thời ở đây.Con về đi! khi nào giải quyết xong mọi chuyện rồi gặp con bé.."

- " Ba.Tịnh Tịnh là vợ của con.Tại sao ba không cho con gặp cô ấy.Không được.Con muốn gặp vợ của con.."

Rầm

- " Mày đừng tưởng tao không dám gãy chân mày."

Trình Viện tức giận muốn đi lên lầu..Trình Khiêm vỗ mạnh lên bàn, quát lớn khí thế bức trời.

Hai tay Trình Viện nắm chặt anh quay người nhìn ông, anh nào sợ chỉ là không hiểu lí do ba của anh làm vậy..

Trình Khiêm thấy anh không phục nhìn mình..Ông lớn giọng.

- " Mày muốn đưa Tiểu Tịnh đi đâu? Đi theo mày con bé sẽ phải chịu khổ.."

Ngày hôm qua sau khi xảy ra chuyện ông đã cho người điều tra mọi thứ..

Trình Viện bước đến, ổn định hơi thở,nhăn nhin nói..

- " Ba.Con biết ba làm vậy là có lí do..?"

Thấy anh cam chịu trước mình, con giận của Trình Khiêm hạ hỏa chút ít.Ông nhìn anh..

- " Ba hỏi con.Con còn tình cảm gì với Tần Tuyết Mẫn hay không?"

- " Dĩ nhiên là không "

Trình Viện liền phản bác, ngay từ đầu đã không có...

- " Lần này nó quay về con biết nó có ý muốn nói lại chuyện xưa.Còn tìm mọi cách tiếp cận con..cả chuyện đến gần nhà con.

Thế mà con không phòng ngừa, dung túng hành động của Tần Tuyết Mẫn....Đề đến mức Tiểu Tịnh phải xảy ra chuyện..

Nếu con không xem con bé là vợ con, bảo vệ và chăm sóc được nó.Thì Ba mẹ sẽ chăm sóc cho Tiểu Tịnh, đến ngày nó sinh nở, mẹ tròn con vuông.Còn con muốn làm gì thì làm, từ nay ba sẽ không can dự vào chuyện của con nữa.."

- " Ba.Ba nói gì vậy.Tại sao con không lo lắng cho Tịnh Tịnh.Cô ấy là vợ của con.Là người con yêu hơn mạng sống của mình.Ba mẹ không có quyền chia rẽ chúng con..."

Nghe Trình Khiêm nói mà máu anh xông lên não..Thật sự không thể kiềm chế được bình tĩnh..Hai mắt đỏ ngầu, cả trán cũng nổi đầy gân xanh..

Trình Khiêm chẳng hề nao núng trước sắc mặt giận dữ của Trình Viện. Ông nhún mày.

- "Thương. ? Mà để Tần Tuyết Mẫn làm hại con bé ra nông nỗi này. Đáng lẽ ngay từ đầu con phải có biện pháp mạnh. Là đưa Tịnh Tịnh tránh xa mối nguy hiểm. Con làm Trình sát mà mất con để ở đâu hả. Nếu con để Tiểu Tịnh trong lòng con phải hiểu chẳng người phụ nữ nào vui vẻ khi nhìn cảnh tình cũ của chồng ngày ngày lộn lờ trước mặt mình. "

Lời Trình Khiêm nói như gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt anh. Trình Viện hiểu những gì ba của anh đã nói.

Là do anh suy nghĩ quá đơn giản. Anh chỉ nghĩ mình thể hiện thái độ sẽ làm Tần Tuyết Mẫn hiểu rõ vấn đề...

Nhưng anh đã sai. Vì cô ta quá cố chấp..

Còn Y Tịnh nữa, chắc rằng mọi lần Tần Tuyết Mẫn xuất hiện cô đã rất khó chịu, nhưng không để lộ ra mặt. Anh lại càng không nghĩ ra Tần Tuyết Mẫn có thể ra tay làm hại đến vợ con của anh.

Đúng vậy anh quá thất bại rồi. Tiếng tăm lừng lẫy trong xã hội làm gì, mà vợ con của mình lại không bảo vệ được...

Trình Viện cúi đầu.

- " Ba. Con biết sai rồi "

Về mặt Trình Khiêm dịu đi không ít.

Phức Nhã đi từ trên lầu xuống, nhẹ giọng.

- " Con nó cũng hiểu rồi. Anh đừng giận nữa. "

Ngồi bên cạnh Trình Khiêm, đưa mắt nhìn Trình Viện.

- " Còn không mau lên với vợ con "

Trình Viện gật đầu, quay người lên lầu.

Nhìn bóng anh khuất sau cầu thang. Trình Khiêm liếc mắt nhìn vợ.

- " Con hư tại mẹ mà.. "

Phức Nhã cười rộ, khinh thường nói.

- " Chắc anh không muốn chúng nó bên nhau "

...Hừ...Mèo chê mèo lắm lông.. "

Ông nâng ly trà uống, bên khóe môi hiện lên ý cười. Không phải hạnh phúc của con cái là hạnh phúc của ba mẹ hay sao..

Trình Viện nhẹ mở cửa phòng. Thấy Y Tịnh đang dựa lưng vào thành giường. Thấy anh vào cô mỉm cười nhìn anh.

Giờ nhìn thấy cô, lại nhớ những gì ba anh vừa mắng. Trình Viện cảm thấy lồng ngực khó chịu.

- " Ông xã.. "

Giọng cô ngọt ngào, khuôn mặt xinh đẹp mang ý cười. Trình Viện còi giày leo lên giường, nằm xuống bên cạnh ôm lấy cô, đầu anh vùi vào ngực cô như đang làm nũng.

Y Tịnh buồn cười vuốt lấy tóc anh.

- " Anh mới bị ba mắng à? "

Anh ngẩng đầu hôn lên môi cô.

- " Em nghe được "

Y Tịnh gật đầu. Cãi nhau to tiếng như vậy, làm sao cô không nghe..

Giọng anh buồn buồn, chẳng hợp với vẻ ngoài của anh chút nào.

- " Anh thật đáng thương đúng không? "

Anh thật mất mặt mà vui mặt vào ngực cô tiếp tục..Y Tịnh bật cười..

- " Mọi chuyện đã qua..Chỉ cần.."

- " Hừm.Chỉ cần gì..?"

Trình Viện nghiêm túc ngồi dậy, có chút khấn trương hỏi lại.

Y Tịnh xoa lấy mặt anh..

- " Chỉ cần sau này anh yêu em nhiều hơn là được.."

Trình Viện mỉm cười nắm lấy tay cô hôn rồi hôn lên bờ môi ngọt ngào..

- " Anh yêu em bà xã.."

Dưới ánh nắng vàng nhạt pha lẫn màu tím của tấm rèm lẳng mạng chiếu rọi hai người hạnh phúc ôm lấy trao nhau nụ hôn nồng nàn...

Trình Khang đưa mắt nhìn cô gái nằm trên giường..Sắc mặt tái nhợt, hàng mi dài phủ qua đôi mắt đang khép chặt...

Anh mở cửa đi ra đã gặp người đàn ông lớn tuổi lúc này..Tuy tuổi đã cao nhưng nhìn ông ta còn rất khỏe mạnh vẻ ngoài toát ra khí chất cao quý..

Bên cạnh còn có hai vệ sĩ, bây giờ xuất hiện thêm một người đàn ông trung niên bên cạnh..

Trình Khang tuy là bác sĩ nhưng trên thương trường anh cũng biết một số người tiếng tăm.Chẳng hạn như những người trước mặt...

Vừa thấy Trình Khang, ông cụ liền tiến đến..

- " Bác sĩ Trình.Con bé sao rồi?"

- " Diệp lão gia.Có thể đến phòng cháu một chút được không?"

Ông quay sang bảo trợ lý và hai vệ sĩ bên ngoài còn mình đi theo Trình Khang vào trong.

- " Tiểu Tâm có chuyện gì sao?"

Ông cụ vừa ngồi xuống đã lo lắng hỏi ngay..

Trình Khang rót cho ông một ly trà, đưa hồ sơ bệnh án của Diệp Tâm đặt lên bàn...

- " Cô ấy do không ăn uống đầy đủ nên bị ngất thôi.Cháu mời ông vào đây..Là muốn hỏi ông chuyện này.Theo hồ sơ bệnh án của Diệp tiểu thư.Cô ấy có tiền sử bị bệnh tự kỉ đúng không?"

Diệp lão gia nghe cháu gái không sắc mặt dịu hẳn..Lại nghe Trình Khang hỏi vấn đề này..Ông thờ dãi gật đầu..

- " Đúng vậy"

- " Đây không phải là bẩm sinh.."

Trình Khang đã nhiều lần tiếp xúc với Diệp Tâm.Đôi lúc cô hiểu những gì anh nói, chỉ là cô không muốn trả lời mà thôi..Ai nhìn vào cũng tưởng cô không nói chuyện được.

Đó là do cô không chịu nói, tạo thành thói quen..

- " Năm bốn tuổi ba mẹ nó bị tai nạn, từ đó con bé không chịu nói chuyện cho đến bây giờ..Tôi và Chú con bé đưa Tiểu Tâm đi chữa mọi nơi.Nhưng nó vẫn như vậy.Đợt trước khi nó bị sốt, từ bệnh viện trở về lại bỏ ăn mới bị ngất.."

Trình Khang nghe ông cụ nói, hiểu rõ câu chuyện của cô gái kia..Anh suy nghĩ một chút lại nói..

- " Diệp lão gia.Cháu có quen một bác sĩ trị về tâm lí ở Mỹ rất giỏi.Tháng sau anh ấy có một cuộc hội thảo tại đây.Sẵn tiện cháu sẽ nhờ anh ấy khám cho Diệp tiểu thư.Ông thấy sao "

Diệp lão gia liền gật đầu..

- " Được..được..vậy nhờ cậu vậy.."

Buổi tối chuẩn bị ra về..Trình Khang trầm ngâm một chút..Anh thở dài, xoay người ra ngoài, anh lại vào phòng của Diệp Tâm.

Ngoài y tá còn có một người giúp việc của Diệp gia ở lại chăm sóc cho cô..

Lúc này Diệp Tâm đã tỉnh, người phụ nữ ngồi bên cạnh cầm chén cháo, nhẹ giọng năn nỉ..

- " Tiểu thư, cô ăn một ít đi..Cô không ăn gì làm sao mà chịu nổi "

Sắc mặt tái nhợt, môi vẫn mím chặt..Khôn mặt rất xinh đẹp, được bảo dưỡng chăm sóc cẩn thận làn da mịn màng non nớt.Nếu cô bình thường như bao cô gái khác, Trình Khang nghĩ Diệp Tâm chắc chắn rất đẹp.

Ai cũng biết Diệp Tâm là hòn ngọc trên tay của Diệp gia..Từ nhỏ đã mất cha mẹ lại mang bệnh càng được Diệp lão gia yêu thương chiều chuộng hơn..

Người giúp việc thở dài, xoay người thấy Trình Khang đi vào, bà vội đứng dậy..

- " Bác sĩ Trình.."

- " Thím đưa cho tôi.."

- " Há..?"

Người phụ nữ cứ tưởng mình nghe lầm..

Trình Khang nhướn mày cầm lấy chén cháo trên tay bà..

- " Thím để tôi, mọi người ra ngoài hết đi.."

Hai người y tá nghe vậy liền bước ra, người giúp việc chần chừ vài giây cũng đi theo..

Khép cửa lại..

Trình Khang thông thả ngồi xuống, ánh mắt đắm chiều nhìn Diệp Tâm.

Mà lúc này Diệp Tâm cũng đưa mắt nhìn anh..Ánh mắt trong suốt không vẩn bụi trần, chớp nhẹ quan sát anh..

- " Tôi biết em nghe được và nói được..Nào!hé miệng ra, ăn cháo thôi.."

Trình Khang đưa muỗng cháo gần miệng cô..Diệp Tâm mím môi, quay đầu sang chỗ khác chẳng thèm nhìn anh..

Trình Khang nhếch môi cười..

- " Em không nhớ tôi sao.Lần trước em bị bệnh cũng do tôi chữa cho em..."

Ánh mắt nhìn vào vách tường chớp chớp..

Trình Khang kéo ghế ngồi sát lại, suy nghĩ một chút lại nói.

- " Thôi! Em không ăn thì bỏ đi.Để tôi bảo người vào tiêm chất dinh dưỡng cho em cũng được..Chỉ là rất đau nha..."

Diệp Tâm xoay mặt nhìn anh.Rõ ràng ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi.Trình Khang nhìn mà có chút thương xót, xoa lấy tóc cô như một đứa trẻ..rất đặc biệt là cô không bày xích..

- " Sợ sao.Vậy em ăn cháo nhé.Tôi sẽ không cho ai chạm vào em, làm em đau.Được không "

Diệp Tâm vẫn nghi ngờ nhìn anh.Trình Khang vô cùng kiên nhẫn cầm chén cháo khoáy nhẹ, múc một muỗng đưa đến miệng cô..

Giống như không cam lòng, chờ đợi và chờ đợi.Trình Khang vô cùng nhẫn nại.Cuối cùng Diệp Tâm cũng chịu hé miệng..Cẩn thận nuốt cho cô..Trình Khang phì cười..

- " Nhóc con.Thì ra em cũng sợ bị tiêm "

Dù được cô ăn mà anh cảm thấy mình giống như đạt được thành quả lớn lao gì đó không bằng..

Diệp Tâm đưa mắt nhìn Trình Khang cười vô cùng dịu dàng với cô..Trong đầu khó hiểu, có gì mà anh vui vẻ đến vậy..Cô không thích ăn mà ép cô là sao..Ánh mắt xinh đẹp lâu lâu còn lờm lẩy anh..Làm Diệp Khang càng nỗ lực cười sâu hơn..

Cô gái này vô cùng đáng yêu..

Diệp Tâm vẫn không rời mắt khỏi anh, cho nên Trình Khang thừa cơ hội dứt cô hết chén cháo, mà cô không hề hay biết...

Diệp lão gia và người giúp việc khi đi vào nhìn cảnh này điều đưa mắt nhìn nhau..

Trình Khang thấy chén cháo đã hết..Đứng dậy mỉm cười nhìn cô.

- " Tôi sẽ đến thăm em sau. "

Quay người gật đầu chào Diệp lão gia rồi mới ra ngoài..Diệp Thành xoay người nhìn theo bóng Trình Khang..có chút suy ngẫm.

Bước đến ngồi cạnh bên giường nắm tay cháu gái.

- " Tiểu Tâm Cháu có thích cậu Bác sĩ đó không? "

- "(.....)"

Diệp Tâm ngây thơ nào hiểu, im lặng xoay người nhìn vào tường..Diệp Thành bị cháu gái làm lơ, riết thành thói quen..

Kéo chăn đắp cho Diệp Tâm, trầm tư suy nghĩ..

Vote nhé..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chờ anh

Chỉ một tuần trôi qua.. Tần Thị đã bị Âu Thị chèn ép đến mức thở không nổi.Các hợp đồng không cánh mà bay.. Tần Mạnh bất lực vùng vẫy không lối thoát..Các cô đồng điều đồng loạt rút vốn.. Tần Thị trong thời gian ngắn hoàn toàn bị xóa trên thương trường..

Tần Tuyết Mẫn chưa thể tin đó là sự thật..

- " Tiểu thư cô đã về.Cô lên phòng khuyên ông chủ đi.Từ hôm qua đến giờ ông ấy không ăn uống gì.. "

Tay nắm chặt túi xách hai mắt Tần Tuyết Mẫn đỏ hoe..Chậm rãi mở cửa phòng..

Mùi thuốc lá và mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi cô ta...

Tần Mạnh nằm trên sofa đã ngủ không biết vì quá mệt hay vì say..Tần Tuyết Mẫn ngồi xuống bên cạnh, nhe răng ngoảnh..

- " Ba..Ba con xin lỗi.. "

Tần Mạnh mệt mỏi mở mắt nhìn, mấy ngày nay ông cũng biết, Tần Tuyết Mẫn bỏ hết sĩ diện đến gặp Trình Viện van nài, còn đứng trước cửa nhà Trình Gia cả một ngày,nhưng không gặp được Trình Viện..Ông vừa tức vừa thương..Dù sao cũng là con gái của ông, làm sao ông bỏ được đây..

Tần Mạnh ngồi dậy, day day trán..

- " Ba suy nghĩ kĩ rồi.Tất cả mất hết nhưng ba vẫn còn chút tiền tiết kiệm.Chúng ta sẽ qua Mỹ định cư.. "

- " Ba hãy để con đến gặp Trình Viện xin bỏ qua cho chúng ta được không..? "

Cô ta biết rõ công ty quan trọng như thế nào với ba của mình..Mấy ngày nay xảy ra chuyện, cô ta chạy khắp nơi nhờ sự giúp đỡ.Nhưng chẳng ai dám đối đầu với Âu Thị..Lại nói Trình Viện không cho cô ta cơ hội được gặp mặt anh..

- " Tiểu Mẫn.Ba mất tất cả nếu bây giờ con còn không nghe lời ba.Có phải con muốn ba chết con mới vừa lòng không? "

- " Ba..Ba đừng như vậy mà..Được được chúng ta sẽ sang Mỹ.. "

Tần Mạnh nhắm mắt lại, để từ bỏ công ty như tự tay cắt lấy phần thịt của mình.Vô cùng đau đớn, nhưng ông có thể làm gì hơn..

- " Ba.Con xin lỗi.. "

Tần Tuyết Mẫn nhào vào lòng ôm lấy ông

Tất cả là do cô mà nên...

Trình Viện mấy ngày qua không hề đến cơ quan. Anh ở nhà cùng Y Tĩnh. Hai người quyết định chuyển về Trình gia sống.

Y Tĩnh có thể dưỡng thai tốt hơn, anh cũng có thể an tâm khi mình vắng nhà. Lại nói bây giờ anh không chịu, người bị đuổi ra ngoài chỉ có mình anh..

Anh thật đáng thương mà.. Y Tĩnh bây giờ là bảo bối là công thần của Trình gia.. Phức Nhã cũng chịu hết mức.. Cần thận chăm sóc từng chút một.. Trình Khiêm tuy không có thái độ quá rõ ràng.. nhưng chỉ cần nghe ai nói có món gì ngon hợp cho người mang thai, ông đã cho cấp dưới đi tìm kiếm bằng được..

Trình Viện thì khỏi nói đến, anh như nam châm dính chặt trên người Y Tĩnh.. Xa cô một chút lại không yên tâm..

Đạo rằng đây Y Tĩnh bắt đầu nôn nghén.. Sắc mặt xanh xao không ít.. Trình Viện đau lòng xót vợ.. Lúc này người đàn ông nào đó đang ôm lấy vợ dỗ dành..

- " Bà xã. Em uống chút sữa được không. Cả ngày ăn gì cũng nôn ra hết. Làm sao chịu được "

Y Tĩnh vui mặt vào lòng anh, nhắm mắt lại dạ dày rất là khó chịu..

- " Em rất mệt, không muốn ăn gì.. "

Trình Viện đau lòng hôn lên trán cô.. Suy nghĩ phải làm sao đây. Rồi lại trách chính mình, tự nghĩ trong đầu, sinh một đứa là được rồi.. Mang thai thật là vất vả. Anh sẽ không để vợ mình chịu khổ như vậy nữa đâu..

Cũng may mấy ngày sau, Phức Nhã nhờ hỏi thăm người quen, tìm được loại thuốc bổ mà lại chóng nghén dành cho Y Tĩnh.. Phối hợp với quy trình ăn uống theo thực đơn.. Y Tĩnh không còn bị hành nôn nghén mà còn ăn được ngủ được.. làm cả nhà vui mừng khôn siết..

Buổi tối Y Tĩnh nằm trong lòng Trình Viện, hai mắt trao tráo làm sao cũng không ngủ được.. Bàn tay đặt lên ngực anh không yên phận, nghịch đến nghịch lui..

- " Bà xã.. "

Trình Viện khàn giọng nắm lấy tay cô.. Y Tĩnh ngẩng mặt nhìn anh, khuôn mặt vô tội nhìn rất đáng yêu.. xấu hổ nói..

- " Ông xã.. Hình như.. Hình như.. con chúng ta đói nữa rồi thì phải.. "

Hai má cô ửng hồng, có chút quần bách.. Cô mới vừa ăn buổi tối đây mà..

Trình Viện bật cười, hôn lên môi vợ..

Thì ra lại đói..

Ngồi dậy ôm lấy cô...

- " Em muốn ăn gì nói anh nghe.. "

Y Tĩnh trong đầu hiện ra nhiều món, miệng nhỏ chép chép như rất thèm thuồng.. Niu lấy áo anh..

- " Em muốn ăn gà nướng, khoai lang chiên, còn có bánh bao nữa "

Ừm hả. Bây giờ đã hơn một mười một giờ khuya rồi.. Ở đâu kiếm cho cô đây.. Suy nghĩ một chút Trình Viện đặt cô nằm xuống.. Hôn lên má cô..

- " Em ngoan nằm đây. Anh đi mua về cho em. Không được đi lung tung. Có nghe không? "

Y Tĩnh cảm thấy mình thật phiền phức chỉ là cảm giác thèm thuồng không không chế được... Ngoãn ngoãn gật đầu..

Hơn nửa tiếng sau, Trình Viện trở về, anh phải chạy xe ra khu phố chợ đêm, mới mua được cho cô...

Y Tĩnh thỏa mãn ăn ngon lành, nhìn cái miệng nhỏ bóng loáng dầu mỡ, Trình Viện lấy khăn lau cho vợ, phì cười với vẻ đáng yêu của cô..

Y Tĩnh sau khi ăn uống no nê, dựa vào ngực Trình Viện, thỏ thẻ với anh..

- " Ông xã.. Em có phải rất phiền phức không "

Trình Viện xoay người đè cô dưới thân, tránh phần bụng của cô.. Thâm tình nhìn vào mắt cô, bàn tay còn xoa lấy phần bụng của vợ..

- "Đồ ngốc. Em thích gì phải nói với anh. Một chút nặng nhọc này có là gì so với sự khổ cực của em.."

Y Tịnh mỉm cười rút vào lòng anh..

- "Ông xã! anh thật tốt"

Trình Viện hôn lên tóc vợ...

Anh tốt sao?

Bởi vì đó là em nên anh mới cam tâm tình nguyện.. Bởi vì là em nên anh mới biết tình yêu là gì..

Nhìn xuống cô gái trong lòng đã ngủ tự bao giờ.. Trình Viện siết chặt vòng tay hôn lên trán cô một lần nữa.. Rồi cũng hạnh phúc chìm vào giấc ngủ..

Thím Ngô lần thứ bao nhiêu thở dài bà cũng không biết được... Đưa mắt nhìn thức ăn đặt trên tủ.. Rồi lại nhìn tiểu thư nhà mình, lại tiếp tục thở dài.. Bà đi qua ngồi xuống bên cạnh..

- "Tiểu thư. Cô uống sữa trước được không

Chắc hôm nay bác sĩ Trình bận việc không đến rồi.."

- " (.....)"

Tự nói rồi tự thở dài đã thành thói quen của Thím Ngô...

Diệp Tâm nào chịu trả lời bà, vẫn thái độ quen thuộc, không nghe không thấy, miệng nhỏ hừng hờ không nói, xoay mặt vào trong tường.. Ánh mắt to tròn ngây thơ nhìn thần thờ không phương hướng..

Từ hôm Trình Khang đỗ dành được cô ăn..

Kể từ ngày đó anh thường lui đến, rất lạ là nếu Trình Khang xuất hiện, Diệp Tâm mới ngoan ngoãn chịu ăn.. Còn không cô sẽ mím môi, ai khuyên can thế nào cũng không nghe..

Ngất nổi hôm nay, Trình Khang không đến, cả buổi Diệp Tâm cuộn lấy chăn ôm vào người, hai mắt chăm chú nhìn ra cửa..

Một mồi cách mấy cũng không chịu ngủ..

Mọi người ở đây phát hiện ra Diệp Tâm đang trông chờ Trình Khang xuất hiện...

Diệp Thành mở cửa đi vào, nhìn cơm nước lạnh tanh còn y nguyên.. Thở dài ngồi xuống giường..

- "Con bé vẫn không chịu ăn à.?"

- "Xin lỗi, tôi đã làm hết cách rồi.."

Thím Ngô lắc đầu bất lực..

Diệp Thành nhìn bờ vai yếu ớt của cháu gái, cảm thấy đau lòng... Xoay người nhìn hai người vệ sĩ đang đứng ở cửa..

- "Đi tìm hiểu một chút về vị bác sĩ Trình đó"

- "Vâng.."

- "Khoan đã.."

Hai người vệ sĩ xoay người chờ đợi..

Diệp Thành nhìn qua Diệp Tâm đang nằm trên giường, đắn đo một chút..

- "Các người xem cậu ta hôm nay có ở Bệnh viện không. Nếu có mời cậu ta đến đây "

- "Vâng"

Diệp lão gia kéo lấy chăn đắp cho cháu gái, lẩm bẩm như tự nói với mình..

- "Tiểu Tâm. Ông nội dù làm mọi cách cũng sẽ trời cội ta lại cho cháu có được không?"

Ánh mắt dịu dàng nhìn cháu gái đáng thương của mình mà lòng đầy trăn trở..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Cảm giác lạ

Căn nhà chìm trong bóng tối. Trình Khang mệt mỏi day trán cả đèn cũng không mở, ném áo khoác lên sofa, cũng thấy người nằm lên..

Mắt nhắm lại, tinh thần vô cùng mệt mỏi ngất nổi đầu óc lại rất tỉnh táo..

Vụ ly hôn của anh và của Kiều Hân gần nửa năm bây giờ mới giải quyết xong. Cô ta nhất quyết không chịu ly hôn. Đến cuối cùng anh phải đơn phương ly dị. Vì điều này làm cho Trần gia mất mặt từ xui gia quay lưng thành kẻ thù của Trình Gia..

Có điều người luôn yêu bản thân của mình như Trần Kiều Hân. Lại vì cuộc thất bại của hôn nhân này mà cất tay tự vẫn..

Tuy không ảnh hưởng tính mạng, nhưng cũng làm cho dư luận một phen dậy sóng..

Đầu đầu nhất là mẹ của anh, kể từ lúc anh quyết li hôn với Kiều Hân, bà từ cả mặt không muốn gặp anh..

Bao năm qua anh đã sống vì họ rồi. Anh biết mình chọn theo ngành bác sĩ không thể nối nghiệp cho gia đình. Nên khi bị sắp đặt hôn sự, anh có quyền không đồng ý.

Lại thấy có lỗi, một phần vì anh đã không thể nối nghiệp giúp ba mình thì cũng không nên đập đổ công sức gầy dựng của ông ấy.

Mà lúc đó anh chỉ biết đến sự nghiệp, nghĩ lấy ai cũng được, chấp nhận hi sinh hôn nhân của mình..

Nhưng cố gắng như thế nào đi nữa, ba năm bên cạnh nhau anh vẫn không thể mở lòng với Trần Kiều Hân. Tính cách cô ta ngày càng thái quá, nếu đã không thể hòa hợp nên chấm dứt sớm nhất sẽ tốt cho cả hai.

Cũng may cả hai không có con cái, nên mọi việc cũng dễ dàng hơn..

Từ nhỏ anh đã vốn là người trầm tính, anh vốn không hòa hợp với ba mẹ của mình. Việc anh làm luôn không được bọn họ ủng hộ..

Anh nhớ mình lên lút thi vào trường Y, đạt số điểm cao nhất, cầm giấy báo điểm trong tay anh vui mừng vì gần đạt được ước mơ..

Ngày vui ấy lại trở thành ngày tối tăm nhất của anh, khi anh nhận được cái tát như trời ván của ba anh..

Anh không trách, cũng không phản kháng..

Chỉ là dọn ra ở riêng, từ một thiếu gia giàu có. Anh trở thành kẻ trắng tay, tự làm nhiều việc kiếm tiền chi trả cho việc học..

Thời gian đó có người cùng hoàn cảnh với anh, đó là Trình Viện. Nhưng anh ta vẫn may mắn hơn anh rất nhiều vì ba mẹ của anh ấy không nỡ bỏ con mình. Giận vì anh ấy theo ngành nghề nguy hiểm..

Không phải khi dễ công việc nghèo nàn, không kiếm ra tiền như ba mẹ của anh..

Thế thì sao..? Anh vẫn đi theo con đường của mình. Ra trường chỉ năm năm anh đã chứng minh cho họ thấy anh hợp với ngành này. Biết bao thành tựu đạt được. Tiền thì anh không thiếu, tuy không thích kinh doanh, nhưng anh vẫn hùng hạp với bạn bè thành lập công ty. Mỗi tháng thu về lợi nhuận, còn việc điều hành công ty không phải chuyện của anh..

Nhưng trong mắt ba mẹ và vợ cũ của anh, anh vẫn là gã bác sĩ nghèo kiết xác..

Anh cũng không quan tâm. Bây giờ cái gì cũng đã trả xong rồi anh không còn nợ nần gì ai..

Nằm một chút, Trình Khang lấy đồ đi tắm, căn nhà này là anh mua đã được mấy năm, điều dễ trống. Nơi đây là căn chung cư khá khang trang, do chính bạn của anh làm chủ đầu tư thiết kế dành riêng cho anh..

Rất hợp phong cách của Trình Khang. Hai màu trắng xanh hòa hợp. Ôn nhu mà xa cách..

Từ phòng tắm đi ra, Trình Khang quần sơ chiếc khăn quanh hong. Lau lấy tóc tự rót mình một ly rượu nhắm nhĩ... Anh cầm lấy điện thoại từ sáng giờ tắt

chuông.

Rất nhiều cuộc gọi nhớ..Trình Khang nhìn những dãy số lạ có chút suy nghĩ..

Chưa kịp hiểu ra ai lại gọi nhiều đến vậy..

Điện thoại đã đổ chuông.

- " Alo.. "

-(.....)

- " Được, tôi đến ngay "

Vừa cúp điện thoại, Trình Khang vào phòng thay đồ, trong đầu lại hiện ra hình ảnh người nào đó..Miệng lẩm bẩm.

- " Đồ ngốc mà.. "

Diệp lão gia nắm chặt tay cháu gái..Khi thấy Trình Khang bước vào ông vui mừng ra mặt, có chút ái ngại nhìn anh..

- " Xin lỗi..Đã trễ như vậy còn làm phiền cậu..Nhưng con bé cả ngày không chịu ăn uống, tôi.. "

- " Không sao đâu ông..cháu hiểu mà.. "

Diệp lão gia gạt đầu đứng dậy nhường chỗ cho Trình Khang.

Diệp Tâm vẫn một tư thế, nằm quay mặt vào tường tự giam mình vào hố sâu do mình tạo ra...

Thím Ngô đưa khay thức ăn, mới đem vào cho Trình Khang..Rồi cùng Diệp lão gia ra ngoài khép cửa lại..

Trong căn phòng rộng lớn, chỉ còn hai người..Trình Khang kéo ghế ngồi xuống, chăm chú nhìn bóng lưng gầy của Diệp Tâm.

Trình Khang biết cô vẫn còn thức, anh hắng giọng rồi nói..

- " Đồ ngốc..Sao lại bỏ ăn nữa hả..Em như vậy biết khi nào mới khỏe "

-"(.....)"

Trình Khang phát hiện thường ngày khi anh đến cô sẽ xoay người nhìn anh..Nhưng từ nãy giờ cô vẫn nằm im không nhúc nhích, đôi mắt mi dài vẫn chớp nhẹ nhìn chăm chăm vào tường.

Trình Khang có chút nóng nảy ngồi lên giường, xoay người cô qua..

Anh liền trấn động, tim thất lại..Khuôn mặt Diệp Tâm ướt đẫm nước mắt...Đôi mắt to tròn long lanh ánh nước, khuôn mặt xinh đẹp bị nước mắt làm nhòe đi..Cái mũi nhỏ cũng đỏ lên..

Trình Khang quýnh quýnh chẳng biết làm sao. Tay chân vụng về lau nước mắt cho cô, nhỏ nhẹ dỗ dành..

- " Sao lại khóc..Ngoan nín nào..Em đói à hay em khát...Tâm Tâm đừng khóc.. "

Tiếng Tâm Tâm gọi vô cùng thuận miệng và tự nhiên..

Trời ơi! Anh chưa bao giờ dễ dàng con gái lại nói Diệp Tâm mang bệnh trong người rất khó để hiểu cô muốn gì..

Trình Khang không biết làm sao, kéo cô dậy ôm vào lòng dỗ dành như một đứa trẻ..

- " Ngoan..Ngoan nào..Đừng khóc..Em muốn gì nói tôi biết được không..? "

-"(.....)"

- " Em phải ăn mới có sức khỏe..Em hiểu không..? "

-"(.....)"

- " Hôm nay ai làm em giận sao..Em nói đi tôi sẽ xử thay em "

Một người ít nói như Trình Khang lúc này lại ngồi tự nói một mình, nhìn có chút buồn cười nhưng lại hay rằng Diệp Tâm không còn khóc nữa..Lâu lâu chỉ nức nở vài tiếng trong lòng anh..

Trình Khang kéo cô ra, lau nước mắt còn đọng trên khóe mắt xinh đẹp..

- " Ăn một chút nha.. Tôi đói em ăn.. "

Đặt cô dựa vào thành giường, rất tự nhiên vén lấy mái tóc dài của cô ra sao..

Thấy cô không quay mặt đi, ánh mắt chỉ gắt gao nhìn chăm chăm anh như rằng sợ anh biến mất..

Trình Khang cau mày suy nghĩ, sau đó chần chừ nhìn cô hỏi.

- " Em khóc vì tôi không đến thăm em đúng không? "

Thấy Diệp Tâm vẫn im lặng, hỏi rồi anh lại thấy mình ngốc, cô cảm nhận được sao?

Nhưng không ngờ nước mắt lau khô giờ lại rơi tiếp..Trình Khang sững sốt, ôm lấy mặt cô dỗ dành..Trong lòng như hiểu ra điều gì có chút bất ngờ pha lẫn niềm vui..

- " Tôi biết rồi.Ngoan không khóc.Tôi sẽ không biến mất nữa.Nhưng em phải hứa với tôi, ăn ngoan có được không? "

Trình Khang chậm rãi đưa miếng cơm đến ngay miệng cô..Diệp Tâm nhìn anh rồi nhìn miếng cơm..Rất ngoan hé miệng ăn..

Trình Khang mỉm cười, nheo lấy má của cô..

Hai tay Diệp Tâm xoắn xuýt lại với nhau đặt trên chần..Miệng thì nhai, đôi mắt to tròn vẫn đặt trên mặt Trình Khang..

Trình Khang lại cười..

- " Em ăn ngoan tôi sẽ không biến mất đâu..Đồ ngốc à "

Diệp Thành thông qua camera nhìn tình cảnh trước mắt...

Môi nở nụ cười hài lòng, quay sang viện trưởng đang ngồi đối diện..

- " Viện Trưởng Cao.Như đã nói trước mọi chi phí chuyển máy móc tối tân cho bệnh viện.Tôi sẽ hỗ trợ giúp Bệnh viện ông.Chi là ông tạo thời gian rảnh rỗi cho Bác sĩ Trình có thể chữa trị giúp cháu gái của tôi.. "

Viện Trưởng Cao mỉm cười, vẻ mặt khó xử nói..

- " Diệp lão gia, tâm ý của ông tôi rất cảm ơn.Tôi nghĩ ông vẫn chưa tìm hiểu rõ về Bác sĩ Trình nên mới đưa ra quyết định này.... "

Diệp Thành mỉm cười lắc đầu..

- " Ông sai rồi.Tôi biết rõ cậu ấy là ai.Không nhắc đến gia thế của cậu ta là con cháu Trình Gia..Mà tôi muốn nhắc đến Giáo Sư của viện Y Học tên Mason tên thật là Trình Khang..Ông nghĩ sao..? "

Tôi biết cậu ấy không hề kí hợp đồng lâu dài với bất cứ bệnh viện nào hết..Các ông rất vất vả mới mời cậu ấy về cộng tác..Đặc biệt không được khai ra bí mật về cậu ta.. "

Viện Trưởng Cao gật đầu..Mọi điều Diệp Thành điều tra điều chính xác..

Trình Khang là con người quái dị..Thường thì ai đạt được danh tiếng cũng muốn cả thế giới đều biết.Thế mà anh ta luôn giấu giếm..

Trong bệnh viện chỉ muốn làm một bác sĩ bình thường..

Thế nhưng đâu ai biết làm viện trưởng như ông đây rất phải khó khăn mới mời cậu ta về đây..Các ca mổ do cậu ta làm chủ, chẳng ai có quyền sắp xếp hay lên lịch..

Giờ lại nói Diệp lão gia này lại để mắt đến Trình Khang..Cao Viện Trưởng rất lo lắng sợ rằng mình sẽ mất đi nhân tài này..

- " Aiz..Diệp lão gia.Tôi cũng nói thật với ông.Trình Khang là một người rất quái dị..Các ca cứu chữa là do cậu ta thích thì làm thôi.Chúng tôi không có quyền hạn can dự "

Lời ông nói là thật nha...

Diệp Thành nhìn vẻ mặt khó coi của Cao Viện Trưởng có vẻ lời ông ta nói là thật..

- "Thôi được rồi. Nếu lời ông nói là sự thật xem như tôi đã làm phiền. Nhưng lời tôi hứa, tài trợ cho bệnh viện thì vẫn sẽ thực hiện."

Cao Viện Trưởng nghe vậy vui đến mức không khép được miệng...

- "Cám ơn. Cám ơn ngài rất nhiều."

Diệp Thành trầm ngâm cùng vệ sĩ đi ra.

Trình Khang là người đàn ông không đơn giản. Tiền bạc chắc chắn cậu ta không thiếu.

Danh tiếng còn không màn đến. Vậy cậu ta muốn gì nhỉ.

Diệp Tâm cháu gái ông lại có bệnh. Con bé làm sao biết cách giữ trái tim người đàn ông này đây. Dù ông biết Trình Khang vừa mới ly hôn. Nhưng với ông không là vấn đề.

Quan trọng là ông cảm nhận Diệp Tâm lại rất nghe lời Trình Khang. Chỉ mới mấy ngày mà con bé có vẻ lệ thuộc vào cậu ta. Điều này mười mấy năm qua chưa bao giờ xảy ra. Diệp Tâm không màn thế sự chỉ sống trong thế giới của riêng mình.

Thật là lo lắng mà! Cháu gái ngọc à. Ông làm sao giúp cháu lấy được trái tim của Trình Khang đây.!!!

p/s Tôi nhắc lại nhé. TV và YT vẫn sẽ được xuất hiện trong phần 2. Nhưng phần này TK và DT là nv9.

Truyện vẫn còn dài mọi thứ chưa kết. Nên đừng ai vào nt riêng cho tui trách móc. Sao tự nhiên bỏ cặp Tv vs YT..

Rồi đang hay làm tụt hứng..v.vvv..

À còn nữa..Mình ko phân cuốn..Thay vì phân ra mình sẽ có thêm một tác phẩm..

Lượt view và lượt vote mới.

Tại sao muốn viết chung, đơn giản mình thích..Thứ nhất nội dung hợp với tiêu đề..

Chap của truyện này nếu kết cũng ít nên phần 2 mình thấy rất hợp lí.

Mà mình thấy ko có phân cuốn trong trường hợp này ko có gì là ko đúng cả. Nên đừng ai nt hỏi mình mấy chuyện này, rồi bảo mình ra cuốn riêng đi này nọ....

À phần 2 vẫn sắc, sủng nha. Nam9 ly hôn dĩ nhiên không sạch..Nu9 đừng thấy chị bệnh mà chê. Hơi bị đáng yêu đấy..

Ok. Mọi thắc mắc đã giải đáp. Ai mún xem thì nhảy hố tiếp nà.

Vui lòng đọc rõ trc khi gửi tn..□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Thế giới lạ lẫm

Ánh nắng bên khe cửa chiếu rọi vào căn phòng bệnh.

Diệp Tâm hôm nay sắc mặt hồng hào, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp không còn tái nhợt, trên người là bộ quần áo màu xanh của bệnh nhân rộng thùng thình.

Cô đưa mắt chăm chú nhìn người đàn ông đang đứng ngay cửa sổ nghe điện thoại.

Đôi mắt của cô rất đẹp, to tròn đen láy, hàng mi dài đen dày mang chút mơ màng lại ngây thơ. Trình Khang luôn nghĩ nếu cô không có bệnh chắc chắn sẽ là một cô gái thông minh và hoạt bát.

Cô luôn đưa đôi mắt trong veo nhìn anh như vậy. Mỗi lần nhìn vào Trình Khang cảm giác mình đang rơi vào hố nước không đáy muôn đời trầm luân, khó diễn tả bằng lời.

Cô không như người ta, mọi cảm xúc đều thể hiện qua đôi mắt xinh đẹp này. Vừa khiến người ta phải thương tiếc mà lại thật lòng yêu thương.

Sau khi cất điện thoại vào túi, anh bước đến xoa đầu cô..

- "Đồ ngốc.Em nhìn gì mà chăm chú thế "

Do anh quá quen thuộc hay do tôi luyện mà thành, bị cô nhìn mà mặt không đỏ còn cảm thấy vui về..Nhưng với ai không quen biết, bị cô nhìn chăm chú kiểu này chắc là quăng bách không nói nên lời.

Lúc này Diệp Tâm ngồi trên giường, hai chân buông lỏng xuống đất nghe anh hỏi cô ngẩng mặt nhìn anh, môi hồng cắn cắn ngậy thơn..

Trình Khang nhíu mày ôm lấy mặt kéo môi cô ra..

- " Không được cắn, đồ ngốc này để lại dấu răng rồi nè.."

Cô có thói quen cắn môi, nhiều lúc tập trung quá tự cắn môi mình đến hằn dấu răng..

Ngón trỏ xoa lấy làn môi mịn màng của cô, rất dỗi tự nhiên, khuôn mặt Trình Khang kề sát khuôn mặt trắng mịn non nớt của Diệp Tâm.Dưới nắng sớm làn da em bé như trong suốt, hàng mi dài rợp bóng, sống mũi cao thon, kề tiếp là làn môi non mềm anh đang vuốt ve...

Trình Khang cảm thấy càng nhìn cô gái ngốc này anh càng bị một sức hút kì lạ bao lấy..

Anh ho nhẹ đứng thẳng người..

- " Em có muốn ra vườn ngắm hoa không?"

Chẳng bác sĩ nào lại đưa bệnh nhân ra ngoài cả.Chắc chỉ mình anh mới thế..

Aiz..Hỏi cô ngốc này chỉ phí lời thôi mà chẳng hiểu sao dạo này anh thích nói thế không biết..

Trình Khang đỡ lấy Diệp Tâm đứng dậy, vuốt lại mái tóc dài ngang lưng của cô..

- " Đi nào, tôi đưa em đi dạo "

Anh nắm tay cô ra ngoài, bên ngoài là hai vệ sĩ, gật đầu chào Trình Khang..

Trên hành lang bệnh viện buổi sớm đã có người..

Diệp Tâm ánh mắt có chút sợ hãi, kéo lấy áo Trình Khang, ôm lấy tay anh..Trình Khang ngừng lại xoay người nhìn cô..

- " Không sao.Có tôi ở đây.Đừng sợ.."

Diệp Tâm vốn từ nhỏ đã không tiếp xúc với thế giới bên ngoài...Bây giờ nhìn ai cũng sợ, đã vậy bọn họ còn nhìn cô rất kì lạ..

Trình Khang không còn mặt áo Blouse, nhưng với tiếng tăm trong bệnh viện của anh.Còn về ngoài tuần tú không thua gì các minh tinh điện ảnh, thu hút ánh mắt bao người... Y Tá trong bệnh viện nhìn anh điều gật đầu chào rồi ngại ngùng nhìn theo đầy hâm mộ dành cho Diệp Tâm.

Diệp Tâm níu lấy áo anh, Trình Khang cũng không ngần ngại ánh mắt soi mói giang tay ôm lấy cô, đầu Diệp Tâm dúi vào ngực anh, ánh mắt to tròn len lén quan sát bên ngoài..

Anh biết cô sợ người lạ nhưng anh muốn cô tập làm quen, chỉ khi được tiếp xúc cô mới thay đổi chính mình được..

Diệp Khang tìm một cái ghế đá gần vườn hoa, ôm lấy cô ngồi xuống..Bị Diệp Tâm dính chặt trên người, anh phì cười..

Rất thuận tay ôm lấy thân thể mảnh mai của cô..

Cuối xuống bên tai cô thì thầm..

- " Em nhìn xem, đâu ai làm gì em đâu..."

Diệp Tâm vẫn rút trong lòng anh, chẳng chịu ngẩng mặt lên..

Thanh thiên bạch nhật mà còn ở bệnh viện, ôm ấp nhau như vậy dường như hơi kì..Ai đi qua cũng đưa mắt nhìn bọn họ..

Trình Khang mặt dày cách mấy cũng có chút không được tự nhiên..Anh xê dịch ra, kéo lấy Diệp Tâm đang dính trên người của mình ra, hai mắt Diệp Tâm bắt đầu đỏ hoe..

Trình Khang quýnh lên lại sợ cô khóc, kéo cô vào lòng còn quàng tay cô qua eo anh..Chịu thua thờ dài nói..

- "Được rồi...được rồi.Không khóc.Tôi cho em ôm là được chứ gì."

- "Đồ ngốc này kiếp trước tôi có nợ nần gì em không hả?"

Mà kiếp này phải chịu thua dưới tay em, cái gì cũng không nổi, luôn thỏa hiệp với em.

Thôi kệ đi, ai nhìn kệ ai vậy..

Trình Khang nhìn lên bầu trời trong xanh phía xa.Cánh tay vuốt lấy tóc Diệp Tâm thờ dài.

- "Haiz.Biết khi nào em mới nói chuyện với tôi.Khi nào em mới gọi tên tôi..Em có nhớ tôi dạy em gì không.Tôi tên là Trình Khang.Em phải nhớ có biết không Ngốc "

Trình Khang..Trình Khang..

Diệp Tâm ôm lấy anh, hàng mi dài run nhẹ nhẹ, môi nhỏ mấp máy, mấp máy chẳng thốt ra lời nào..chỉ lặng lặng ôm lấy anh...

Trình Khang cuối đầu nhìn cái đầu nhỏ ở trên ngực mình, môi nhếch nhẹ..

- "Sao em có thể ngoan như vậy hả? "

Thế giới này quá đen tối và xô bồ, chỉ cần nghĩ đến đã khiến anh mệt mỏi.

Cô chỉ lặng lặng ôm lấy anh, cái gì cũng không nói..Nhưng không hiểu sao anh lại thấy bình yên đến lạ...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Mất tích

Đến tối sau khi Diệp Tâm ngủ say trên giường.Nhìn khuôn mặt say giấc, Trình Khang mỉm cười.Kéo chăn đắp cho cô, anh mới ra về... Vừa ra khỏi phòng thì gặp Thím Ngô..Buổi tối bà luôn là người ở lại túc trực bên cạnh Diệp Tâm.

- "Bác sĩ Trình.Cậu vất vả rồi."

- "Không có gì.Tôi về trước đây"

Thím Ngô gật đầu, thờ dài.Đây là một người đàn ông tốt..Tiểu thư à...cô mà không tỉnh táo sẽ có cô gái khác dành mắt cho xem.

Bà khép cửa lại, nhìn Diệp Tâm nằm trên giường..Bà đã chăm sóc Diệp Tâm từ nhỏ, nên trong lòng bà vốn xem Diệp Tâm như con gái của mình luôn muốn cô được hạnh phúc..

Tầm tám giờ tối Diệp Thành cùng con trai của mình chính là chú ruột của Diệp Tâm, tên là Diệp Ngạn..Trên thương trường Diệp Ngạn là một doanh nhân có tiếng lừng lẫy.Bao đời Diệp Thị được xem như một trong mạch rỗng kinh tế của trong nước..

Diệp Thành nay lớn tuổi mọi việc điều giao lại cho Diệp Ngạn..Ông và vợ đã ly hôn, ông còn có hai con trai hiện đang du học tại Mỹ.Ông không có con gái nên rất thương Diệp Tâm.

Những ngày qua Diệp Ngạn đi công tác, vừa mới xuống sân bay đã đến đây thăm cháu gái của mình....

Cầm ly trà thím Ngô rót uống, Diệp lão gia thờ dài..

Diệp Ngạn ngồi trên giường xoa lấy tay Diệp Tâm..nghe ba mình thờ dài ông nhủ mảy khó hiểu..

- "Ba.Không phải ba nói nhờ bác sĩ Trình nào đó.Tình hình sức khỏe con bé tốt hơn rồi à.Sao ba còn lo lắng.."

Diệp Thành đắm chiều nhìn vào khuôn mặt non nớt của Diệp Tâm.

- "Hiaz..Con bé đã khỏe ngày mai có thể xuất viện rồi.Thời gian sau này không có Trình Khang Con bé phải làm sao.Mà chúng ta cũng đâu thể bắt ép người ta bên cạnh nó suốt được "

Đây đâu phải trách nhiệm của Trình Khang..

mấy ngày qua tận tâm chăm sóc Diệp Tâm như vậy, ông đã biết ơn lắm rồi..

Diệp Ngạn trầm ngâm một chút lại nói..

- " Không thể dùng cách nào khác à? "

Ví dụ như quyền lực hay tiền bạc..Diệp lão gia đưa mắt nhìn con trai mình, ông làm sao không hiểu suy nghĩ Diệp Ngạn..

Hừ mũi nói..

- " Nếu cậu ta tâm thường như vậy.Thì ta cũng không cần phí công nhọc lòng " "

Mà nói cháu gái của ông có ngốc nhưng lại rất biết chọn người để đặt tâm mình vào..

- " Thôi được rồi ba đừng suy nghĩ nhiều.Tối rồi con đưa ba về.Chuyện ngày mai hãy để ngày mai tính. "

Lúc nghe ba của mình nói Diệp Tâm lần đầu chịu gần gũi với một người lạ.Ông đã rất bất ngờ.Phải biết từ nhỏ cả Diệp Ngạn, Diệp Tâm cũng bày xích hướng chi người lạ.

Hai người ngồi một chút nữa.Diệp Ngạn bước đến..

- " Ba.Chúng ta về thôi. "

Diệp lão gia nhìn ngoài cửa hai vệ sĩ thay ca rồi đi ăn tối vẫn chưa vào ông có chút lo lắng..

Thím Ngô thấy vậy mới nói..

- " Lão gia.Ông về đi không sao đâu.Hai cậu ấy cũng sắp vào rồi.Tiểu thư cũng đã ngủ.

Ông đừng lo.. "

- " Có thím Ngô ở với Tiểu Tâm ba đừng lo. "

Diệp lão gia chán chừ vài giây mới gật đầu, theo Diệp Ngạn ra về..

Thím Ngô kéo lại chăn cho Diệp Tâm

Xe vừa vào nhà họ Diệp..Diệp Ngạn mở cửa đỡ lấy Diệp lão gia xuống.

Hai người chưa kịp vào cửa đã nhận được điện thoại của thím Ngô báo Diệp Tâm mất tích.

Sắc mặt Diệp lão gia tái mét vô cùng khó coi..

- " Tiểu Tâm mất tích rồi..Nhanh quay xe về bệnh viện " "

- " Ba đừng quá lo lắng chắc con bé loanh quanh đâu trong bệnh viện " "

Đỡ lấy Diệp Thành vào xe..Diệp Ngạn trấn an tinh thần ba của mình..Nhưng thực tế lòng ông ta vô cùng lo lắng.Diệp Tâm có bao giờ ở một mình đâu.Con bé còn bị bệnh nữa, rủi gặp kẻ xấu thì biết làm sao..

Chiếc xe lao trong màn đêm, rất nhanh có mặt ở bệnh viện.

- " Tại sao con bé mất tích..? "

Thím Ngô lúc này bị hù cho mặt cắt không còn chút máu..Nước mắt lưng tròng cúi đầu khóc thút thít..

- " Lão gia.Tôi chỉ mới đi vệ sinh, ra đã không thấy tiểu thư đâu rồi. "

- " Tìm kiếm thế nào rồi "

Diệp Ngạn hướng đến hai người vệ sĩ, họ điều lắc đầu..

- " Chúng tôi tìm hết các tầng của hành lang bệnh viện.Hỏi cả bảo vệ bọn họ nói không thấy tiểu thư ra khỏi cổng " "

Thím Ngô e sợ nhìn về suy sụp của Diệp lão gia..

- "Lão già.Có khi nào tiểu thư đi tìm Bác sĩ Trình không?"

- "Ý bà là.."

Chẳng lẽ cuộc nói chuyện của ông với Diệp Ngan lúc nãy con bé nghe được.Nó sợ hãi một khi về Trình gia sẽ không gặp được Trình Khang..

- "Nó cảm nhận được sao?"

Diệp Ngan không tin được.Trong mắt ông Diệp Tâm cái gì cũng không hiểu, mơ mơ hồ hồ như một đứa trẻ..

- "Đi tìm..đi tìm..Gọi thêm người..Đứng rồi lút các camera..Nhanh lên "

Diệp Thành mặc kệ Diệp Tâm suy nghĩ gì, ông sốt ruột vô cùng.Bây giờ có lật tung cái bệnh viện này.Ông cũng phải kiểm được Diệp Tâm.

Trình Khang nhấp một ngụm cà phê, cây bút thông thả gạch lên những dòng chữ..

Đây là một tư liệu quan trọng về bệnh của Diệp Tâm anh đang nghiêng cứu để giúp cô nhóc ấy chữa bệnh..

Những vấn đề quan trọng điều được anh gạch ghi chú lại..

Điện thoại trên bàn bắt ngờ đổ chuông..

Trình Khang dán mắt vào những hàng chữ, không nhìn màn hình, cứ thế mà nghe máy..

Chỉ là điện thoại vừa thông, sắc mặt Trình Khang biến sắc..

Trong không gian im lặng vang lên tiếng hốt hoảng của anh.

- "Cái gì..?"

Ly cà phê trên tay bốc hơi nóng nghiêng đổ lên tay anh, rồi thấm một mảng nâu trên sấp tư liệu..

Hai mắt Trình Khang co rút..xoay người vào phòng chỉ kịp lấy chiếc áo khoác và chìa khóa xe mà lao vào thang máy...

Chiếc xe lao nhanh hòa vào dòng xe tấp nập, ánh mắt chăm chú quan sát đường xá, trái tim thất lại..Trình Khang cảm thấy hơi thở nặng nề vô cùng ngột ngạt..miệng lẩm bẩm..

- "Đồ ngốc này! Em muốn tôi phát điên.Em mới vừa lòng sao... "

Vote vote vote

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Sợ

Chiếc xe như ma sát xuống đường rồi ngừng hẳn ngay trong sân bệnh viện..Bảo vệ bệnh viện điều hoảng hốt, nhón nhào tưởng xảy ra tai nạn..Không ngờ người bước xuống từ chiếc xe lại là Bác sĩ Trình.Một người đàn ông về ngoài nhà nhận ôn nhu hằng ngày..

Không thèm quan tâm về ngoài tò mò của bọn họ..Trình Khang cứ thế quăng xe ở đó chân dài vừa đi vừa chạy đến phòng bệnh của Diệp Tâm.

Tóc anh rũ xuống, nhìn anh có chút chật vật nhưng lại pha nét lãng tử phong trần..

Diệp Thành đi đến đi lui, từ xa đã thấy Trình Khang chạy đến..

- "Tìm được cô ấy chưa?"

Trình Khang có chút gấp gáp, sự mất bình tĩnh này không dành cho một bác sĩ..

Diệp Thành thờ dài lắc đầu..

- "Người giám sát camera ra về chúng tôi đang liên hệ với cậu ta. Đã tìm hết tất cả nhưng vẫn không thấy con bé.."

Hai tay Trình Khang buông lỏng rồi lại nắm chặt, Diệp Ngạn từ lúc Trình Khang xuất hiện ông đã quan sát cậu trai trẻ này.. Đúng là vẻ ngoài tuấn tú rất có khí chất..

Trình Khang cố lấy lại bình tĩnh. Chính đốn lại suy nghĩ của mình.. Bên ngoài trời tối vậy cô đi đâu..

Giờ này hơn chín giờ tối, bệnh viện thân nhân đến thăm đều ra về.. Bệnh viện tuy không đông đúc như buổi sáng nhưng người ra vào thì vẫn có, có khi nào cô bị kẻ xấu dẫn đi.. Bao nhiêu suy nghĩ hiện ra trong đầu..

Anh xoay người muốn đi tìm cô, Diệp Ngạn lúc này chặn lại bước chân của anh.. Trình Khang lúc đến đã thấy Diệp Ngạn nhưng tâm tư điều đặt vào Diệp Tâm anh quên mất chào hỏi.. Dĩ nhiên anh biết ông ta.

- "Chủ tịch Diệp có chuyện gì sao?"

Diệp Ngạn không ngờ anh biết ông.. Ông đăm chiêu một chút rồi ôn tồn nói..

- "Chúng tôi nghi ngờ con bé đi tìm cậu.."

- "Đi tìm tôi?"

Trình Khang mặt mờ với thông tin này,

tưởng mình nghe lầm..

- "Đúng vậy. Lúc tối tôi và ba của tôi có nói ngày mai con bé sẽ xuất viện, chắc không còn gặp cậu được nữa. Chẳng mấy phút sau thím Ngô đã không còn thấy con bé..."

Cô đi tìm anh sao. Cô lo lắng sẽ không gặp lại anh sao? Đồ ngốc này.. Ra viện thì sao.. Anh vẫn sẽ tìm em. Bên cạnh em mà..

- "Bác sĩ Trình. Rất xin lỗi đã gây phiền phức cho cậu. Nhưng tôi biết cậu cũng hiểu rõ, Diệp Tâm đối xử với cậu vốn đặc biệt hơn những người khác.. Bây giờ đã lỡ như vậy rồi. Hay cậu về đi. Để chúng tôi tìm con bé được rồi.. Lúc đầu tôi không biết ba tôi gọi cậu. Giờ nghĩ lại thì có chút áy ngại.

Tôi sợ nếu cậu xuất hiện sẽ gieo thêm hi vọng cho Tiểu Tâm. Nó như một đứa trẻ vậy đó, đơn thuần tình khiết. Rồi thời gian sau nó cũng sẽ quên cậu. Mười chín năm qua nó mơ mơ hồ hồ như vậy nhưng lại bình yên. Giờ chúng tôi chỉ cầu tìm được nó không mong gì hơn.."

Diệp Thành đưa mắt nhìn Trình Khang hai tay nắm chặt lại đưa mắt thâm thúy nhìn con trai mình..

Trình Khang làm sao không hiểu rõ lời nói của Diệp Ngạn.. Nếu bây giờ anh xoay lưng ra về. Chứng tỏ Diệp Tâm cũng như bao bệnh nhân khác của anh..

Ông ta muốn anh hiểu nếu đã dây dưa với Diệp Tâm Thì phải có trách nhiệm và trọn đời không dứt ra được..

Muốn anh phải nhìn lại lòng mình và lựa chọn.. Ngay bây giờ anh có thể buông tay tránh xa đồ ngốc đó, tránh phiền phức và gánh nặng từ trên trời rơi xuống này..

Nhưng ông ta lại không biết lúc này nghe tin cô mất tích, trái tim anh như thất lại, đầu óc mông lung chẳng biết làm sao..

Anh đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, bao lần xem gây ra tai nạn để được đến nơi đây..

Từ đầu khi nhúng cào chuyện của cô, anh đã biết mình cả số kiếp phải dính lấy cô ngốc đấy rồi.. Cả đời trầm luân không thể quay đầu...

Trình Khang lúc này lại vô cùng tỉnh táo..

Anh xoay người nhìn Diệp Ngạn..

- "Cháu xin lỗi đã gây rắc rối cho gia đình. Cháu sẽ đi tìm cô ấy và đưa cô ấy trở về.."

Đi được mấy bước anh xoay người nhìn Diệp lão gia ánh mắt hiện rõ vui mừng..

- "Nếu ông đồng ý. Cháu muốn được chăm sóc cho Tâm Tâm"

Hai mắt Diệp Lão gia ửng đỏ.. gật gật đầu nhìn bóng lưng cao ngạo của Trình Khang chống tay vào tường xúc động..

- "Ba. Con tin cậu ta sẽ đem lại hạnh phúc cho Tiểu Tâm"

Diệp lão gia gật đầu, ông cũng tin là như vậy..

Trình Khang cùng các vệ sĩ chia nhau đi tìm. Lúc này người mở cửa phòng camera đã đến..

Nhìn vào màn hình, Trình Khang chăm chú quan sát, khi xuất hiện bóng dáng của Diệp Tâm trên màn ảnh. Trái tim anh lộp bộp một cái, hình ảnh cô yếu đuối mảnh mai, cô ôm lấy thân thể của mình, khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt nhìn xung quanh. Khi quá sợ hãi cô ngồi xuống ôm lấy đầu, anh nhìn thấy được mắt cô đỏ hoe, nước mắt đầm đìa trên mặt, miệng mấp máy gì đó.. Tinh thần vô cùng hoảng loạn..

Cô sợ đám đông, sợ thế giới bên ngoài vì muốn gặp anh mà cô bất chấp sợ hãi đi tìm anh. Đồ ngốc này.. Nhìn ngả rẽ cô quẹo sang..

Trình Khang mở to mắt, không cần xem hết anh đã bỏ chạy đi, lao vào thang máy như một người điên, làm mấy người vệ sĩ đuổi theo...

Ra đến sân vườn rộng rãi nhưng buổi tối khuất ở vườn hoa không ai đến..

Trình Khang nhìn chiếc ghế đá lúc sáng anh và cô ngồi trông trải..

Anh thờ hồn hển không giữ nổi bình tĩnh..

- " Tâm Tâm.. Em ở đâu.. "

Anh bước đến chưa kịp dứt tiếng gọi.. Anh nghe tiếng khóc thút thít, nhìn ra sau ghế đá, cô ngồi co chân tay ôm lấy đầu..

Hình ảnh này đến sau này mỗi khi nhớ lại Trình Khang còn thấy nhói lòng.

Anh không nghĩ nhiều bước đến ôm Diệp Tâm vào lòng..

- " Tâm Tâm.. Tâm Tâm.. "

- "...huhu....huhu.. "

- " Là anh.. là anh đừng sợ... "

Diệp Tâm ôm chặt lấy đầu hết lớn, cô bị hù dọa không ít.. Với một người bình thường, trời tối như vậy bơ vơ trong sân vườn thênh thang của bệnh viện còn sợ hãi huống gì Diệp Tâm..

Diệp Tâm nghe được tiếng anh gọi cô, được anh ôm.. cô muốn đi tìm anh. Diệp Tâm không biết tìm anh ở đâu. Cô nhớ chỗ ngồi lúc sáng của hai người, có khi nào anh ở đó hay không. Nhưng ngoài đây tối qua, vắng lặng quá.. Có tiếng con gì kêu nữa rất đáng sợ.. Diệp Tâm muốn đợi anh, nhưng đợi quá lâu vẫn không thấy anh đâu... lúc này cô đã đợi được anh rồi..

Trình Khang cảm nhận cô nhận ra mình, anh bế lấy cô, hôn lên tóc cô, mắt nhắm lại..

- " Đồ ngốc.. Em làm anh lo quá.. "

Diệp Tâm còn khóc nức nở trong lòng anh, cô nín lấy áo, khẽ gọi..

- " Khang...Khang.. "

Tiếng cô rất nhỏ, nhưng anh nghe rất rõ, cô mở miệng gọi tên anh...

Trình Khang hạnh phúc vùi mặt mình vào mặt cô anh khàn giọng..

- " Em gọi tên anh đúng không.. Tâm Tâm.. em nói rồi.. em nói rồi.. "

Tuy chỉ một chữ vẹn vẹn tên anh mà làm anh vui đến không tả nổi.. Trình Khang bế Diệp Tâm trở về.. Diệp lão gia và Diệp Thành mừng rỡ không thôi. Tiếc là cháu gái không có nhìn họ, con bé ôm chặt, dúi mặt vào ngực Trình Khang.. Làm bọn họ thật thấy chạnh lòng.. Cũng may Trình Khang chưa nói cho họ biết Diệp Tâm đã nói được còn gọi tên anh nữa.. Chắc là bọn họ sẽ ganh tỵ mà chết mất..

Sau khi nhìn sơ Diệp Tâm, bọn họ điều ra ngoài nhường chỗ cho Trình Khang.. Anh lau lại người cho cô, quần áo cô dính chút bùn đất đã dơ mà giờ phút này ngoài anh Diệp Tâm không cho ai chạm vào cả Thím Ngô tội nghiệp cũng bị đuổi ra ngoài..

Cô yên ổn nằm trên giường, mở to mắt nhìn anh, cái mũi ửng đỏ nhìn rất đáng yêu lâu lâu còn hít nhẹ.. Bàn tay nắm lấy áo anh quyết không buông..

Nhìn làn da trắng mịn không tỳ vết, khó khăn lắm anh mới lau người thay quần áo sạch cho cô...

Tì mi ngồi thoa thuốc cho cô.. Trên người cô rất nhiều nốt đỏ do muỗi đốt..

Sau khi cất chai thuốc, anh nằm xuống giường, ôm cô vào lòng.. Giờ anh không muốn nghĩ nữa.. cái gì cũng nghĩ không ra.. Chỉ muốn ôm cô mà thôi..

Trái tim anh thì ra không khỏe mạnh như anh vẫn nghĩ.. đến bây giờ nó vẫn âm ỉ khó chịu..

Diệp Tâm nhỏ nhắn nằm trong vòng ôm của anh..bàn tay búp măng đáng yêu nắm lấy áo trước ngực của anh, đôi mắt to tròn từ từ mở màng rồi khép lại..ngoan ngoãn nằm trong ngực anh mà ngủ thếp đi..

Biết cô đã ngủ Trình Khang kéo lấy chăn đắp cho hai người..Anh cũng mệt, tinh thần và trái tim đến giờ vẫn còn chưa hết khiếp sợ.

Hôn lên cái trán trắng ngần của Diệp Tâm..

Chăm chú nhìn khuôn mặt say ngủ của Diệp Tâm, chỉ là ngấm thôi..Anh nghĩ mình bị cô lây bệnh rồi, nhìn bao nhiêu cũng không thấy đủ..đến khi mi mắt nhú lại cứ thế ôm cô chìm vào giấc ngủ...

Cái gì cần nói đã nói rồi..Chuyện ngày mai hãy để ngày mai tính vậy...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Bước ngoặt mới

Sáng hôm sau, Diệp lão gia có mặt rất sớm ở bệnh viện..Chỉ là cánh cửa phòng vẫn đóng chặt..Thím Ngô và ông đưa mắt nhìn nhau không biết nên làm thế nào.

Diệp Thành suy nghĩ, hôm nay Diệp Tâm xuất viện.Còn lời hứa hôm qua của Trình Khang nữa..có chút trầm tư suy nghĩ..

Bên trong phòng bệnh lúc này..Diệp Tâm ngồi trên giường đưa mắt nhìn Trình Khang đang nghiêng cứu cái váy của cô..

-" Cái này phía trước sao..Nào em giơ tay lên.Anh mặc cho.."

Diệp Tâm nghe lời giơ hai tay lên đầu cho anh mặc vào..

Sợ cô lạnh vừa cời chiếc áo bệnh nhân ra.

Anh mặc vào chiếc váy màu xanh cho cô..

Lúc này mới cời chiếc quần dài còn vương vãi trên người cô...

Nhìn đôi chân trắng ngần, Trình Khang ho nhẹ đứng thẳng người..Kéo lấy mái tóc dài cẩn thận buộc lại cho cô..Thường thì Diệp Tâm không thích ai chạm đến mình, buộc tóc càng không thể..Nên cô luôn xả ra..

Hôm nay được Trình Khang cột cao lên gọn gàng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp khác lạ lộ rõ đôi mắt to tròn rất đáng yêu..Trình Khang vừa lòng béo lấy má cô...

-" Xong rồi..Tâm Tâm của anh rất đẹp "

Đúng vậy cô vốn rất xinh đẹp.Chỉ là cột sơ mái tóc khuôn mặt không chút phấn son thế mà vô cùng hút mắt..

Diệp lão gia có chút sốt ruột đi qua đi lại.Bất ngờ lúc này cánh cửa mở ra..

Trình Khang nhìn ông mỉm cười có chút ái ngại..

-" Xin lỗi để ông chờ lâu.."

Diệp Thành xua tay ý bảo không sao, rồi bước vào trong..

Hai mắt ông trừng lớn nhìn diện mạo khác hẳn ngày thường của cháu gái..Ông bước đến gập gù nắm lấy tay Diệp Tâm..

-" Ôi! Tiểu Tâm của ông xinh đẹp quá.."

Diệp Tâm cắn cắn môi nhìn ông, cũng không quan tâm Diệp lão gia nói gì, rồi lại xoay mặt tìm kiếm Trình Khang..Thấy anh ngồi ở một cái ghế khá xa với mình..

Diệp Tâm rút tay mình ra khỏi tay Diệp lão gia..Bước xuống giường đi đến bên cạnh anh..

Trình Khang vội đứng dậy bế cô lên..

- " Sao lại đi chân đất.Bệnh thì làm sao?"

Ôm lấy cô cùng ngồi xuống chiếc ghế, đặt Diệp Tâm ở trên đùi..Diệp Tâm dựa vào ngực anh..môi nhỏ nhếch nhẹ rất đáng yêu..

Tuy bị cháu gái phũ phàng lại nhìn tình cảnh trước mắt..Diệp lão gia vui không tả xiết..Ông có chút chần chừ nhìn Trình Khang..

- " Ông đã cho người làm giấy xuất viện rồi.. "

Trình Khang vuốt lấy lưng Diệp Tâm, gật đầu nhìn ông..

Anh không nhanh không chậm mở lời..

- " Ông cũng biết cháu mới ly hôn.Nên hiện tại cháu không thể cho Tâm Tâm danh phận rõ ràng.. "

Lại cúi xuống nhìn Diệp Tâm đang ở trong lòng mình, chân thành nói tiếp...

- " Nhưng cháu cũng không muốn rời xa cô ấy..Cháu muốn bên cạnh chăm sóc bảo vệ cho Tâm Tâm.Nếu ông cho phép cháu muốn đưa Tâm Tâm về ở chung với cháu.. "

Diệp lão gia nhìn đứa cháu gái đáng yêu của mình có chút không đành lòng..Nhưng nếu ông không đồng ý người khổ lại là cháu của ông..

Biết là vậy nhưng đường đường là thiên kim tiểu thư của Diệp gia lại chịu thiệt thòi như vậy ông lại không cam lòng..

Trình Khang như nhìn ra suy nghĩ của Diệp Thành..Anh nắm lấy bàn tay búp măng trắng mịn của Diệp Tâm, ngón trỏ xoa nhẹ..

- " Cháu hiểu ông suy nghĩ điều gì..Cháu thật lòng với Tâm Tâm, cháu sẽ dùng hành động để chứng minh.Chỉ là cháu cần thời gian sắp xếp một số chuyện..Tuy chưa thể công khai danh phận cho Tâm Tâm.Nhưng cháu muốn đăng kí kết hôn với Tâm Tâm trước.. "

Chưa thể cho người khác biết sự hiện diện của cô..Vì anh muốn chuyên tâm chữa bệnh cho cô, không muốn bị ai quấy rầy..

Tuy vậy anh không muốn cô gái ngọc của anh phải thiệt thòi..Đã quyết tâm ở bên cạnh chăm sóc cho cô thì tờ giấy kết hôn có hay không, không quan trọng nhưng anh biết Diệp gia chắc chắn sẽ chạnh lòng..

Chỉ là anh mới ly hôn, bây giờ kết hôn có chút khó khăn..Nếu lọt ra ngoài chắc chắn nhiều người sẽ nói anh là người đàn ông phụ bạc, có mới nói cũ..

Lại cúi đầu nhìn Diệp Tâm..Cảm thấy dù có ra sao đi nữa, điều xứng đáng..Ai bảo trái tim anh lại bị cô gái ngọc này trộm lấy mất rồi..

Diệp lão gia như không tin những gì mình vừa nghe..Ông mừng rỡ hỏi lại..

- " Cháu..cháu muốn kết hôn với con bé.. "

Trình Khang kiên định gật đầu..

Diệp lão gia có chút lo lắng nói..

- " Ông sống đến từng tuổi này chắc chắn nhìn không nhầm người..Dù Tiểu Tâm có bệnh nhưng nó là hòn ngọc trên tay của ông..Ông sẽ không bao giờ để cháu gái mình thiệt thòi..Ông cũng không muốn bắt ép cháu.. "

Nhưng cháu hãy suy nghĩ kĩ trước khi quyết định..Rủi đâu là sự thương hại rồi may này cháu sẽ hối hận..Lúc đó.. "

Ông không dám nói tiếp, với cô gái khác chắc chắn còn có tương lai..Nhưng với cháu gái tội nghiệp của ông xem như mọi thứ chấm hết...Sự sống xem như kết thúc..

Trình Khang mỉm cười, lắc đầu..

- " Lúc đầu cháu cũng nghĩ như vậy..Nhưng từ đêm qua suy nghĩ ấy hoàn toàn biến mất.. "

Đúng vậy cảm giác đêm qua thật đáng sợ..

Anh không muốn lặp lại cảm giác kinh hoàng đấy..

Vậy thì chỉ còn cách cột chặt cô ấy vào anh mà thôi..Tuy có chút vội vàng nhưng đây là cách tốt nhất..

Từ nhỏ Trình Khang luôn lí trí rõ ràng với mọi lựa chọn của mình..Huống gì với người đàn ông vừa đổ vỡ hôn nhân..Nên anh rất rõ con tim mình muốn gì..

Diệp Thành lúc này hoàn toàn tin với quyết định của Trình Khang..Ông vui vẻ cảm khái nói..

- "Được. Vậy ông đã yên tâm Tiểu Tâm giao cho cháu.."

- "Cháu muốn nhờ ông giúp một chuyện..?"

- "Cháu nói đi "

Trình Khang đưa mắt nhìn Diệp Tâm, rồi ngẩng mặt nhìn Diệp Thành..

- "Cháu mới ly hôn. Còn Tâm Tâm không tiện xuất hiện những nơi đông người. Về việc đăng kí kết hôn cháu có thể nhờ ông giúp được không?"

Diệp Thành không cần suy nghĩ liền gật đầu ngay..

- "Yên tâm cứ để ông lo.."

Trình Khang nhẹ lòng lại nói tiếp..

- "Hai tuần nữa sau khi lấy giấy kết hôn.

Cháu muốn đưa Tâm Tâm sang Mỹ một thời gian. Sẵn tiện cháu sẽ đưa cô ấy đến bạn của cháu điều trị cũng như cháu muốn nghỉ ngơi sau thời gian làm việc mệt mỏi.."

Tuy anh không nói rõ nhưng Diệp Thành ngầm hiểu được..

Anh muốn tạm thời tránh xa thị phi nơi đây. Hạn chế mọi việc không hay có thể xảy ra.. Khi Diệp Tâm bệnh tình tốt hơn, anh sẽ đưa cô về..

- "Đi nước ngoài à..Được rồi..Con bé vài ngày nữa đã là vợ của cháu..Chồng đâu thì vợ ở đó..Chỉ cần con bé vui vẻ thì ông thế nào cũng được..."

Cuộc nói chuyện cuối cùng cũng đã kết thúc, Diệp lão gia rất không đành lòng nhìn cháu gái mình nuôi mười chín năm qua lúc này bị người đàn ông khác đem đi..

Ông rất đau lòng nha..

Chỉ là cháu gái vô tâm mà chẳng hề nuôi tiếc, về mặt hôn hờ đôi mắt to tròn điều đặt lên người Trình Khang..

Trình Khang nắm lấy tay Diệp Tâm ra xe..để cô ngồi vào xe thắt dây an toàn, rồi mới đi vòng qua nói với Diệp Thành..

- "Cháu đi đây."

Diệp lão gia gật đầu..

- "Ông sẽ cho người đem đồ đến.À! mai ông đến thăm Tiểu Tâm"

Ông cũng muốn đi theo nhưng bây giờ lại có chuyện quan trọng hơn để lo..

- "Vâng.Chào ông.."

Diệp Tâm lúc này có chút gì đó ngay ngực rầm rức đưa mắt nhìn Diệp lão gia..Khi xe bắt đầu lăn bánh, cô xoay đầu nhìn ra sau, ánh mắt thể hiện rõ sự quyến luyến buồn bã.

Trình Khang cảm nhận được sự khác thường của cô, anh xoa mặt cô..

- "Tâm Tâm mai ông sẽ đến thăm em..."

Nghe anh nói cô mới xoay người nhìn anh, mấp máy môi, hai mắt rũ xuống..mấp máy môi..

- "Ông..."

Hôm qua, biết cô đã chịu nói nên lúc này Trình Khang không có bất ngờ cho lắm..

Anh kéo tay cô hỏi..

- "Ông làm sao..?"

Hàng mi dày chớp chớp, Diệp Tâm khẽ chau mày, chu môi..

- "Nhớ..."

Chẳng biết ý cô là ông sẽ nhớ cô hay cô sẽ nhớ ông..Nhưng anh biết cô cảm nhận được phải xa người thân dù sau Diệp lão gia cũng bên cạnh cô mười

chín năm qua..Là một trong những người cô không bày xích.. Dĩ nhiên phải có tình cảm..

Diệp Tâm vốn không phải tự kỷ bẩm sinh..cô do bị tâm lý mới sinh bệnh..nên cô vốn hiểu được, cảm nhận được cảm xúc của mình..

Trình Khang đưa tay cô lên miệng hôn nhẹ..cười nói..

-" Ngốc à..Bây giờ em có anh rồi biết không?"

Tuy là không đúng nhưng không biết bao giờ anh lại trở nên ích kỉ..Chỉ muốn tâm tư của cô đặt vào mình anh..Hiaz..

Diệp Tâm không biết có hiểu anh nói hay không, mà cô trở lấy bàn tay anh nắm áp vào má anh rồi mỉm cười..nụ cười của cô như nụ hoa hé nở ngọt ngào tinh khiết...

Khiến trái tim ai đó nhận nhào khó diễn tả..

Trình Khang cũng cười, nắm chặt tay cô không buông...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Diệp tâm đáng thương

Mở cửa ra Trình Khang dắt tay Diệp Tâm vào nhà..

Diệp Tâm đưa mắt hết nhìn trái lại nhìn phải..Mọi thứ đều lạ lẫm, căn nhà này không to bằng nhà của cô nhưng rất đẹp nha...

Nhìn vẻ ngơ ngẩn của Diệp Tâm..Trình Khang buồn cười, nắm lấy tay dắt cô lên lầu, Diệp Tâm thơ thẩn đi theo sau..Cái gì lạ lạ là cô điều nghiêng đầu nhìn đến khi khuất tầm mắt mới thôi..

Vốn sống của Diệp Tâm rất ít ỏi chỉ viết ăn uống ngủ nghỉ cái gì cũng không quan tâm

Mười chín năm qua cô luôn mơ mơ hồ hồ, chẳng đặt bất cứ điều gì vào mắt...Chỉ từ khi tiếp xúc với Trình Khang..Diệp Tâm mới bắt đầu thay đổi, cô mới biết thế giới này nhiều màu sắc lạ lẫm đến vậy..Diệp Tâm tuy mười chín tuổi nhưng tâm hồn như một đứa trẻ thơ, bây giờ mới học ăn học nói..Và người có thể dạy cho Diệp Tâm tốt nhất không ai khác chính là Trình Khang..

Trình Khang nắm lấy tay Diệp Tâm dắt vào phòng mình..Anh xoay người cô lại..

-" Đây là phòng của chúng ta.."

Diệp Tâm lại đưa mắt nhìn xung quanh..Ủm căn phòng rất đẹp, nhưng không có gấu bông và cả những ngôi sao treo lủng lẳng như phòng cô..

Trình Khang cúi đầu nhìn ánh mắt to tròn nhiều biến hóa, anh nhếch môi, hai tay ôm lấy mặt cô hỏi..

-" Tâm Tâm nói xem em có muốn ở cùng phòng với anh không?"

Nhà anh có đến hai phòng, nhưng anh làm sao để cô ở riêng cho được..

Trình Khang suy nghĩ trước hết phải tập cho Diệp Tâm nói nhiều một chút..Đây là chuyện nên làm đầu tiên..

Diệp Tâm bị anh ôm lấy mặt, môi hồng chu nhẹ nhưng vẫn không nói...Diệp Khang lấy hai ngón trỏ xoa nhẹ nhẹ phần má trắng mịn của cô, mắt dài nheo lại..

-" Tâm Tâm không thích ở cùng với anh à..?"

Thở dài một hơi buông mặt cô ra giọng buồn bã..

-" Vậy thôi anh sang phòng khác "

Thấy anh bỏ đi Diệp Tâm liền quỳnh lên chẳng biết làm sao, liền nức nở bước đến trước ôm lấy anh...

-" Thích..Thích...mà"

Nhìn cô muốn khóc..Trình Khang cố giữ cho mình cứng rắn..Kéo lấy cô ra..

- "Thích gì?"

Diệp Tâm nghiêng đầu nghĩ một chút nín lấy tay anh non nớt trả lời.

- "Thích...anh...."

Thấy anh trầm tư im lặng nhìn cô. Diệp Tâm sợ anh vẫn muốn đi, bổ sung thêm.

- "Tâm...thích....anh...ở...ở chung với...anh."

Cô nói đứt quãng giọng ngọt ngào như trẻ con, mang chút giọng mũi khó khăn lắm mới nói ra hết câu..

Trái tim Trình Khang mềm nhũn, kéo cô vào lòng hôn lên tóc cô mỉm cười.

- "Anh hiểu rồi. Chúng ta sẽ ở chung."

Mặt dán vào ngực anh. Diệp Tâm chớp mắt thờ ra một hơi nhẹ. Lại thấy anh siết chặt người cô. Diệp Tâm đưa tay ôm lấy anh.

Cả buổi sáng trôi qua rất nhanh, Trình Khang hôm nay tự tay xuống bếp nấu ăn.

Sợ bị dầu văng trúng cô, Trình Khang bắt Diệp Tâm ngồi ngoài sofa. Thế mà mới mấy giây người không chịu nổi lại là anh.

Đành phải đi ra dắt cô vào trong đặt cô ngồi trên ghế.

Diệp Tâm ngậm ống hút, tay cầm lấy ly nước cam Trình Khang vừa pha cho cô, nhàn nhã ngồi trên ghế nhìn anh nấu ăn.

Trên người Trình Khang đeo tạp dề nhìn có chút buồn cười..

Tất bếp ném thử lại món ăn mới vừa lòng gật đầu. Xoay người nhìn cô gái nhỏ đang ngồi trên ghế. Diệp Tâm bây giờ mắt không phải lúc nào cũng trao tráo nhìn anh, như lúc này cô cúi mặt ngón tay nghịch khoáy những viên đá trong ly. Tự nhiên Trình Khang có chút buồn bực bước đến kéo ghế ngồi đối diện cô..

- "Tâm Tâm"

Diệp Tâm chép chép môi ngẩng mặt nhìn anh...như muốn hỏi sao á..

Lại nghe anh hỏi.

- "Uống có ngon không?"

Diệp Tâm gật đầu chậm một chút lại nói.

- "Ngon"

Sợ anh không tin còn hút một hơi, đôi môi hồng nhuận ẩm ướt...Khuôn mặt ngây thơ chẳng biết sự đời.

Hai mắt Trình Khang tối sầm. ôm lấy mặt cô khẽ sát.

- "Cho anh thử..."

Thử sao..Đưa ly nước cam cho anh à. Diệp Tâm ngây thơ nghĩ ngợi lung tung.

Thì môi mình đã bị Trình Khang ngậm lấy, hai mắt Diệp Tâm mở lớn. Thắc mắc nghĩ sao lại uống nước cam trong miệng Diệp Tâm nha..

Làn môi mềm mại thơm ngát, pha lẫn mùi vị ngọt ngọt chua chua lạnh lạnh..Khiến Trình Khang say mê mót mát không dứt ra được...

Diệp Tâm cảm giác hùng hực khó chịu, có cái gì đó mềm mềm ướt ướt đang chui vào miệng mình...Diệp Tâm khó chịu lúc lắc cái đầu.

- "Ừm."

Diệp Tâm ừm nhẹ lại uốn khếp miệng lại, nhưng không được..Mà sao Trình Khang uống nước cam lâu quá vậy..Diệp Tâm nóng quá...

Chẳng biết qua bao lâu Trình Khang mới luyến tiếc buông miệng nhỏ của cô ra..Làn môi mỏng vẫn chưa chịu rời cạ tới cạ lui khàn giọng.

- "Ừ. Rất ngon."

Ngọt ngọt, mềm mềm, thơm thơm như kẹo vậy đấy chỉ muốn hôn mãi thôi.

Diệp Tâm thờ phỉ phò muốn chu môi phản bác lại tiếp tục bị anh hôn.Lần này Trình Khangg ôm lấy cô đặt trên đùi, bàn tay dè lấy ót cô hôn say sưa..

Diệp Tâm tội nghiệp yếu đuối bị anh ức hiếp, ngã đầu ra sau đôi môi hồng bị dày vò đè ép..Bàn tay nhỏ nín lấy áo anh..

Diệp Tâm muốn nói, muốn nói với anh Diệp Tâm nóng quá cảm giác thật lạ vừa nóng lại thoải mái nha...

Sau phần thử nước cam là đến ăn cơm.Vì nụ hôn nóng bỏng trước đó..Diệp Tâm cứ mơ mơ hồ hồ dán mắt nhìn vào miệng của Trình Khang..Làm anh bật cười không thôi.

Vỗ lấy đầu nhỏ dụ cô ăn cơm.Suy nghĩ trong đầu đồ ngốc này em cứ như vậy anh làm sao kiểm soát được đây hả..

Trời vào chiều thời tiết bắt đầu lạnh.

Trình Khang ngồi trên thành bồn, trong thời gian xả nước anh buộc tóc lại cho Diệp Tâm..Nghiêng mặt hỏi cô..

-" Tâm Tâm.Em tắm một mình được không?"

Diệp Tâm gật đầu lại thấy Trình Khang cau mày không đồng ý,nhớ đến lời anh dạy nên hé miệng nói.

-" Tâm...tắm được.."

Tuy anh đã hỏi qua thím Ngô bà nói Diệp Tâm có thể tắm cho mình nhưng hơi lâu, phải canh chừng cô.

Trình Khang xoay người cô lại..Bàn tay thành thực cời chiếc khóa kéo sau váy..

-" Ngoan.Giờ tay anh cời ra nào.."

Diệp Tâm ngoan ngoãn giờ tay cho anh cời đồ giúp cô..

Trên người Diệp Tâm chỉ mặc có bộ đồ lót, làn da trắng mịn, tuy khung xương mảnh mai nhưng mọi nơi đều hài hòa..

Trình Khang thoát tay cời quần áo lót cho cô.Anh phải cảm thán đồ ngốc này có vóc dáng rất đẹp, cân đối mềm mại thật chỉ muốn nuốt cô vào bụng.

Đứng dậy bế lấy Diệp Tâm đặt trong hồ nước ấm..xoa mặt cô cẩn thận..

-" Em phải tắm nhanh.Anh đợi em ở bên ngoài.."

Nói rồi không đợi Diệp Tâm trả lời liền xoay người đi ra..Anh sợ đứng một chút nữa anh lại hóa thành thú mất..

Cô nhóc này thật có lực sát thương khủng khiếp..Sống với Trần Kiều Hân ba năm, về tập niệm mấy chuyện này với anh không là vấn đề..Không có cũng không sao.

Thế mà giờ đây anh bị cô ngốc không hiểu sự đòi quay cho đến chóng mặt.Mọi giác quan đều là mùi hương của cô.Trong đầu điều là hình ảnh vóc dáng mềm mại của cô ngốc.

Trình Khang ảo não thấy mình lên giường vui mặt vào gối suy nghĩ..Lại thấy anh thật vớ vẩn..Chỉ vài ngày nữa cô đã là vợ anh.

Vậy mà còn suy nghĩ đắn đo gì thế..

Ừm..là lời khích lệ..Ngốc à cứ để anh dạy em mọi thứ nhé...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Có em thật tốt

Đúng như lời thím Ngô nói.Diệp Tâm tắm vô cùng lâu...

Trình Khang phải là người vô vớt cô ra từ bồn tắm.Lau khô rồi quấn chặt khăn tắm bế cô ra ngoài...

Trình Khang vừa mặc đồ cho cô vừa cảm râm

- "Lần sau anh sẽ tắm cho em.Nhìn xem da bị nhăn hết rồi nè.."

Anh tranh thủ lúc cô tắm, sang phòng khác tắm.. Vừa ra nhận được một cuộc điện thoại từ viện trưởng Cao.Ông ta muốn anh suy nghĩ lại chuyện từ chức..Nói xong điện thoại cô ngốc nào đó vẫn chưa ra...

Cầm lấy bàn tay xoa xoa, do ngâm nước quá lâu mà da tái đi, nhăn nheo..

Trình Khang xót xa, về mặt anh cũng hậm hực..

Diệp Tâm bị anh lấy chân quấn lại như con nhộng chỉ chờ mỗi cái đầu.Nhìn về mặt tức giận của anh..Diệp Tâm cúi đầu, môi nhỏ mím lại chẳng dám nhúc nhích...

Từ nhỏ ở Diệp gia ai cũng cưng chiều cô, đầu ai là mắng cô như anh..Diệp Tâm cảm thấy uất ức..

Trình Khang liếc nhìn cái đầu nhỏ cúi xuống muốn dính sát vào ngực..Đang bực mình lại buồn cười..

Giang tay ôm lấy cả người và chôn vào lồng ngực dịu dàng..

- "Tâm Tâm...Anh không mắng em..Chỉ là anh lo cho em..Em mà tắm lâu như vậy sẽ bệnh thì làm sao..Anh sẽ rất đau lòng em biết không?"

Sao ngày xưa sống với vợ cũ anh lại không nói được những câu ngọt ngào dễ nghe như vậy nhỉ..Bây giờ lại nói tron tru, mặt không đỏ không xấu hổ...

Trái tim bé bỏng của Diệp Tâm đang hờn giận lại bị lời nói dỗ dành, ủy khuất gì đó bay sạch sẽ..Cô ngẩng mặt nhìn anh..

Trình Khang thờ dài, ai nói cô ngốc hả.

Anh mới là kẻ ngốc đây này..Với cô cái gì cũng không nổi, chỉ là cái nhịu mảy cũng khiến anh buồn phiền không thôi..

Hôn chụt vào môi cô Trình Khang nở nụ cười làm hòa...

Diệp Tâm chu môi, lấy tay che lại miệng của mình..

- "Không...cho....đâu..."

Trình Khang nhướn mày..

- "Không cho gì?"

Đám không cho anh hôn à..Cái gì chiều cô được chứ những việc như thế này thì không đâu nhé..

Diệp Tâm lấy một tay khác che lại môi anh, nũng nịu..

- "Uống...nước....cam nha"

Trình Khang trước hết là sững người sau đó bật cười ha hả, kéo tay cô ra yêu thương hôn lên khuôn mặt trắng nõn tới tấp..

- "Đồ ngốc! cái này gọi là hôn"

Anh cạ môi vào môi cô..Diệp Tâm lắc lắc đầu..

- "Nóng...nóng..."

Nóng hả? sao nóng..Anh ôm cô chặt quá à..Không đứng trong phòng có máy điều hòa, mà cô vừa tắm xong..Vậy sao bảo nóng..

Trình Khang kéo lấy tay cô khó hiểu hỏi..

- "Sao nóng..Nóng ở đâu..?"

Bàn tay nhỏ vỗ vỗ lấy môi anh, ngáy thơ lên án..

- "Đây...đây này...nóng...khó.....chịu lắm.."

Trình Khang liền hiểu,cười vui vẻ vuốt lấy mặt cô, yêu thương siết chặt vòng tay..

- "Sao em có thể đáng yêu như vậy hả?"

Cô có cảm giác với nụ hôn của anh.Cô cảm nhận được sự thân mật đụng chạm của anh.

Trình Khang béo lấy má cô cười nói..Môi chạm vào môi..

- " Cái này là anh hôn em, Anh chỉ hôn mình Tâm Tâm mà Tâm Tâm chỉ có thể hôn mình anh..Nếu Tâm Tâm không cho anh hôn.Tức là Tâm Tâm không thích anh.."

Đầu óc bé bỏng của Diệp Tâm hoạt động với tần suất cao nhất cũng chỉ hiểu được câu cuối..Cô liền lắc đầu xoa mặt anh, đáng thương giải thích...

- " Thích...anh..Chỉ..thích anh "

Diệp Tâm tuy ngây ngô nhưng cô vẫn hiểu rõ mình rất thích anh..Giống như Diệp Tâm thích ôm gấu bông rồi ngồi ngắm sao trong phòng thần thờ một mình mấy tiếng cũng không thấy chán..

Trình Khang nhếch môi, háng giọng nói..

- " Thật sao..Vậy mà em không cho anh hôn..

Vậy mà bảo thích..Anh thích Tâm Tâm nên anh chỉ hôn mình Tâm Tâm.."

Diệp Tâm cắn cắn môi từng từng suy nghĩ..

Anh chỉ thích mình Diệp Tâm thôi nha...

Suy nghĩ một chút nhoen miệng cười..

Nụ cười của cô rất đẹp, ngây thơ lại như nắng sớm rực rỡ vô cùng, làm cho Trình Khang đứng hình mấy giây...

Diệp Tâm bất trước lấy hai tay ôm má của anh ghì lấy..gấp gấp nói..

- " Tâm...cho mà..cho anh hôn "

Hôn nhau chứng tỏ anh chỉ thích mình Diệp Tâm..

Trình Khang vừa lòng kéo cô vừa lòng đặt cằm trên đỉnh đầu của cô thì thảo..

- " Đồ ngốc..."

Em không thích anh thì anh cũng không thể buông em ra được nữa rồi..Nếu phải xa nhau người cần lo lắng chắc chắn là anh...

Vì anh sẽ bị tâm bệnh mà chết mất...

Hai người ôm ấp tâm hồn liên thông, lúc này điện thoại Trình Khang reo lên..Anh ôm lấy Diệp Tâm, đưa tay lấy điện thoại trên tủ nhìn tên người gọi chân mày Trình Khang nhíu lại..Anh bấm nút nghe, nhàn nhạt lên tiếng..

- " Mẹ.."

Trong điện thoại là tiếng của Thúy Hoa nóng nảy vang lên..

- " Tại sao con vẫn chưa đến thăm Kiều Hân.

Con bé vì con mới ra nông nổi như vậy..Tại sao con có thể vô tình như vậy hả?"

Mấy tháng nay bà vì tức giận anh đơn phương li hôn với Trần Kiều Hân.Quyết cắt liên lạc với anh..Hôm nay gọi đến không một lời hỏi thăm anh ra sao..Lại vì chuyện của Trần Kiều Hân mà trút giận với anh.

Trình Khang nghe bà nói hết,rồi mới trả lời..

- " Con rất bận.Nếu mẹ không có gì nữa.Con cúp máy đây"

Anh và Trần Kiều Hân đã từ lâu không còn liên quan.Một năm trước anh còn bắt được bằng chứng cô ta ngoại tình.Chỉ là muốn giữ sĩ diện cho hai nhà mới đưa ra quyết định ly hôn trong êm đẹp..Không ngờ cô ta không biết hối hận hay xấu hổ mà nhất quyết không chịu ly hôn với anh còn tìm đến cái chết..

- " Con..con.."

Chưa để Tuyết Hoa nói hết, Trình Khang đã tắt máy sẵn tiện tắt nguồn luôn..

Diệp Tâm cảm nhận anh khác thường, sắc mặt anh lạnh tanh..Đôi mắt to tròn sợ hãi nhìn anh, bàn tay non nót vuốt vuốt lấy má anh.. rụt rè mấp máy gọi tên anh..

- "Khang..."

Tiếng gọi ngọt ngào, trẻ con kéo lại lý trí của anh. Trình Khang cúi đầu nhìn người trong lòng, khó chịu trước đó liền biến mất. Mím cười vuốt lấy tóc cô..

- "Làm em sợ hãi..? Anh không sao.."

Chỉ cần em bên cạnh thì buồn phiền sẽ biến mất. Thời gian của anh bây giờ vô cùng quý giá. Vì anh luôn thấy từng giây từng phút bên cạnh cô còn không đủ.

Nên không phí thời gian cho những chuyện không vui khác..

Trình Khang hôn lên mặt cô râm rì trong miệng..

- "Tâm Tâm.Có em thật tốt"

Môi anh cứ mấp máy làm má Diệp Tâm ngứa ngứa nhột nhột. Cô hé miệng cười né tránh, tay nhỏ đưa lên gãi gãi mặt...

- "Nhột..hì..hì..."

Trình Khang thấy cô tránh trái tránh phải cười khúc khích anh càng đùa dai, ôm lấy mặt cô hôn khắp mặt cạ tới cạ lui.

- "Cho em nhột luôn..haha.."

- "Đừng...Tâm nhột...nhột..mà..."

Hai người ôm nhau cười vui vẻ lăn lộn trên giường, quên luôn những buồn bực vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Dạy vợ

Hiệu quả làm việc của Diệp lão gia phải nói vô cùng nhanh...

Chưa được một tuần, Trình Khang đã cầm trên tay giấy đăng ký kết hôn có tên của anh và Diệp Tâm. Cũng đã hai lần kết hôn, thay vì lần trước anh còn không đặt mắt vào tờ giấy kết hôn kia. Tâm trạng vô cùng tệ..

Lần này hoàn toàn khác hẳn, cảm xúc cứ lâng lâng không thể diễn tả được.. bây giờ anh mới nhìn kỹ vật này..Màu đỏ thật đẹp trên đó là tên anh và Diệp Tâm hiện rõ từng nét thật hòa hợp..

Trình Khang ngẩng đầu nhìn Diệp lão gia..

- "Cảm ơn ông.."

Diệp Thành xua tay..mắt hướng lên lầu..

- "Tiểu Tâm còn ngủ à?"

Ngày đó ông nói sẽ đến thăm, bận bịu nhiều việc đến hôm nay sắp lấy được giấy kết hôn của cháu gái. Vui mừng khôn siết liền đem đến cho Trình Khang. Nên bây giờ rất nóng lòng muốn gặp Diệp Tâm. Vì ông rất nhớ con bé..

Ôi! Mới ngày nào..Giờ đứa cháu ngọc của ông đã thành vợ người ta mất rồi..Cảm giác có chút chạnh lòng.

- "Vâng"

Thường thì giờ này cô cũng chuẩn bị thức rồi..

Lúc này Diệp lão gia đưa ra trước mặt Trình Khang một tập hồ sơ rồi mỉm cười nói.

- "Giờ hai đứa đã là vợ chồng của nhau. Tài sản của Tiểu Tâm ông cũng nên giao lại cho cháu.."

- "Ông Cháu..."

Trình Khang chưa kịp nói đã bị Diệp Thành đưa tay ngăn lại. Ông nói..

- "Cháu đừng hiểu lầm ý ông. Đây là toàn bộ tài sản của ba mẹ Diệp Tâm để lại cho con bé. Còn đây là quà cưới của ông và chú Tiểu Tâm. Ông biết cháu không thiếu tiền, nhưng bây giờ cháu là chồng của con bé cháu phải giữ cho nó những thứ này thuộc quyền sở hữu của hai đứa. Riêng chuyện này cháu không được ý kiến chỉ việc chấp hành..."

Số tài sản Diệp gia chuyển nhượng cho Diệp Tâm. Nếu ai nhìn vào chỉ biết há hốc miệng choáng váng. Riêng Trình Khang không lấy gì bất ngờ vì Diệp Tâm vốn là cháu gái duy nhất của Diệp gia. Cô lại được Diệp Thành và Diệp Ngạn yêu thương từ nhỏ. Nên đây là chuyện đương nhiên chỉ là với tiền anh kiếm được đã dư sức nuôi vợ ngọc của anh rồi. đâu cần gì số tài sản kếch xù này. Nhưng chuyện này muốn từ chối cũng không được..

Trình Khang gật đầu..

- " Vâng. Cháu sẽ nhận thay cô ấy "

Còn làm gì anh cũng không rõ.. Chắc để cho con bọn họ hưởng vậy...

Diệp lão gia hài lòng gật gật đầu..

- " Khang..."

Bất ngờ lúc này Diệp Tâm từ trên lầu đi xuống cất giọng non nớt gọi tên Trình Khang.. mang chút ngại ngùng chưa tỉnh hẳn..

Diệp lão gia tưởng mình nghe lầm quay đầu nhìn lên cầu thang. Đã thấy Trình Khang nhanh chân đi đến ôm lấy Diệp Tâm, dịu giọng nói..

- " Anh đây..."

Kéo Diệp Tâm ôm vào lòng, vén lại mái tóc rối của cô.. Nhìn khuôn mặt còn ngại ngùng của cô đang vui vào ngực mình, lười biếng mắt khép lại, thật chỉ muốn hôn vài cái lên khuôn mặt trắng mịn, chỉ tiếc là còn có người đang ở đây..

Trình Khang bế Diệp Tâm lại sofa.. Diệp Tâm nằm trong lòng anh, mắt khép hờ lẩm bầm..

- " Ôm...ôm..."

Trình Khang nén cười siết chặt vòng tay..

Nhìn vẻ mặt của Diệp lão đã bị hù dọa đến không nói được.. Trình Khang tốt bụng xoa xoa mặt Diệp Tâm..

- " Tâm Tâm. Ông nội đến thăm em kìa "

Mắt bình tĩnh vài giây Diệp lão gia chỉ tay vào Diệp Tâm..

- " Con bé.. con bé chịu nói chuyện rồi sao? "

- " Vâng. Cô ấy mới nói, nói không nhiều lắm "

Thật ra Diệp Tâm đã tỉnh chỉ là vẫn lười biếng muốn rút trong lòng Trình Khang lăm nũng. Nên khi nghe tiếng nói quen thuộc của Diệp lão gia cô chớp mắt mấy cái, mở mắt ra nhìn.. Mấy ngày không gặp Diệp lão gia, Diệp Tâm bất ngờ ngồi thẳng người gọi..

- " Ông "

Tiếng ông phát ra từ miệng Diệp Tâm không cần phải nói đối với Diệp Thành là lời vàng ngọc nhất là tiếng nói hay nhất mà ông được nghe.. Hai mắt Diệp lão gia đỏ hoe.. Xúc động đứng dậy bước đến.. Trình Khang cũng đỡ Diệp Tâm đứng dậy đi lại ông..

Ôm cháu gái vào lòng. Ông nghẹn ngào...

- " Tiểu Tâm.. gọi.. gọi lại một lần nữa cho ông nghe..."

Bị siết chặt trong lòng Diệp Thành.. Diệp Tâm ngoài đầu xoay tìm Trình Khang. Thấy anh nhìn cô mỉm cười như khích lệ..

Diệp Tâm nhích nhích cái đầu ngẩng mặt nhìn Diệp lão gia nhẹ gọi..

- " Ông.. nội..."

Giọt nước mắt hạnh phúc cuối cùng cũng vì quá vui mà rơi..

- " Giỏi.. giỏi.. giỏi lắm..."

Cả buổi sáng Diệp Tâm đều bị Diệp lão gia chiếm lấy hết thời gian, hỏi cô thứ này đến thứ khác để được nghe cô nói..Dù Trình Khang không thoải mái vì không được ôm vợ yêu vào lòng nhưng cũng có thể nhẫn nại..

Mà Diệp Tâm không được như vậy..Chỉ qua một lúc cô đã nhũn mày nhăn mũi..Tim bóng dáng Trình Khang chạy đến cho anh ôm xoa mặt nhìn Diệp Thành chu môi nói..

- " Ông...hỏi...thật nhiều..."

Bị cháu gái lên án Diệp lão gia không giận còn cười vui vẻ..Đi đến chỗ đầu cháu gái..thở dài

- " Biết rồi..biết rồi..bây giờ trong mắt cháu chỉ có chồng của cháu mà thôi..haiz..Ông về đây "

Diệp Tâm từ trong lòng Trình Khang ngẩng đầu nhìn Diệp Thành ngẩn ngơ hỏi..

- " Chồng...?"

Cô vừa nghe ông nội nói rõ ràng à nha..

Diệp Thành gật đầu, ôi cháu gái ngây thơ của ông..Cháu còn không tin làm sao ông tin được là cháu đã lập gia đình..

- " Ủ..Cháu gái ông lớn rồi..Để Trình Khang giải thích cho cháu hiểu..Ông về đây.."

- " Tạm...biệt...ông "

Trình Khang kê vào tai Diệp Tâm thỏ thẻ, cô nghe lời ngoan ngoãn nói theo..

Diệp lão gia nhìn Trình Khang bằng ánh mắt biết ơn..Rồi tạm biệt hai vợ chồng son ra về..

Đóng cửa lại Diệp Tâm bị Trình Khang ôm vào nhà..Ánh mắt to tròn híp lại suy nghĩ..

Trình Khang mỉm môi cười nhìn cô nhóc nhũn mày đắm chiêu..Để xem cô chịu đựng được bao lâu..Quả nhiên Diệp Tâm thờ dài chịu thua vừa ngồi xuống sofa..Cô đã nín lấy áo anh đáng thương hỏi..

- " Khang...?"

- " Hử..em muốn hỏi gì Tâm Tâm?"

Trình Khang xoa mặt của cô nhưn mày hỏi vợ..Tâm trạng của anh đang vô cùng tốt nha..

Lần môi đỏ phụng phịu..

- " Chồng?...Ông nói...á....Tâm....Không biết "

Trình Khang bật cười với sự đáng yêu của vợ, ôm cô vào lòng..béo béo lấy má trắng hồng của cô còn thơm vài cái mới hắng giọng nói..

- " Chồng..Tức là anh và em bây giờ là vợ chồng..Anh yêu em mà em cũng yêu anh nên chúng ta kết hôn..Bây giờ anh là chồng em còn em là vợ anh "

Ui anh giải thích như vậy cô hiểu được không nhĩ?

Quả nhiên Diệp Tâm mù mịt nín lấy áo Trình Khang, về mặt nhăn lại..

- " Yêu? ...Tâm ...không biết nha "

Môi Trình Khang giật giật.. Chuyện này chưa xong cô lại hỏi vấn đề khác..Anh đường đường là giáo sư thường thì khi thuyết giảng sinh viên điều tâm đắc thích thú..Sao giờ anh lại thấy thất bại với cô ngốc này quá..Thật mất mặt mà..

Trình Khang ngồi thẳng người, suy nghĩ một chút lựa những lời đơn giản nhất rồi nắm tay Diệp Tâm nói..

- " Tâm Tâm có thích anh không?"

Diệp Tâm liền gật đầu..

- " Thích có nhiều không..Có muốn ở bên cạnh anh không..Có muốn anh ôm, hay hôn em không?"

Diệp Tâm mở to mắt nghe anh nói liền gật đầu như giả vờ..

- " Muốn...muốn..a.."

Trình Khang mỉm cười như tìm ra chân lý..

-"Đấy như vậy gọi là yêu...Mà đã yêu chúng ta sẽ kết hôn..Thật ra chồng và vợ chỉ là cách xưng hô dành cho hai người yêu nhau muốn ở bên cạnh nhau mà thôi.."

Ồ! Có chút không đúng lắm nhưng anh đã suy nghĩ cạn từ rồi..

Thấy Diệp Tâm tím tím cười..Trình Khang thở ra một hơi chắc rằng cô ngốc đã hiểu..

Mừng đến rồi lệ..

Diệp Tâm hiểu rồi nha thì ra "Thích..rất rất thích gọi là yêu..Mà yêu là phải kết hôn..

Đưa mắt nhìn Trình Khang đang mỉm cười nhìn mình..Đây là chồng của Diệp Tâm..Còn cô là vợ của anh..Diệp Tâm nhớ rồi nha, cô âm thầm khắc vào trong đầu..

Nhoẻn miệng cười xinh đẹp..

-" Tâm...hiểu..hiểu rồi.."

Ngón tay đáng yêu chỉ vào Trình Khang.

-" Anh..là chồng...của..Tâm nha.."

Rồi chỉ ngón tay vào ngực mình tím tím nói..

-" Còn...Tâm là vợ..của anh..."

Trình Khang chịu hết nổi, khuôn mặt xinh đẹp cười đến rạn rỡ..Tiếng nói ngọt ngào trẻ con, đáng yêu chết đi được.Yêu thương nói không ra lời ôm lấy mặt cô hôn tới tấp..

Xóc lấy bẻ cô lên lầu cần cần gãi tai nhỏ nhắn làm Diệp Tâm rùn mình run rẩy..

-" Tâm Tâm..Bây giờ chúng ta làm chuyện vợ chồng nha "

Ừm! Cái này không cần em hỏi.Anh sẽ dạy em..

Diệp Tâm bị anh bế đi, đầu óc ngây thơ bắt đầu hoạt động tiếp tục.Diệp Tâm mở to mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Trình Khang..Chỉ là mấy phút sau bị hôn đến đầu óc mù mịt chẳng nghĩ ra được chuyện gì...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cởi....làm gì?

Trình Khang ngậm lấy môi Diệp Tâm mút mát đầu lưỡi ướt át lòn vòn từ khóe môi vào trong miệng Diệp Tâm..Hai tay níu lấy áo anh..Đến khi hai người nằm xuống giường Trình Khang vẫn chưa chịu buông môi cô ra..

Bàn tay rất nhanh chóng cởi lấy áo ngủ của Diệp Tâm.

Khi buông môi cô ra anh thở hổn hển..Ngồi dậy cởi quần áo của mình ném xuống thảm..Thẳng tay kéo quần cô xuống..

Diệp Tâm thở phì phò phát hiện mình bị lột quần áo..Cô đáng thương níu lấy tay anh ngơ ngác hỏi.

-" Khang...cởi..cởi làm gì "

Trình Khang bị thân thể mềm mại trắng muốt của cô hút hồn..Anh kéo tay cô ra cởi nốt chiếc quần lót..Không kiềm chế được nuốt nước bọt mà cảm thán..

Vợ anh thật đẹp..!

Nhanh chóng nằm đè lên cô ngốc còn đang nhũn mại ngơ ngác nhìn anh..

Hôn lên môi cô, Bàn tay xoa lấy nơi tròn trịa của cô, khàn giọng..

" Tâm Tâm..Cởi đồ anh mới yêu em được "

Yêu sao?

Diệp Tâm ngửa cô ra sau bị anh mút lấy gáy tai rồi liếm láp lấy phần cổ của cô..

Bàn tay nhỏ vỗ vỗ lấy vai anh nũng nịu..

" Ừm..nhột...."

" Đồ ngốc..Chắc anh chết với em mất.."

Kiểm lại cái đầu cứ lúc lắc, cô không chịu nằm êm cứ xoay trái xoay phải..làm Trình Khang nóng nảy kiểm lấy mặt cô hôn ngấu ngiến.

Diệp Tâm hừ hừ, bị anh dùng chân kẹp lấy hai chân, cánh tay mạnh mẽ gác qua đầu cô, bàn tay còn lại ôm lấy mặt cô hôn thỏa thích..Đầu lưỡi anh quấn quýt lấy lưỡi cô, tham lam hút nước bọt thơm ngát..

Cơ thể nhỏ nhắn của Diệp Tâm bị Trình Khang ôm trọn trong lòng..Cứ thế mà ức hiếp Diệp Tâm bé bỏng..

Diệp Tâm thấy từng giây từng phút trôi qua cơ thể mình càng nóng rất khó chịu mà sao anh không cho cô nói nha...

Trình Khang say mê lướt khắp da thịt mịn màng như lụa của vợ, bàn tay xoa nhẹ nơi vùng tròn mềm mại, vừa với bàn tay anh nắm lấy..

Bàn tay nhỏ bé quơ quàng chẳng biết làm sao..Cố đẩy anh ra, Diệp Tâm ngây thơ bị cảm giác kích tình làm cho quăng bách...

Trình Khang thấy mặt cô đỏ bừng, anh giữ chặt hai tay cô lên đỉnh đầu, cả người ép lên thân thể đang cựa quậy lộn xộn của cô.

Hỗn hển dụ dỗ..

" Tâm Tâm..Em không yêu anh à?"

Anh có thể ép buộc cô nhưng lại không nỡ..

Mà bắt anh ngừng lại anh sẽ chết mất..

Nhìn sâu vào mắt anh, Diệp Tâm thấy ánh mắt anh buồn bã khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt tối sầm giọng nói cũng lạc đi..

Diệp Tâm cứ ngỡ vì cô không ngoan nên anh không vui..

Liền mếu máo xoa lấy mặt anh nghẹn ngào..

" Yêu..yêu mà..."

Hôn lên chóp mũi ửng hồng của cô.Trình Khang tà tứ nói..

" Anh chỉ làm chuyện này với vợ anh thôi..Vì anh rất yêu em Tâm Tâm "

Nước mắt lưng tròng nghe anh nói, miệng nhỏ lại tủm tỉm cười trong trái tim bé bỏng của Diệp Tâm ngọt ngào vô cùng..

" Ừm.."

Chưa kịp vui mừng vì lời anh nói..Đã bị Trình Khang tiếp tục ngậm lấy môi..

Anh mà chờ cô nhóc này cảm thụ hết lời anh nói chắc của anh sẽ bị phế mất..

Nhưng lần này Diệp Tâm ngoan ngoãn hơn ngửa đầu cho anh hôn..khóe mắt Trình Khang hiện lên ý cười..

Nụ hôn của Trình Khang cũng từ môi cô đi xuống dưới, đầu lưỡi ấm nóng ướt át vẽ trên cơ thể mịn hơn lụa của vợ..Hé miệng ngậm lấy nơi mềm mại liếm láp đến ửng đỏ..

" Ừm..Khang...."

Diệp Tâm run rẩy cơ thể, sự non nớt của cô càng bức điên Trình Khang..Bao nhiêu nỗi đau điều yêu thương dành hết đổ dành cô...Đầu óc Diệp Tâm đã bắt đầu hỗn loạn, chỉ cảm thấy trước ngực nóng lên, cảm giác ngực mình bị anh ngậm vào trong miệng.

Cảm giác vô cùng kì lạ...Cô bắt đầu vận vào thân người...muốn xóa bỏ cảm giác kỳ quái này...

Diệp Tâm rom róm nước mắt rất đáng thương, đôi mắt mờ màng mờ lung, cái miệng nhỏ hé mở khe khẽ nức nở..

Trình Khang bị vẻ quyến rũ chết người này của cô làm cho anh máu càng sôi lên...anh đưa bàn tay xuống nơi ẩm ướt..

- "A...đừng...mà...."

Trình Khang cảm thấy ngón tay mình đưa vào vô cùng khó khăn nơi đó khít chặt. Cảm giác bức bí này làm cô sợ tới mức lập tức nức nở ngửa cổ ra hít thở không thông.

Thanh âm yêu kiều mềm mại, yếu ớt, ai không biết còn tưởng rằng cô đang cố ý quyến rũ anh đấy chứ...

- "Bảo bối à. Anh không thể ngừng được nữa.."

Trình Khang lại một lần nữa ngăn chặn môi cô, tiếp tục quán quýt lấy lưỡi hồng, khiến cô không có tâm tư đi suy xét chuyện khác...

Bàn tay phía dưới xoa lấy vùng đùi thon thả nhẹ nhàng tách chân cô ra.. Trong lúc cô mờ màng mụ mị vì nụ hôn. Trình Khang nâng thất lưng trắng kiện đâm sâu vào trong..

- "Ừm.."

Dùng môi mình ngăn lại tiếng nấc lên của Diệp Tâm. Anh sợ mình sẽ yếu lòng mà bỏ qua cho cô... Vì đau đớn mà khóe mi tràn nước mắt.. Anh biết cô đau, thân thể cô trong lòng anh cứng ngắt...

Trình Khang yêu thương xoa lấy mặt cô dỗ dành..

- "Tâm Tâm.. xin lỗi em.. đừng nhích nhích..

một chút sẽ hết đau.."

Diệp Tâm ủy khuất ôm lấy vai anh nức nở..

Trình Khang hôn lên mắt, lên mũi, lên miệng cô dịu dàng mãi, một chút sau Diệp Tâm mới ngừng khóc cũng là lúc Trình Khang chịu hết nổi..

Anh thử ma sát nhẹ nhàng quan sát biến hóa trên mặt Diệp Tâm.. Theo quán tính Diệp Tâm thì thảo..

- "Đau...hức...hức..."

Anh lại ngừng lại thở hổn hển..

- "Ngoan.. Không khóc.. anh sẽ nhẹ nhàng mà"

Cứ thế đến khi cô tiếp nhận được anh..

Trình Khang cũng hết nhẫn nại nổi, anh bắt đầu hóa sói, hai tay luôn ra phía sau kéo sát Diệp Tâm vào người, phong bế lại miệng cô tránh cô làm anh phân tâm. Bờ mông rắn rồi bắt đầu chậm rãi rút ra đâm vào. Cảm giác được bao chặt lấy này, thoải mái muốn đòi muốn trầm luân mà.. Anh biết mình đã tìm được bảo vật thật sự rồi.

- "A...um..."

Cảm giác sợ hãi lúc đầu và lý trí của Diệp Tâm từ từ bị va chạm của anh mà vỡ vụn.

Cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cổ.. Đôi môi đỏ mọng hé mở, ni non đáng yêu vô cùng.

Trình Khang ngày càng tăng tốc, bờ vai thấm đẫm mồ hôi.. Hôn lung tung lên khuôn mặt ửng hồng xinh đẹp của Diệp Tâm..

Cúi xuống hôn lên đầu vai trần của cô, ngậm lấy xương quai xanh, bàn tay to âu yếm da thịt non mềm.. Đến khi anh gằm nhẹ, siết chặt vòng tay thúc mạnh vai cái phun hết mầm móng vào cơ thể non nớt của cô.. Diệp Tâm run rẩy dữ dội siết chặt lấy Trình Khang.. Thật khiến anh muốn chết trên người cô mà..

Xoa lấy gương mặt non nớt do động tình mà mờ màng đáng thương..

Anh trở người đặt cô nằm trong lòng anh mà nghỉ ngơi.. Nhắm mắt hưởng lấy hương vị còn lắng đọng của kích tình. Diệp Tâm thì mờ mờ màng màng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, chẳng còn sức mà cảm nhận cùng anh..

Trình Khang nhìn thiên hạ vừa bị ức hiếp đến phát khóc lúc này hé miệng thở đều đều, mỉm cười hôn lên miệng nhỏ vài cái..

Mới thỏa mãn bé cô đi tắm..

Thì ra khi ân ái với người mình yêu cảm giác lại mãnh liệt đến mức này..Trái tim lẫn lý trí đều tan chảy nói không nên lời...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Hạnh phúc

Thường thì Trình Khang dậy rất đúng giờ với đồng hồ sinh học do mình đặt ra...

Nhưng riêng hôm nay dù đầu óc đã tỉnh táo mắt lại không muốn mở ra..Dưới chăn ấm hai cơ thể khít khao, vòng tay rắn chắc ôm trọn cơ thể nhỏ nhắn của Diệp Tâm.

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Tâm vùi vào vòm ngực trần của anh, hơi thở đều đều, môi nhếch nhẹ rất đáng yêu..

Mắt nhắm lại cọ tới cọ lui hôn hít lên mái tóc của Diệp Tâm rồi mới mở mắt ra...Nhìn thiên hạ nằm trong lòng mà anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn..

Diệp Tâm vốn là con sâu ngủ.Mười chín năm qua với cô không ăn thì ngủ hoặc ngẩn ngơ một mình, từ ngày bên cạnh Trình Khang những thói quen đó dần thay đổi..

So với mọi ngày dù trễ cách mấy cũng tầm chín giờ sáng là quá thời gian.Đầu như hôm nay nằm đến buổi trưa vẫn không muốn dậy...

Cả người Diệp Tâm rất mệt nha.Tay chân rã rời chẳng muốn nhúc nhích.Cái đầu nhỏ cứ dụi dụi vào ngực Trình Khang mà mí mắt chập chờn nửa tỉnh nửa mê..Chiếc chăn vì cô cứ loay hoay mà tuột xuống nửa phần lưng khoe làn da trắng mịn và nửa bầu ngực mềm mại..

Ánh mắt ai đó tối sầm khom người hôn lên bờ vai trần đến thất lưng ong đẹp đẽ mê người...Vì nhột nhật Diệp Tâm đưa tay ra sau đẩy đầu anh ra, hé mắt nhìn tên đầu xỏ đang phá giấc ngủ của mình....

Trình Khang chống tay nghiêng đầu nhìn cô cười khẽ..

Bàn tay háo sắc còn đặt trên ngực cô xoa nhẹ nhẹ phần ngực hở bên ngoài chăn..

Diệp Tâm cứ chăm chăm nhìn anh mấy giây, vẻ đẹp ngây thơ của cô khiến Trình Khang yêu thương không thôi..Mái tóc đen mượt hơi rối, làn môi đỏ hơi sưng, qua một đêm hoàn toàn phá kén khiến vẻ đẹp càng rực rỡ nở rộ dưới sự dịu dàng của anh..

Trình Khang dựa sát vào cô hôn lên làn môi đỏ cười khẽ..

-" Sao thế?"

Lại hôn từng cái nhỏ nhặt lên má phẩn hồng.

Diệp Tâm thấy có điều gì rất lạ lắm.Nhưng cô không suy nghĩ ra lại nhớ tới qua anh làm đau cô...Còn cảm giác lâng lâng anh mang đến..

Diệp Tâm chu môi đẩy mặt anh ra nũng nịu, lườm anh..

-" Ghét..."

Trời ạ! Ai giết anh đi..Tiếng nói ngọt ngào non nớt..Hôm nay còn biết nói ghét anh nữa chứ...

Trình Khang cười ha hả ôm lấy mặt cô trêu ghẹo..

-" Hừm.Sao ghét anh.."

Ghét hả càng ghét càng hôn, bị anh mở trên mặt Diệp Tâm phụng phịu kéo chăn lên trùm qua đầu..suy nghĩ một chút lại kéo chăn xuống chừa lại đôi mắt to tròn trừng anh lên án..

-" Anh....làm đau...đau...Tâm...hức "

Trình Khang sờ mũi ho khan kéo chăn xuống ôm lấy mặt cô dỗ dành...

-" Anh xin lỗi.Lần sau sẽ không đau nữa.Anh hứa đấy..."

Nhìn ánh mắt to tròn đầy ngờ vực của cô anh mà không đã thông tư tưởng cho cô ngốc này bảo đảm về sau anh khó mà hưởng lấy phúc phần..

Trình Khang cau mày làm ra vẻ mặt lo lắng xoa mặt cô.

" Tâm Tâm nói xem anh yêu em nhiều như vậy.Nếu em mà đau anh càng đau hơn "

Kéo lấy tay Diệp Tâm đặt ngay trái tim mình..rũ mi xuống lại nói.

" Nơi đây này vô cùng đau.Nên anh sẽ không làm em đau nữa..Chỉ vì chúng ta là vợ chồng nên phải làm việc đó mới thể hiện chúng ta yêu nhau..Mà anh thì rất yêu em.Giờ em lại nói ghét anh..Còn không tin những gì anh nói nữa..Chứng tỏ em không yêu anh như anh yêu em mà.."

Nói rồi buông Diệp Tâm ra xoay người đưa lưng về phía cô...

Bị anh bỏ mặt Diệp Tâm đáng thương lại bị ức hiếp mà không biết mình bị lừa..

Nhào lên người ôm lấy anh quỳnh quáng

" Tin...Tâm tin...Tâm yêu..mà...không ghét

..anh "

Vì cô cử động mạnh làm nơi đó hơi đau Diệp Tâm nhủ may than nhẹ..Trình Khang ngồi dậy ôm cô vào lòng...xoa mặt cô..

" Đau lắm hả em..?"

Tối qua lúc cô ngủ anh đã thoa thuốc cho cô rồi nên chắc là không sao..

Diệp Tâm cúi đầu vào anh tủi thân nói...

" Đau...."

Hôn lên chóp mũi của cô..Anh mỉm cười.

Chưa kịp nói đã thấy cô ngẩng mặt nhìn anh rom róm nước mắt rất đáng thương..

Trình Khang thở dài dịu dàng nói..

" Anh tin, anh tin em yêu anh,không ghét anh.Ngoan đừng khóc..."

Diệp Tâm giang tay ôm lấy cổ anh vùi mặt vào ngực anh...lại nói...

" Đói bụng...đói quá "

" Haha..."

Trình Khang bật cười với độ đáng yêu của vợ..Khóc đó cười đó cảm xúc của cô vô cùng đơn thuần...

Sao vợ anh có thể đáng yêu như vậy...

Bé cô lên cho cô ôm anh như gấu panda..vỗ lấy mông tròn..

" Rửa mặt rồi anh nấu cho em ăn.."

Ôm lấy vợ yêu vào phòng tắm..Thực hiện nghĩa vụ của một ông chồng yêu vợ đúng nghĩa...

Mọi thứ cứ nhẹ nhàng êm đềm trôi qua, Trình Khang hết mực cưng chiều cô vợ bé bỏng của mình..Diệp Tâm ngày càng lệ thuộc vào anh, cứ ngây thơ đơn thuần hưởng lấy sự che chở yêu thương từ anh...

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong Y Tịnh muốn ra ngoài đi dạo..

Phúc Nhã và Trình Khiêm hôm nay đi dự tiệc ở nhà một người bạn cũ..

Trình viện về trễ, Thím Lâm muốn cùng đi dạo với cô.Nhưng Y Tịnh nói tự mình đi là được, cô sẽ cẩn thận..

Thím Lâm cũng đành nghe theo...

Nhưng chưa được mấy bước đã thấy xe Trình Viện vào cổng..

Vừa bước xuống xe thấy Y Tịnh dịu dàng mỉm cười nhìn anh, cô mặc chiếc đầm bầu màu hồng nhạt rất đáng yêu, mái tóc đen dài cột gọn phía sau...

Trình Viện nhanh chân bước lên hôn môi vợ, mảy đen nhíu lại.

"Sao có mình em?"

Y Tịnh cười, vẻ mặt trắng noãn xinh đẹp..

"Ba mẹ đi tiệc..Em muốn đi dạo một mình không cho thím Lâm đi theo.."

Trình Viện dĩ nhiên không hài phòng néo lấy mũi cô cảm rằm.

"Lần sau phải cho Thím Lâm đi theo.

Không cần thận thì biết làm sao.."

Từ ngày cô mang thai anh lúc nào cũng ở trạng thái lơ đãng không yên..

Y Tịnh quá quen với việc bị anh cắn nhằn bên tai..Cô cười khẽ ngoan ngoãn gật đầu..

"Em biết rồi..Anh đừng lèm bèm nữa được không "

Trình Viện dìu cô ngồi xuống ghế đá trong vườn hoa..Nhướn mày cưng chiều nói..

"Em đó, lúc nào cũng nói biết rồi mà có làm đâu.."

Dựa vào ngực anh, Y Tịnh hạnh phúc làm nũng..

"Được rồi..Lần sau em sẽ ngoan.."

Bất ngờ Trình Viện có chút trầm ngâm Y Tịnh nhạy cảm phát hiện ra được cô ngồi thẳng người lơ đãng nhìn anh..

"Ông xã sao vậy anh.."

Biết cô lơ đãng Trình Viện mỉm cười, nắm lấy tay cô..

"Bà xã! hôm nay anh vừa nhận được tin Trình Khang vừa kết hôn "

"Hà?"

Miệng Y Tịnh há hốc không thể tin được..

"Trình Khang và Trần Kiều Hân ly hôn với nhau chưa được bao lâu mà"

Trình Viện lúc đầu nghe còn thấy khó tin làm sao trách được Y Tịnh..Anh thở dài..

"Đây là tin tức hoàn toàn chính xác.Bạn của anh làm ở Cục Dân Chính đã xác nhận điều này..Anh ta vì biết Trình Khang mới ly hôn chưa được bốn tháng lại kết hôn.Nên mới gọi báo cho anh.."

"Thật kì lạ.Trình Khang là người đàn ông điềm tĩnh sâu sắc.Sao lại có thể chứ..Chẳng lẽ Trình Khang vì cô gái này mới quyết ly hôn với Kiều Hân "

Mà không đúng, theo những gì Y Tịnh nghe Trình Viện kể..Trình Khang không phải loại người đứng núi này trông núi nọ..Là người đàn ông có trách nhiệm đáng để người khác đặt niềm tin...

Y Tịnh bán nghi bán ngờ cau mày nhìn Trình Viện..

Nghe đến đây vẻ mặt Trình Viện càng đăm chiêu hơn..

"Anh nghĩ cậu ta không phải loại người đó..Nhưng chuyện quan trọng là người Trình Khang kết hôn là thiên kim của Diệp gia.. Diệp gia trong giới kinh doanh nhắc đến ai cũng phải nể đôi phần..Mà người đứng ra lo liệu việc đăng kí kết hôn là Diệp Thành..Ông nội của cô gái kia.."

Càng nghe Y Tịnh càng thấy mù mịt cô vội kéo tay anh nói..

"Chẳng lẽ Trình Khang có nỗi khổ riêng "

Trình Viện vén tóc cô, cười nhạt lắc đầu..

- "Em đừng nhìn vẻ ngoài ôn nhu của cậu ta mà lầm. Cậu ta còn cứng rắn và quyết đoán hơn anh nữa đấy..Nếu Trình Khang không muốn thì chẳng ai ép được từ khi cậu ta tự nguyện..."

Suy nghĩ một chút Trình Viện lại nói tiếp..

- "Nhưng chuyện kết hôn này tạm thời Diệp gia chưa muốn tiết lộ..Có điều cô gái kia là người như thế nào mà khiến một người trầm ổn như Trình Khang lại nóng vội quyết định mà cả Trình gia không một ai được rõ đây mới là vấn đề"

- "Anh có định nói với Chú Hai hay không?"

- "Không.Chuyện này tạm thời chỉ hai vợ chồng chúng ta biết thôi.Nếu cậu ta không muốn cho ba mẹ của mình và mọi người biết chắc chắn có lí do.Nhưng anh sẽ gặp Trình Khang để tìm hiểu rõ.."

Y Tịnh nghĩ đến tính cách của mẹ Trình Khang mà cảm thấy lo lắng dùm cô con dâu mới này..

- "Em thật lo lắng cho cô vợ mới của cậu ta..Thím chắc chắn sẽ nổi giận vì chuyện này"

Trình Viện bật cười hiểu được suy nghĩ của vợ..Ôm cô vào lòng..

- "Ngốc à..Anh thì lo lắng cho cho bà ta.."

Y Tịnh không hiểu nhìn anh..

Trình Viện nhún vai..

- "Vi Diệp gia đâu dễ đụng vào..Cái cô tiểu thư Diệp gia thì anh không biết mặt.Tính nết có xấu giống Trần Kiều Hân hay không..Thì anh không biết..Nhưng anh biết một điều nếu bà ta mà mà biết mình làm xui với Diệp Gia thì cả ngũ cũng cười chẳng khép lại miệng..."

Trần gia so với Diệp gia chỉ là sông sâu so với biển lớn..Mà loại người hư vinh như thím của anh..Nghe không vui như nhặt được vàng mới lạ...

Y Tịnh xem như đã hiểu mỉm cười nhìn Trình Viện..

Duyên nợ đôi khi rất đặc biệt..Đâu phải kết hôn với nhau sẽ ở với lại bên nhau suốt đời.

Nếu tình yêu không đủ lớn, duyên nợ không đủ sâu..Thì người thương rất nhanh cũng hóa thành người dưng...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Sang Mỹ

Trình Viện chưa kịp gặp được mặt Trình Khang..Anh đã đưa Diệp Tâm sang Mỹ..

Theo kế hoạch là đi sớm hơn mấy ngày vì bọn họ nhận giấy kết hôn sớm hơn dự định...

Vì để ít người phát hiện, Trình Khang lựa chuyến bay đêm..

Với đồng phục đơn giản áo thun quần bò.Diệp Tâm đáng yêu bị anh khoác cho chiếc áo lông to xụ che khuất vóc dáng mảnh mai như chú chim cánh cụt đáng yêu..Trên đầu đội thêm chiếc mũ nhỏ đeo kính mát giống hệt Trình Khang..

Diệp lão gia chỉ đến nhà bệnh rình chia tay cháu gái, tránh gây sự phiền phức cho Trình Khang nên chỉ đưa bọn họ đến sân bay là quay về.

Diệp Tâm không biết nước Mỹ bao xa là nơi nào..Nhưng lần đầu được đi xa nghe nói được đi chơi thì háo hức không thôi...

Trước ngày đi còn nôn nóng không chịu ngủ lăn qua lộn lại..Trình Khang bị cô làm cho ngơ ngái, liền ép buộc cho một trận mệt mỏi mới chịu ngủ...

- "Khang...Tối...quá "

Diệp Tâm được anh nắm tay vào quầy check in..Khuôn mặt nhỏ hơi ngước lên, mũi héch nhẹ làm bầm chu môi..

Trình Khang buồn cười kéo lấy kính cô cất vào túi..béo lấy má cô mỉm cười..

- "Đồ ngốc..Bây giờ sáng chưa "

Diệp Tâm liền a lên một tiếng nhoèn miệng cười đáng yêu..

- " Sáng...sáng...rời nha.."

Biết là trời tối anh chỉ cho cô đeo kính mắt màu vàng nhạt để tránh sự chú ý của một số người..Thế mà cô còn bảo tối quá..

Vợ của anh ngốc thật mà..đeo kính dĩ nhiên phải tối rồi..haiz..

Lên máy bay Trình Khang sợ cô không quen khí hậu, chồm lên người một tấm chăn lớn cứ thế ôm chặt Diệp Tâm vào lòng..Cũng may Diệp Tâm thấy yếu ớt vậy mà không bị say máy bay..Làm Trình Khang thờ phào..

Diệp Tâm như muốn in cả khuôn mặt mình vào kính cửa sổ, miệng nhỏ hết cười lại nói giống như chú chim nhỏ riu rít....

- " Khang...Cao...Cao quá..."

- " Ủ..Em đang trên máy bay mà phải cao hơn mặt đất chứ.."

- " Biển kia...nhỏ quá..."

- " Haha..Đồ ngốc đó là vì em ở trên cao mới thấy nó nhỏ chứ nó vô cùng lớn.."

Trình Khang đặt cằm lên vai cô vô cùng nhẫn nại giải thích cho cô vợ của mình..

Những lời nói ngô nghê khiến anh nhiều lần bật cười, lại phải nín lại dù sao cũng còn có người khác..

Thật là ba mươi năm qua cộng lại anh chưa bao giờ cười nhiều bằng thời gian ở bên cạnh cô mà.....

Thấy anh cười Diệp Tâm cũng cười còn xoay người hôn lên môi anh , mắt híp lại lằm bằm..

- " Ngủ....buồn..ngủ.."

Nói rồi còn ngáp một cái nhưng rất biết che miệng lại đầu hơi gật gù..

Giờ này rất trẻ so với thời gian ở nhà rồi..

- " Ủ..Em ngủ đi..."

Anh để cô nằm trên ngực mình..kéo chăn phủ qua vai cô..Cánh tay vòng sang ôm lấy vỗ về cho cô yên tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Hôn lên gò má trắng mịn mấy cái mới thôi..

Cũng may trước khi lên máy bay anh đã cho cô lót dạ nên chắc là không đói lắm.Đội thức dậy rồi ăn tiếp chắc không sao..Nghĩ thông mọi thứ Trình Khang mới nhắm mắt lại cũng ngủ theo..Đường còn dài bây giờ phải dưỡng sức trước đã...

Trình Ngạn cầm lấy tư liệu ngồi trong phòng làm việc xem qua...

Thúy Hoa mở cửa về mặt cau có bước đến bàn làm việc kéo ghế ngồi xuống nhìn chồng..

- " Anh còn tâm tư để làm việc..Anh định không tìm hiểu thử xem con trai chúng ta bây giờ ở đâu hả...?"

Trước khi lấy vợ Trình Khang luôn xem bốn bề là nhà..Anh chưa bao giờ ở đâu lâu cả..

..Tuởng rằng sau khi lấy Trần Kiều Hân anh sẽ yên phận hơn.Ngò đâu anh còn đi công tác nhiều hơn.Thời gian hai vợ chồng gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay..

Bây giờ để tìm được anh càng khó khăn hơn.Bà cũng đã đến bệnh viện nơi anh làm

Người ở đó nói anh đã thôi việc.Còn chỗ ở bọn họ không biết..

Thật tức chết đứa con này mà..

Vẫn cặm cụi làm việc, đầu cũng chẳng ngẩng lên Trình Ngạn hững hờ nói..

- " Không phải em chẳng quan tâm à..?"

- "Hừ. Anh nói vậy là sao. Đó là con em mà làm sao em không quan tâm được chứ. Chỉ là em giận nó ly hôn với Kiều Hân thôi.

Ngạn! Anh nghe em nói đi, tìm hiểu xem Trình Khang ở đâu chúng ta tìm cách giúp nó với Kiều Hân trở lại với nhau... Em thấy con bé Kiều Hân còn rất yêu con trai mình."

Trình Ngạn ngẩng đầu lên nhếch môi.

- "Bây giờ cũng đã chịu nói ra rồi à. Trình Khang đã vì chúng ta hi sinh cuộc sống nó một lần rồi... Bây giờ em đừng xen vào chuyện của nó nữa.."

Thúy Hoa lập tức đứng dậy, giận dữ nói.

- "Anh nói vậy là sao. Hai đứa nó kết hôn với nhau không phải người lợi nhất là anh à. Em được gì trong đó mà anh nói.."

Thấy ánh mắt lạnh lùng của Trình Ngạn. Bà ta mím môi dịu giọng lại.

- "Thôi được rồi là em nói sai. Nhưng anh thấy đấy Kiều Hân vì con trai chúng ta mà chẳng thiết cả mạng sống. Em chỉ là không nỡ nhìn con bé đau khổ mà thôi.."

Trình Ngạn thờ dài...

- "Không nỡ thì ra sao. Hai đứa cũng đã ly hôn rồi. Chuyện của chúng nó tốt nhất em đừng xen vào nữa."

- "Anh..."

Thúy Hoa khuyên hết lời vẫn không được hậm hực quay người ra cửa tức giận đóng sập cửa lại... Trình Ngạn chỉ biết lắc đầu...

Vừa đi xuống lầu thì nhận được điện thoại của Trần Kiều Hân..

Giọng cô ta ngọt ngào có chút yếu ớt..

- "Mẹ... Mẹ liên hệ được với chồng con chưa ạ "

Nghe đến lại xót xa. Thúy Hoa thương cảm nói..

- "Mẹ nói với ba con rồi. Cho người điều tra chỗ ở của Trình Khang. Con lo giữ gìn sức khỏe. Khi nào tìm được mẹ sẽ gọi cho con"

- "Mẹ. Nếu mẹ tìm được anh ấy. Mẹ nói con biết sai rồi. Con hứa sẽ sửa đổi. Mẹ nói anh ấy đừng giận con nữa.."

Giọng Trần Kiều Hân nghẹn ngào vô cùng đáng thương..

- "Được. Con yên tâm. Chuyện này cứ để mẹ lo.."

Nói hai ba câu với cô ta rồi mới tắt máy..

Mắt đen lờm lên trên lầu, không cam tâm suy nghĩ...

- "Được lắm. Hai cha con hai người muốn chống đối tôi mà. Anh không làm thì tôi làm. Đến lúc hai đứa quay lại với nhau thì đừng quay lại cảm ơn tôi. Hừ.."

Bà sẽ cho người điều tra nơi ở Trình Khang..

Lần trước ép anh kết hôn với Trần Kiều Hân.. Bà cũng giả bệnh mà thành công.. lần này bà cũng sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào cho hai người quay lại bên nhau...

Nghĩ đến kế hoạch của mình., Tuyết Hoa nhếch miệng cười đắc ý...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Cuộc sống ngọt ngào

Diệp lão gia thông thả ngồi uống trà. Bao năm qua bây giờ mới cảm thấy tinh thần thoải mái và vui vẻ...

Cháu gái của ông đã sang Mỹ được hai tuần cách mấy ngày Trình Khang sẽ gọi điện về cho ông gặp mặt Diệp Tâm.

Nhìn khí sắc con bé hồng hào, sắc vóc có da có thịt hơn trước rất nhiều. Tinh thần vui vẻ, tiếng nói cũng rõ ràng, tròn trịa lại còn chịu nói nhiều hơn trước. Trên môi lúc nào cũng nở nụ cười tươi tắn..

Làm ông vui mừng khôn siết lại thăm mang ơn Trình Khang vô cùng..

- " Lão già "

Một vệ sĩ đi vào chào hỏi tôn kính..

Diệp Thành nhướn mày....

- " Chuyện gì..? "

- " Tôi vừa nhận được tin tức. Mẹ cậu Trình Khang cho người điều tra nơi ở của cậu ấy.

Ngồi bà ta bên Trần gia cũng đang ráo riết muốn biết tung tích của cậu Khang. "

- " Trần gia sao..? "

Diệp Thành đặt ly trà lên bàn, vẻ mặt có chút dăm chiêu nhìn người đối diện..

Gia đình Trình Khang tìm con trai của mình. Ông có thể lý giải được.. Nhưng Trần gia muốn tìm Trình Khang làm gì.. Chẳng phải hai nhà đã không còn liên quan.

Người vệ sĩ rất nhạy bén liền hiểu được suy nghĩ của Diệp Thành. Anh ta nói..

- " Tôi nghe nói Trần Kiều Hân vì đau lòng quá độ chuyện ly hôn nên đã cắt tay tự vẫn.

Cô ta không muốn ly hôn. Nên đang làm mọi cách níu kéo lại tình xưa. Mà Trương Thúy Hoa bà ta rất ủng hộ việc này. Nên muốn tìm cách giúp hai người họ một tay.. "

Diệp Thành phẫn nộ vỗ bàn..

- " Hừ... Bọn họ không biết Trình Khang là cháu rể của ta à.. Dám có suy nghĩ đó... "

Ông hít thở sâu, suy nghĩ lại, đúng là chuyện kết hôn không được công bố.. Bọn họ không biết là đúng.. Hừ

Nhưng mà ông nào dễ để bọn họ chen vào phá đám chuyện của cháu gái ông.. Diệp Tâm từ nhỏ đã được ông xem như bảo bối ai mà dám làm tổn thương con bé xem ông tàn nhẫn với bọn họ ra sao..

Cái tên Diệp Thành của ông trên thương trường đâu phải làm kiểng. Mà Diệp Gia đâu dễ bị người khác ức hiếp..

- " Làm mọi cách không được để họ điều tra ra Trình Khang đang ở Mỹ. Còn nữa gọi điện báo Diệp Ngạn hợp tác với Trần Thị cho tôi.. "

- " Vâng Tôi làm ngay... "

Người vệ sĩ nói xong liền lui ra ngoài.. Nhìn những rặng mây trắng cuối trời.. Diệp Thành thì thảo một mình..

- " Con trai.. Ba sẽ bảo vệ Tiểu Tâm thật tốt. Sẽ không ai làm tổn thương con bé. Vợ chồng con hãy yên tâm "

Khó khăn lắm Diệp Tâm mới khỏi bệnh..

Lại tìm được tình yêu của cuộc đời mình.

Một người yêu thương bao dung con bé như Trình Khang.. Ông sẽ không để ai có cơ hội chen chân phá đám. Dù đó là ai đi nữa...

Tại Thành phố Boulder, tiểu bang Colorado của Hoa Kỳ. Nơi đây được mệnh danh là thành phố xanh của Mỹ, xếp ở vị trí thứ bảy những thành phố có không gian sống thiên nhiên. Cũng chính là nơi lưu trú của Trình Khang mỗi khi đến Mỹ.. Anh thích khí hậu ở vùng ngoại ô dân dã, nên tận hưởng một ngôi nhà dành riêng cho mình hơn bốn năm về trước.. Mỗi khi buồn bực hay áp lực công việc hoặc muốn nghỉ ngơi đây sẽ là nơi anh lựa chọn để ở ẩn..

Anh yêu thích sự đơn giản, căn nhà của anh lựa chọn là hai màu đen trắng kết hợp hài hòa. Cách trang trí khuôn viên tỉ mỉ, cân đối khiến ngôi nhà đậm chất thẩm mỹ và nghệ thuật. Kiến trúc nhà kiểu Mỹ luôn ưa chuộng sự rộng rãi thoải mái về không gian hòa với thiên nhiên và không thích sự bó buộc... Rất thích hợp với Diệp Tâm.

Từ lúc qua đây cô như chú chim nhỏ, mọi thứ đối với cô điều lạ lẫm. Cái gì cũng bảo đẹp quá..Nhà được khuôn viên xanh mướt bao lấy, rộng rãi thoải mái tha hóa cho cô vui chơi...

Mùa thu ở Mỹ là khoảng thời gian êm dịu. Miền quê nước Mỹ với những cây phong, cây sồi lá đỏ mùa thu mang đến vẻ đẹp lãng mạn, yên bình đến xao động lòng người.

Lúc này giữa khung cảnh yên bình không thể đẹp hơn. Trên tấm thảm được trải trên quả đồi nhân tạo màu xanh mướt của cỏ...

Nước cam hoa quả đặt một bên. Diệp Tâm đáng yêu đầu gác lân bụng của Trình Khang ôm lấy quyển truyện tranh.

Cô mặt chiếc đầm trắng dài qua gót chân bên ngoài khoác thêm chiếc áo khoác len màu xanh da trời. Xinh đẹp thanh thoát hòa cùng vào thiên nhiên...

Trình Khang rũ mi nhìn thiên hạ trong lòng, miệng nhỏ đang nở nụ cười tủm tỉm. Mắt dán vào quyển sách đầy hình ảnh trước mắt. Anh nở nụ cười yêu chiều..

Thuận tay lấy một miếng táo nhỏ được cắt sẵn đẹp để đưa đến bên miệng Diệp Tâm.

Mắt không cần nhìn rất ngoan ngoãn hé miệng ra cho anh nuốt...

Khi qua đây rồi anh mới biết Diệp Tâm vốn biết chữ. Nghĩ cũng lạ người bị tự kỉ từ nhỏ như cô nhưng lại thông thạo nắm rõ cơ bản chữ..Anh có hỏi qua Diệp Thành. Ông cười ha hả bảo rằng lúc trước ông có mời một cô giáo chuyên dạy cho trẻ bị bẩm sinh bệnh..

Diệp Tâm không bày xích, chỉ là không chịu cho cô giáo chạm đến mình. Im lặng ngồi đó không biết có nghe lọt vào chữ nào không..

Ông thấy thế bèn bảo cô giáo cứ đến. Nghĩ cũng buồn cười tự giảng tự nghe nhưng

Cô giáo cũng rất kiên trì dạy cho Diệp Tâm

Không ngờ con bé điều nghe vào và còn đọc được...

Trình Khang nghe kể mà thấy buồn cười vợ anh đúng là rất biết hành hạ người khác mà...

- "Khang..Hoàng tử thật đẹp "

Diệp Tâm ngồi dậy dựa vào ngực anh, đưa cuốn sách có in hình hoàng tử cho Trình Khang xem..

Anh nhú mày, lấy cuốn truyện đặt qua một bên..

- "A...Sao lấy của Tâm..."

Vòng tay ôm vợ vào lòng hôn lấy bờ môi đỏ mọng đang phụng phịu bất mãn..

- "Chỉ được khen anh đẹp thôi. Biết không.

Em nói xem anh với tên đó ai đẹp hơn "

Ừ thì anh rất ấu trĩ..Nhưng hết cách rồi..

Trêu ghẹo cô hoặc ganh tỵ với mọi thứ cô thích đã ăn vào máu của anh rồi..Anh biết sự chiếm hữu của mình quá mãnh liệt..Mà chỉ có cô ngọc này làm anh trở nên xấu tính như vậy..

Diệp Tâm suy nghĩ một chút không biết trả lời làm sao.. Vì hai người đâu giống nhau nha..

Anh hỏi khó quá đi..

Diệp Tâm đánh lên vai anh nũng nịu rồi rầm.

- "Không..biết..."

Trình Khang mím môi, cô ngọc này dạo gần đây vô cùng ăn vạ..Cô học hỏi được rất nhiều thứ. Anh cũng đưa cô đi khám bệnh..

Bạn của anh nói, Diệp Tâm đang dần tự thoát ra cuộc sống tâm tột của mình..

Chứ như bây giờ, cô sẽ mau chóng khỏe lại dĩ nhiên không thể bình thường như mọi người, vì dù sao cô bị tự kỉ từ năm bốn tuổi..

Tính cách trẻ con, đơn thuần đã hình thành thói quen sẽ khó bỏ được..

Như như bây giờ là anh mừng lắm rồi.

Chẳng mong gì hơn.Có ngốc một chút cũng không sao.. Vì cô là vợ anh, chỉ cần sống trong vòng tay của anh là được..Chỉ cần cô bình yên vô tư vô lo như thế này là anh hạnh phúc lắm rồi..m

- " Hừ..Dám nói không biết à..Chiều nay sẽ không đưa em đi chơi.."

Nghe đến không được đi chơi..Diệp Tâm quýnh quýnh, nín lấy cổ áo anh nói bừa..

- " Biết..biết mà..Anh đẹp hơn..đẹp hơn nha....Đưa Tâm đi chơi nha..nha..."

Đấy! hôm nay còn biết lấy lòng người khác rồi..Tiếng cuối còn kéo dài ra ...

Diệp Tâm chu môi hôn lên môi anh để lấy lòng thêm nữa..Trình Khang cười khê nằm yên để cô ngốc nhai môi mình.

Cảm giác đau đau tê tê cô mang lại làm kích thích vô cùng.. Trình Khang trở mình đè cô dưới thảm ngấu ngiến cái miệng nhỏ đáng yêu..

Chiều ngoại ô bình yên dịu dàng đến nao lòng,lãng mạn, xinh xắn trong khu vườn xanh ngát với những đóa hoa dịu dàng trên triền cỏ bất tận.

Trình Khang ngồi trên đồi cỏ ngắm nhìn Diệp Tâm đang cho bò câu ăn..Một đàn bò câu trắng vây quanh cô tạo ra khung cảnh thanh bình vô tận..

- " Khang.Chúng...ăn hết rồi..."

Chơi xong rồi cô lại nhào đến ôm anh, khuôn mặt sáng ngời như ánh mặt trời..

Béo lấy má trắng hồng hào, hôn lên chóp mũi nhỏ..

- " Ừm..Chúng thật giỏi, chứ không lười ăn như em..Về thôi nào..."

Bỏ qua khuôn mặt nhăn nhúm của Diệp Tâm.Anh đứng dậy thong thả xoay lưng..

Diệp Tâm kéo lấy tay anh không cam lòng nói..

- " Tâm...ăn giỏi hơn..."

Rõ ràng chúng một đàn mới ăn hết số đậu đó..Còn Diệp Tâm một mình ăn hết hai chén cơm à nha..Sao Trình Khang lại nói cô ăn không giỏi bằng bọn chúng...hừ..hừ..Diệp Tâm dĩ nhiên không chịu rồi..

Cô buồn bực dậm dò đuổi theo kéo lấy tay anh., lẻo nhẻo bên tai anh...

- " Anh nói...nói đi..Tâm giỏi hơn...."

- " (.....)"

- " Hức...anh...anh đáng ghét..rõ ràng Tâm ăn giỏi hơn mà...

- "(.....)"

Bị cô lải nhải kéo tay xoay đến chóng mặt..

Trình Khang mím môi ngăn tiếng cười của mình...Một lúc sau anh mới ngưng bước chân tỉnh bơ nhìn cô..

- " Hôm qua ai còn bỏ thừa..hừm..?"

Diệp Tâm chu môi cứng họng..Ừm ha hôm qua cô còn những nhẽo đòi ăn bánh cô Sala làm..những nhẽo với anh không chịu ăn cơm..

Diệp Tâm cúi đầu nói lí nhí..

- " Hôm nay Tâm...Sẽ ăn giỏi mà..."

Trình Khang nhếch môi cười..

- " Em nói thôi..đến lúc đó lại giờ chứng..Khi nào giỏi hơn hãy nói..."

Nói rồi đi về phía trước môi nở nụ cười..

Diệp Tâm lẻo đẻo chạy theo ôm lấy tay anh làm nũng..

- " Giỏi mà...Tâm sẽ ăn giỏi..."

Khung cảnh yên bình làm sao..Dưới ánh hoàng hôn vừa xuống chân núi..Nơi chân trời một màu vàng thắm làm nền cho đôi trai gái ôm nhau đi về phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Vợ của em

Mùa thu ở Mỹ buổi tối trời bắt đầu lạnh..

Trình Khang tranh thủ tắm nhanh cho Diệp Tâm..Săn đó anh cũng tắm cho mình..Để cho Diệp Tâm không ngấm mình như lúc trước..

Sau khi xong xuôi anh ra ngoài trước, còn cô nhóc nào đó ở lại đi đánh răng trước khi ngủ..

Trình Khang nằm trên giường, chân dài chéo lại với nhau..Khuôn mặt đẹp trai có chút bần thần..Mới đây mà anh và Diệp Tâm đã sang Mỹ hơn ba tháng..Anh hoàn toàn cắt liên lạc với người thân..

Không phải anh không muốn liên lạc..

Nhưng từ lâu thói quen này đã hình thành lúc chưa kết hôn với Trần Kiều Hân..Dù anh có đi đâu mất tích nửa năm hay một năm cũng chẳng ai mấy may quan tâm..Chỉ sao này kết hôn với Trần Kiều Hân..Anh chỉ cần vắng mặt mấy ngày là mẹ của anh lại nhảy dựng lên,không phải lo cho anh mà là sợ Trần Kiều Hân buồn lòng..

Suy nghĩ một chút Trình Khang liền bấm gọi cho một người..Tiếng chuông reo chưa đến ba hồi đã có người bắt máy..Giọng nói lạnh lùng trầm thấp..

-"Alo.."

Người anh gọi không ai khác chính là Trình Viện..

-"Anh..là em"

Rõ ràng Trình Viện có chút bất ngờ sau đó hừ một tiếng..

-"Cậu hay lắm chết mất xác.Bây giờ mới lộ diện"

Trình Khang bật cười lại nói..

-"Hai bác khỏe không.Anh và chị dâu điều khỏe chứ.."

-"Họ điều bình thường.Chỉ có mẹ cậu là không bình thường.."

Trình Khang nhiu mày..

-"Sao thế..?"

Trình Viện cười khể nghe rõ sự châm chọc..

-"Mẹ cậu cho người tìm cậu khắp nơi.Cả Trần gia nữa.."

Nghe đến đây khuôn mặt Trình Khang lạnh ngắt.Chưa kịp nói đã nghe Trình Viện thờ dài nói tiếp..

-"Haiz...Tôi đang nghĩ không biết Chú Thím mà biết cậu đã kết hôn thì sẽ ra sao nhĩ.."

Trình Khang vô cùng bất ngờ với lời nói của Trình Viện, suy nghĩ một chút với chức vị của Trình Viện, chưa nói đến anh ấy có những mối quan hệ rộng như vậy..Biết chuyện của anh với Diệp Tâm cũng là bình thường..

Ngĩ thông rồi lại thản nhiên nói..

-"Anh không chúc mừng em à.."

-"Chúc mừng.Nếu cậu thật sự gặp được tình yêu đích thức tôi sẽ không tiếc một lời chúc mừng..Còn vui mừng cho cậu.Nhưng chỉ lo..."

- "Vậy em xin nhận lời chúc mừng từ anh và Chị dâu.."

Trình Viện chưa nói hết câu đã bị Trình Khang ngắt lời.

Trình Viện như hiểu ra lại nói..

- "Đây không phải là tính cách của cậu."

Nôn nóng vội vã hay không lường trước mọi việc đúng là không phải tính cách của anh.

Lúc này Diệp Tâm từ phòng vệ sinh đi bước ra.. Trình Khang đưa tay về phía cô, Diệp Tâm hiểu ý leo lên giường, dựa vào lòng anh cho anh ôm, còn tò mò kê tai vào điện thoại nghe ngóng.

Trình Khang mỉm cười hôn lên má vợ...

Dịu giọng trả lời với Trình Viện bên kia điện thoại..

- "Anh đang đề cao em đấy à..?"

- "Tôi cũng rất nóng lòng muốn biết cô Diệp tiểu thư ấy là người thế nào.."

Trình Khang bật cười lại nghĩ vợ anh thế nào à. Vô cùng đặc biệt, là người mà anh muốn ngừng yêu cũng không được...

Kéo lấy Diệp Tâm đang ôm lấy gấu bông đặt điện thoại vào tai cô.. Sau đó kê tai cô nói nhỏ..

Diệp Tâm ngoan ngoãn gật đầu, ngọt ngào nói vào điện thoại...

- "Chào anh họ..."

Đặt tai nghe một chút chẳng thấy ai trả lời nhú nhú mày, đầu nhỏ lắc lắc ngẩng mặt nhìn Trình Khang..

- "Không ai nói chuyện với Tâm hết nha.."

Trình Khang cầm lên nghe..

- "Anh còn đó không..?"

Bên đây lập tức có tín hiệu..

- "Cậu mới để ai nghe máy đó..."

- "Vợ của em.."

- "Cậu đùa với tôi à.. Tiếng non chẹt như con nít..."

Trình Khang cười rộ lên, thì ra là Trình Viện ngạc nhiên đến mức đứng hình.. Vì giọng nói đáng yêu của vợ anh.

- "Haha.. Đáng yêu phải không.. Khi nào gặp em sẽ cho anh biết vợ của em đặc biệt thế nào.."

Lần đầu Trình Viện không còn nhìn ra Trình Khang nữa.. Trình Khang có thể vui vẻ cười nói thoải mái như vậy đây là lần đầu Trình Viện được biết.. Cũng cảm thấy an lòng. Có lẽ cô gái này thật đặc biệt mới làm đứa em của anh thay đổi được vậy...

Nói thêm vài câu nữa hai người mới tắt máy..

Diệp Tâm buồn chán ngồi trên giường chu môi lườm Trình Khang.

- "Nói chuyện thật lâu..."

Đưa hai tay về phía cô, Trình Khang mỉm cười dịu dàng..

- "Lại đây anh ôm nào.."

Vừa nghe là đặt gấu bông qua một bên Diệp Tâm bò đến bên anh.. Trình Khang liền ôm lấy cơ thể mềm mại của vợ... Hôn lên trán cô..

- "Súc miệng sạch chưa?"

- "Sạch... sạch mà.. Anh nhìn xem.."

Kề sát mặt anh, sợ anh không tin còn há miệng kheo hàm răng trắng đều tăm tắp..

Trình Khang gật đầu..

- "Ừ...để anh kiểm tra "

Bắt lấy môi đỏ mềm mại của cô say mê mút mát, nhẹ nhàng mon trón vành môi, dùng lực tách nhẹ đưa lưỡi vào thăm dò bên trong, như lời đã nói kiểm tra từng ngóc ngách nuốt lấy hương vị ngọt ngào trong miệng cô...

Diệp Tâm đáng thương hừ hừ, còn nghĩ sao anh kiểm tra lâu thế..

Ánh mắt Trình Khang hiện lên ý cười, bàn tay từ lúc nào đã kéo lấy áo của cô ra, chiếc áo khoác tội nghiệp bị ném xuống thảm. Áo ngủ liền bị kéo xóc xéch lộ ra da thịt trắng ngần..

Cánh tay như rắn nước luồn vào trong váy tuột lấy quần lót của cô xuống. Diệp Tâm liền tỉnh táo biết anh muốn làm gì..

Bàn tay nhỏ vỗ vỗ lấy vai anh..

- " Ừm. Khang...mệt...mệt...lắm..."

Lần nào bị anh làm cô cũng mệt lã, cảm giác rất thích thú nhưng vô cùng rã rời..

Trình Khang quá quen với sự lèm bèm của cô...Anh cứ thế lột đồ mình và của cô..

Hôn lên cổ, liếm đến bầu ngực non mềm vào miệng mút mát..Diệp Tâm lúc này mềm nhũn, tiếng từ chối chuyển thành tiếng ngậm nga khe khẽ..

- " Bảo bối...ôm anh..."

Nhìn vẻ mặt non nớt bị sóng tình bao phủ, hạ người ma sát, say mê mút lấy môi cô..Diệp Tâm như con thỏ nhỏ đáng thương bị anh ức hiếp...Ngoan ngoan giờ tay ôm lấy cổ anh, hai chân thon dài kẹp chặt lấy hong anh hưởng lấy từng đợt khoái cảm anh mang lại..

Thân người rắn chắc bao lấy mạnh mẽ không ngừng chiếm đoạt. Cô càng yếu đuối, anh càng không thể dừng. Hai cơ thể khít khao hòa hợp vào nhau..

Bóng đêm sâu thẳm, trong căn phòng ảm áp ánh đèn vàng chỉ còn lại tiếng thở gấp cùng tiếng nước nỏ, còn có tiếng thân thể va chạm vào nhau. Khí nóng ngày càng dâng cao..

Cũng chẳng biết khi nào mới dừng lại. Chỉ biết rằng giờ phút này họ vô cùng hạnh phúc....

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Trái ngược

Thời gian dần trôi qua, ngày đêm cứ nối tiếp nhau. Người thì vui vẻ ngọt ngào, ngày nào cũng là ngày hạnh phúc. Người thì trầm điều lo âu, trái tim lạnh lẽo muốn tìm một hơi ấm lại khó vô vàn...

Trong căn phòng sa hoa đẹp đẽ lại như giếng bão tràn về, khắp nơi là đồ vật bẽ nát..

Tiếng hét thất thanh cùng tiếng đồ vật hòa vào lẫn nhau. nghe vô cùng chói tai..

Trần Kiều Hân tức giận hung hăng ném mọi thứ xuống thảm..

- " Cút..cút hết đi..Toàn một đám vô dụng..."

Một người vệ sĩ đứng cúi đầu, quân gia điều tái mặt nhưng chẳng ai dám vào can ngăn..

Cũng may lúc này vợ chồng của Trần Đình Hải vào kịp thời..

- " Kiều Hân. Con có thôi không "

Trần Đình Hải tức giận quát mắng con gái.

- " Anh mắng con bé làm gì..Nó đang đau khổ thế mà..."

Bảo Lan lườm lấy chồng bước đến ôm con gái vào lòng.

"Được rồi.Mẹ và ba sẽ cho người tìm tung tích Trình Khang.Con bình tĩnh lại đi "

"Mẹ..Chúng ta đã tìm hơn năm tháng nay.Một chút tin tức cũng không có, mẹ muốn còn bình tĩnh như thế nào..Lỡ như anh ấy phải lòng ai.Lúc đó con phải làm sao.."

Nét mặt Bảo Lan khó coi vô cùng quay đầu nhìn chồng.

Trần Đình Hải hậm hực nói..

" Chẳng biết mẹ con hai người suy nghĩ cái gì.Trình Khang là người đơn phương ly hôn với con.Con nghĩ nó sẽ cho con cơ hội quay lại với nó sao.."

Ông cũng là đàn ông, dĩ nhiên ông hiểu rõ.Chẳng người đàn ông nào buông tay người phụ nữ mà mình yêu.Rõ ràng trong lòng Trình Khang không hề có Trần Kiều Hân..

"Ba..Ba có phải là ba của con không hả.Tại sao ba không đứng về phía con.."

Trần Kiều Hân bắt đầu nháo nhào khóc lóc in ỏi..

"Ba mặc kệ con.Muốn chết hay sống tùy con"

Trần Đình Hải giận dữ quát lớn rồi bỏ đi.

"Mẹ..mẹ phải giúp con.Không có anh ấy con sẽ sống không nổi "

"Được..được rồi.để mẹ gọi điện cho Thúy Hoa hỏi thăm tình hình ra sao "

Bảo Lan thở dài vỗ lấy vai con gái mong cô bình tĩnh lại..

Khuôn mặt Trần Kiều Hân tràn đầy nước mắt..Cô ta biết mình yêu Trình Khang rất nhiều..Chỉ vì bị anh thường xuyên lạnh nhạt cô ta mới rơi vào tội lỗi.Nhưng giờ cô ta đã biết sai..Dù ra sao, cô ta cũng sẽ làm anh cho anh tha thứ..Trần Kiều Hân nghĩ do anh quá tức giận chuyện cô ta ngoại tình mới quyết định ly hôn..Chỉ cần anh bình tâm trở lại sẽ tha thứ cho cô ta..Nghĩ đến đây Trần Kiều Hân cảm thấy yên lòng.

Ở một nơi khác trong căn phòng khách ấm áp..Thời tiết bắt đầu chuyển mùa từ thu sang đông, không khí lạnh cũng tăng dần..

Trình Khang càng kỹ hơn trong việc chăm sóc cho Diệp Tâm..Dù là nhà có máy điều hòa và cả máy sưởi..Nhưng lúc này đây Diệp Tâm được anh mặc cho bộ đồ dài, bên ngoài là chiếc áo khoác dày bằng len, chân được đôi tất hình Kitty bao lấy...Lúc đầu anh còn cho cô mang cả bao tay len cho ấm.Thế mà cô ngốc cứ than thở khó chịu rồi tự cởi ra..

Hiện tại hai vợ chồng nằm coi phim, Trình Khang nằm nghiêng ôm lấy cơ thể ấm áp của Diệp Tâm vào lòng, phủ bên trên là tấm chăn cho cả hai..Bàn tay nhỏ nhắn bị anh nắm lấy trong lòng bàn tay..Cảnh tượng nhìn vào cùng ấm áp và hạnh phúc..

Dạo gần đây Diệp Tâm rất mê xem tivi, học hỏi rất nhiều thứ..Thông minh hơn rất nhiều..

Lúc này đây trên ti vi là cảnh quay đôi nam nữ ôm nhau hôn nồng nhiệt...

Hai mắt Diệp Tâm sáng lên, nhích nhích thân người vì bị Trình Khang ôm chặt nên cô xoay lại có chút khó khăn...

Trình Khang thả lỏng vòng tay, cho cô nghiêng người dễ hơn..Diệp Tâm liền kéo lấy tay anh tìm tìm chỉ vào màn hình..

"Khang..hai người đó hôn nhau..giống mình kìa.."

Trình Khang mỉm cười hôn lên gò má hồng hồng vì nhiễm lạnh của vợ..

"Ừm.Vì họ yêu nhau nên mới hôn nhau "

Diệp Tâm mỉm môi tím tím, rồi gật đầu xem như đã hiểu quay người tiếp tục dán mắt vào màn hình..

Coi được một lúc, hai mắt Diệp Tâm mở lớn, chân mày nhíu chặt..Thân người lại cục cựa nhưng lần này lại gấp gáp hơn..

Trình Khang đang lướt điện thoại, thấy cô có chút khác lạ, xoa mặt cô lo lắng hỏi..

"Sao vậy em..?"

Diệp Tâm nhìn mặt chỉ vào màn hình, khó hiểu chu môi, giọng non nớt mang vẻ oán giận.

- " Sao người đàn ông đó... lại hôn người phụ nữ khác mà không phải Ái Liên "

Ái Liên là tên của nữ chính trong phim.

Trình Khang ngẩng mặt nhìn vào màn hình..Mày nhú nhẹ, liền hiểu ra vấn đề cười nói.

- " À.. Vì anh ta đi ngoại tình. Anh ta là người đàn ông không chung thủy "

Thấy Diệp Tâm vẫn còn cấn cấn nhìn mình Trình Khang ôm lấy cô tiếp tục nói..

- " Tức là anh ta không yêu vợ của mình.

Người đàn ông này là người xấu. Em hiểu không "

Trình Khang lại không hề biết lời giải thích của mình khiến trái tim bé bỏng của Diệp Tâm lại có cảm giác bất an.. Cô nín lấy áo anh, đáng thương lấp bắp...

- " Vậy.. vậy.... anh có giống vậy không

.. Tâm. Tâm sợ..... "

Diệp Tâm không biết diễn tả tâm trạng của mình làm sao.. Nhưng nếu Trình Khang giống người đàn ông trong tivi cũng hôn người phụ nữ khác mà đó không phải là Diệp Tâm.. Cô cảm thấy rất khó thở, nơi ngực trái cứ âm ỉ đau đốn.. Còn có cảm giác rất lo lắng vô cùng...

Trình Khang vội vã ôm Diệp Tâm vào lòng..

- " Khờ quá.. Đó chỉ là phim.. Mà anh không giống với người đàn ông đó.. Vì anh chỉ yêu mình Tâm Tâm.. Nhìn xem vợ anh xinh đẹp đáng yêu như vậy.. Anh không yêu em thì yêu ai "

Trình Khang cảm thán từ ngày sống với nhóc con này, anh ngày càng không còn biết xấu hổ là gì.. Nói những lời sến súa nhưng lại rất thuận miệng.. Chỉ cần làm vui lòng vợ yêu anh điều bất chấp hết tất cả...

Diệp Tâm ngây thơ nghe anh nói mà cảm thấy ngọt ngọt, lo lắng tan dần cúi đầu tùm tùm cười, dựa vào ngực anh nũng nịu..

- " Thật... thật nha.. Anh đừng giống người đó.. Xấu lắm.. "

Trình Khang mỉm cười hôn lên tóc cô, còn ai trên đời này xứng đáng để anh yêu lao tâm khổ kế, yêu đến mức này nữa.. Diệp Tâm đúng là lo lắng hơi thừa.. Nhưng anh lại thích cô có cảm giác lo được lo mất.. Vì như thế cô đã cảm nhận được tình yêu của hai người...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Về nước

Tuy nói Trình Khang thường xuyên mất tích không hiểu lý do.. Nhưng lần này Trình Khiêm tuy không nói ra, ông vẫn thấy có điều bất thường và lo lắng vì dù cho lúc trước anh có đi bao lâu bao xa cũng sẽ gọi điện về, lần này hơn nửa năm không một cuộc thăm hỏi..

Sốt ruột Ông chỉ còn có cách gọi điện nhờ sự giúp đỡ của Trình Viện.. Ai ngờ Trình Viện nghe thấy không lo lắng còn nói..

- " Ngày trước Cậu ấy đi năm này qua năm nọ.. Chú Thím có quan tâm đâu.. Nay sao lại nặng lòng.. "

Lời nói băng quơ nhưng làm Trình Khiêm tức đến nỗi muốn học máu... Trước khi ông thổ huyết thật sự Trình Viện kịp thời nói câu xoa dịu..

- " Được rồi.. Cháu sẽ cố gắng "

Trình Viện cúp máy liền bấm số gọi đi.. Ai ngờ không thể liên lạc được, chân mày anh nhíu chặt..

Trình Khang sau khi làm tư tưởng và chuẩn bị mọi tâm lý cho Diệp Tâm.. Hai người vui chơi nơi xứ người cũng hơn nửa năm đến lúc cũng phải quay về rồi.. Diệp lão gia nhớ cháu gái mà không dám qua thăm cũng chẳng dám hỏi thúc.. Giờ nghe Trình Khang đưa Diệp Tâm về nước ông vui mừng không thôi..

Diệp Tâm tuy thích làm nũng ham chơi.

Nhưng cô lại rất ngoan ngoãn, nghe lời

..Anh nói sao cô nghe vậy..Niềm tin sự dựa dẫm cô điều đặt vào Trình Khang..Mọi thứ cô điều lệ thuộc vào anh, đơn thuần hưởng lấy sự cưng chiều, bảo vệ và chăm sóc từ anh..Tình Yêu Trình Khang dành cho Diệp Tâm không cần phải bàn cãi..Anh chỉ biết một điều, cô bây giờ là sự sống của anh..

Nhờ có cô mà anh mới thấy cuộc sống này tốt đẹp như vậy..

Máy bay hạ cánh là buổi sáng..Trình Khang bây giờ cũng không còn gì để che giấu..Sở dĩ lúc đầu anh chưa muốn tiết lộ vì lúc đó anh mới ly hôn..Còn Diệp Tâm bệnh chưa khỏi hẳn.. Hiện tại thì mọi thứ đã khác, anh muốn đường đường chính chính nắm tay Diệp Tâm trên phố...Anh cũng không cần lời chúc phúc từ ai..Anh chỉ muốn một số người hiểu rõ vợ của anh bây giờ và mãi mãi đến về sau đó là Diệp Tâm..

Trình Khang một tay kéo vali tay còn lại nắm lấy bàn tay nhỏ của Diệp Tâm..Diệp Tâm của anh bây giờ không còn sợ nơi đông người..Cô có thể giao tiếp với tất cả mọi người một cách bình thường nhất..Chỉ là sự đơn thuần của một đứa trẻ vẫn tồn tại trong linh hồn yếu ớt của vợ anh..Cô vốn rất nhạy cảm và dễ tổn thương..Nên anh luôn cố gắng bảo vệ cô trong vòng tay của mình một cách tốt nhất...

Tuy Diệp Thành biết cháu gái sẽ trở về nhưng lại không biết ngày chính xác..Nên lúc này hai người lái xe đi thẳng về nhà...

- " Về đến nhà rồi..."

Vừa vào cửa cô ngốc nào đó bắt đầu riu rít..giang tay thấy người lên sofa lắc lư thân mình miệng nở nụ cười tươi rói như rất thoải mái..Làm sao không thoải mái cho được trên máy bay chỉ ngủ và ngủ nên bây giờ tươi tỉnh là điều dễ hiểu...

Trình Khang đặt vali qua một bên..Ngồi xuống ôm vợ vào lòng hôn lên má cô một cái thật kêu..

- " Ngoan nào! em lên tắm trước..Anh dọn dẹp một chút tối sẽ đưa em về thăm ông nội.."

- " Dạ..."

Vừa định nhòm người dậy,Diệp Tâm đắn đo suy nghĩ một chút lại ôm lấy cổ anh, mắt to long lanh ý cười..

- " Tâm! mặc chiếc váy mới nha..nha..Chiếc váy màu đỏ mà anh mua á.."

À là quần áo anh mua rất nhiều ở Mỹ cho cô..Ý cô nhóc này là không muốn mặc những chiếc váy trong tủ mà là váy mới còn nằm trong vali..Hôm nay biết kén chọn rồi,còn biết đẹp xấu nữa..

Trình Khang hôn lên gò má trắng hồng..

- " Ừm..Để anh lấy cho..Em vào tắm đi..Anh để sẵn trên giường.."

- " Dạ..."

Diệp Tâm thích thú hôn chụt vào mặt anh rồi mới lên lầu..Trình Khang cũng kéo vali đi theo sau..Nhìn thân ảnh nhỏ sống động trước mắt anh chỉ biết lắc đầu mỉm cười...

- " Chuyện này là sao.Cô gái này là ai?"

Thúy Hoa tay run run cầm những tấm hình vô cùng rõ nét, hình ảnh đôi trai gái tình tứ ôm nhau trong ảnh không ai khác chính là con trai bà..Còn cô gái lạ mặt này là ai..?

Bữa cơm mới dọn lên đành bị bỏ dở..Trình Khiêm ngồi một bên cũng cầm những tấm ảnh xem qua..Mây ông nhú lại khi thấy Trình Khang hôn lên mặt cô gái bên cạnhhai người tình tứ xuất hiện ở sân bay..

Ông chưa bao giờ thấy Trình Khang nở nụ cười hạnh phúc như vậy.Cả cử chỉ cưng chiều này cũng chưa bao giờ thấy Trình Khang thể hiện với Trần Kiều Hân..

Khi truy tìm tung tích Trình Khang trong nước không có kết quả...Trương Thúy Hoa biết chắc anh đã sang nước ngoài, nhưng lại bất lực không biết anh đang ở nơi nào..

Cũng may bọn họ có người quen làm trong sân bay..Khi phát hiện Trình Khang có chuyến bay từ Mỹ về nước..Người đó đã nhanh chóng báo với bọn họ..

Chuyện bà không ngờ là bên cạnh Trình Khang lại xuất hiện một cô gái..Dù bà vô tâm đến đâu, nhưng chỉ cần nhìn sơ những tấm ảnh này cũng đủ thấy đây không phải là mối quan hệ đơn giản.Hơn những thế con trai bà con nhìn cô gái kia với sự yêu thương dịu dàng mà bà chưa bao giờ thấy qua...

Khuôn mặt cô gái này còn rất trẻ, có chút non nớt lại vô cùng xinh đẹp..Nhìn qua cách ăn mặc chắc chắn là con nhà khá giả..Mà cũng không biết chừng là một đứa con gái đào mỏ..Đứng rồi những thứ đang đắp trên người cô ta chắc chắn là móc từ ví của con trai bà..

- " Anh..bây giờ làm sao.Nếu để Kiều Hân mà biết..Con bé sẽ..."

- " Em thôi đi.Thay vì em phải tìm hiểu xem thời gian qua con trai chúng ta đi đâu làm gì...mở miệng ra là Kiều Hân.Nó là con em hay là Trình Khang "

- " Ngày xưa nó đi bao lâu có vấn đề gì đâu.. "

- " Nhưng lúc đó nó vẫn điện thoại về.Lần này một cuộc gọi cũng không có.Em không lo lắng gì sao.. "

Bị Trình Khiêm nói đến chột dạ, Thúy Hoa âm ức nói..

- " Sao lại không lo.Nó là con em mà..Chỉ là anh nhìn xem, cô gái xuất hiện bên cạnh con trai mình là ai.Có khi nào là một đứa chuyên đào mỏ nào không?"

Trình Khiêm thở dài..

- " Trình Khang lớn rồi.Nó tự biết ai tốt ai xấu..Anh nói em đừng xen vào chuyện riêng của nó nữa.. "

Ông đứng dậy muốn rời đi, bước được mấy bước lại xoay người nói..

- " Còn nữa..Đừng qua lại với Trần Gia..Hai đứa nó hết duyên hết nợ..Nú kéo chẳng được gì đâu.. "

Nhìn bóng Trình Khiêm khuất sau cầu thang.Tuyết Hoa xoay mặt nhìn tên vệ sĩ..

- " Đi điều tra về cô gái này cho tôi.Nhớ đừng để Trình Tổng biết "

- " Vâng "

Bà mà nghe lời Trình Khiêm thì bà đâu phải Trương Tuyết Hoa..Con dâu của Bà chỉ có một là Trần Kiều Hân..Danh giá như vậy mới xứng đáng với gia đình bà..Những kẻ vô danh đeo bám hư vinh thì đừng mơ mà bước chân vào Trình Gia..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Về Diệp Gia

Đến tối theo như lời đã hứa Trình Khang đưa Diệp Tâm về Diệp gia..

Đã lâu rồi Diệp Tâm mới trở lại nơi đã gắn bó với mình bao năm qua.Cảm giác có chút nhớ nhưng còn pha lẫn ngỡ..

Xe vừa vào cổng chính,Diệp lão gia đã đích thân ra đón cháu gái..Trước khi đến đây Trình Khang đã gọi trước cho ông..Diệp Ngạn đi gặp đối tác vẫn còn chưa về..Nhà chỉ có mình ông và những người giúp việc..

Trình Khang xuống xe, gật đầu với ông, đi vòng qua bên hướng khác mở cửa cho Diệp Tâm..

- " Ông nội..."

Diệp Tâm vừa xuống xe đã cười nói vui vẻ còn thân mật nhào đến ôm Diệp lão gia..

- " Ôi..Tiểu Tâm..Cháu gái của ông Có nhớ ông nội không.. "

Chỉ nửa năm không gặp mà Diệp Tâm của ông hoàn toàn thay đổi..Khuôn mặt u buồn không cảm xúc năm nào bây giờ rạng rỡ, xinh đẹp đến lóa mắt..Dáng dấp ốm yếu xanh xao ngày xưa chỉ còn trong quá khứ.Diệp Tâm hôm nay có da có thịt sắc khí hồng nhuận giống như con bé chưa bao giờ trải qua giai đoạn kia,không hề để lộ một dấu vết nào..

Nghĩ mà vui mừng, Diệp Lão gia đưa mắt nhìn Trình Khang bằng sự cảm kích...Trình Khang đương nhiên hiểu ý mỉm cười nhìn ông..

- " Nhớ...Tâm nhớ ông nè...À..Tâm mua rất nhiều quà cho Ông nữa..."

- " Ôi.Tiểu Tâm thật ngoan..haha"

Diệp Tâm ríu rít khoe với Diệp Thành..Lại xoay người tìm kiếm Trình Khang..Thấy anh đi phía sau liền thả tay Diệp lão gia ra nhào vào lòng anh nũng nịu..

- "Khang..Quà của ông đâu..anh đưa cho ông xem đi..n..."

- "Anh đưa cho Thím Ngô đem vào trước rồi.."

- "À.."

Diệp Tâm gạt đầu, kéo lấy tay Trình Khang vào nhà vui vẻ khoe với anh..

- "Vào...vào nhà đi..Tâm cho anh xem phòng đẹp của Tâm nè..Có sao..có gấu nhiều lắm.."

Diệp Thành thấy Diệp Tâm lúc đầu còn thân thiện với mình thế mà giờ làm lơ, dính lấy Trình Khang không rời..Ông đi sau nhìn đôi trẻ cười híp mắt lắc đầu...

Buổi cơm diễn ra vô cùng vui vẻ..Diệp Tâm rất ngoan ngoãn ăn cơm..Diệp Tâm biết Trình Khang rất vui khi cô ăn giỏi..Nên Diệp Tâm tập thành thói quen cố gắng không bỏ thừa cơm nữa..Khi ăn xong lại đưa chén cho Trình Khang xem như một đứa trẻ khoe thành tích chờ người lớn khen thưởng..

Những lúc như vậy Trình Khang sẽ hôn lên mặt cô rồi nói..

- "Vợ của anh giỏi lắm.."

Ai đó sẽ thích thú nhoeén miệng cười xinh đẹp....Một màn này lọt vào mắt Diệp Thành ông càng khâm phục Trình Khang hơn.Có thể bao dung, kiên nhẫn, nuông chiều Diệp Tâm đến mức này ông còn chưa làm được..

Ăn cơm xong Diệp Tâm liền kéo tay Trình Khang lên phòng mình..

Căn phòng vẫn như vậy, hàng ngày Diệp lão gia vẫn bảo người làm lên quét dọn sạch sẽ..

Cảm giác đầu tiên của Trình Khang khi nhìn vào căn phòng này là rất mơ mộng..Đúng vậy một căn phòng được trang trí màu sắc trang nhã là màu trắng hòa cùng với màu hồng đáng yêu..

Khắp nơi trong căn phòng rất nhiều thú nhồi bông được đặt dưới sàn..

Phía trên được treo rất nhiều ngôi sao thủy tinh đủ màu sắc...

- "Đẹp...đẹp không...anh nói Tâm nghe đi.."

- "Đẹp..."

Diệp Tâm kéo Trình Khang ngồi xuống giường, ôm lấy anh muốn biết cảm nghĩ của anh..

Trình Khang mỉm cười, giơ tay ôm lấy cô gạt đầu...Anh có thể tưởng tượng ra được được vợ của anh bao năm qua luôn nằm trong căn phòng này mà ngày ngốc nhìn những ngôi sao trên kia..Rồi cùng làm bạn với những con thú nhồi bông dưới sàn..

Bỗng tìm anh thất lại..nghĩ đến cảnh Diệp Tâm cô đơn, lạnh lẽo một mình trong căn phòng này..Anh lại thấy nơi đây không hề ảm áp như anh cảm giác..Nó như một cái hồ sâu giam cầm linh hồn của vợ anh bao năm qua...

- "À..Anh chờ...em một chút.."

- "Tâm Tâm.. đi đâu.."

Diệp Tâm thoát khỏi vòng ôm của anh, Trình Khang chưa kịp hiểu cô muốn đi đâu lại thấy cả căn phòng tối om...Những ngôi sao màu sắc lúc này, liền phát sáng trong bóng đêm vô cùng đẹp mắt..Không khác gì một dãy ngân hà lấp lánh tại bầu trời đen kịt ngoài kia...

Trình Khang nhìn đến ngơ ngẩn, một cơ thể mềm mại lại chui vào lòng anh..Trình Khang ôm lấy cô, cúi đầu nhìn Diệp Tâm miệng đang cười mắt to long lanh bị ánh sáng các ngôi sao nhuộm màu vừa ảo vừa thực..

Hôn lên trán cô, tâm trạng Trình Khang lúc này cảm xúc khó tả..Có chút đau lòng lại cảm thấy mỹ mãn vì anh kịp thời bước vào thế giới đơn thuần của Diệp Tâm

- "Khang...đẹp lắm đúng không...?"

- "Ừ..Rất đẹp..Nếu em thích anh sẽ trang trí phòng chúng ta như vậy "

Anh có thể thiết kế đẹp hơn như thế.

Coi như thay thế đèn ngủ mà có thể chịu theo sở thích của vợ anh..

Quả nhiên Diệp Tâm vừa nghe nói mắt đã sáng lên, xoay người níu lấy áo anh..

- "Thật...thật không..Anh làm cho Tâm nha.."

- " Dĩ nhiên..Em thích gì anh cũng chịu.."

Diệp Tâm tủm tỉm cười, rất hài lòng với câu trả lời của anh..Thế là cái đầu bé bỏng của Diệp Tâm bắt đầu suy nghĩ xem coi mình thích gì nữa để nói với anh..

- " Vậy em làm gì để cảm ơn anh Tâm Tâm?"

Cái này Diệp Tâm biết nha..Không khó tí nào mỗi lần anh hỏi câu này..Diệp Tâm chỉ cần hôn anh là anh vui vẻ ngay..Nghĩ thế Diệp Tâm ôm lấy cổ anh, hàng mi dài nhắm lại, môi hồng chu ra chuẩn xác hôn lên môi anh..Nửa năm dạy dỗ thế mà cô ngọc nào đó chưa bao giờ hôn đúng nghĩa mà chỉ có thể gọi là nhai môi anh mà thôi..Chỉ nhiều đó cũng khiến Trình Khang máu nóng sôi sục..

Anh cười khế dưới ánh sao lấp lánh muôn màu..Giờ tay ôm cô vào lòng trở mình trần trọc mút lấy môi hồng..Dĩ nhiên hôn với anh chưa bao giờ là đủ, chỉ có thể tận tình yêu thương..Chẳng mấy chốc sóng tình bao phủ..Chỉ còn tiếng nũng nịu nức nở của Diệp Tâm hòa vào tiếng thở dốc của người đàn ông..

Từ phòng tắm đi ra, trên giường Diệp Tâm đã ngủ say..Trình Khang mỉm cười kéo chăn phủ lại cho cô, hôn lên cái trán trắng ngần của vợ..Rồi mới ra khỏi phòng nhẹ nhàng khép cửa lại..Hôm nay bọn họ sẽ ở lại Diệp gia một đêm mai mới trở về..

Vừa xuống lầu đã thấy Diệp lão gia đang xem tivi, thông thả uống trà..Nghe tiếng động ông quay nhìn..Nở nụ cười đôn hậu..

- " Con bé ngủ rồi à..?"

Sắc mặt Trình Khang rất tự nhiên.

- " Vâng Trãi qua cả quãng đường dài..Nên hôm nay cô ấy ngủ sớm hơn thường ngày..."

Ừm còn mới bị anh hành hạ cho một phen..

Không mệt mới là lạ..

Diệp lão gia không nghĩ nhiều, ông gật đầu rồi nhìn Trình Khang chân thành nói.

- " Có lời này..Ông đã muốn nói với cháu lâu rồi.Nay mới có dịp..Tiểu Tâm bây giờ được như vậy điều nhờ công của cháu..Ông và Trình Gia nợ cháu một ân tình..Thật sự cảm ơn cháu.."

Trình Khang tao nhã uống một ngụm trà..cười nhạt..

- " Tâm Tâm là vợ của cháu.Cháu luôn muốn đem đến bình yên và hạnh phúc cho cô ấy...Nên ông không cần phải cảm ơn cháu.."

Diệp Thành gật đầu hài lòng với sự sâu sắc của Trình Khang..Suy nghĩ một chút Ông lại nói tiếp..

- " Cháu xem có thể sắp xếp một buổi gặp gỡ cho hai bên gia đình biết mặt nhau..Để như vậy lâu cũng không phải là cách tốt.."

Trình Khang hiểu ý của Diệp Thành..Ông không nói anh cũng đã nghĩ đến..

- " Vâng.Để cháu sắp xếp sẽ báo thời gian cho Ông.."

- " Có khó khăn gì cho cháu không?"

Trình Khang mỉm cười lắc đầu..

- " Không ạ.Tâm Tâm sống với cháu cả đời..Chứ không phải với một ai khác..Ông có thể yên tâm.."

Anh có thể hiểu ý của Diệp Thành..Vì Diệp Tâm không giống với những cô gái bình thường khác..Ông muốn chắc chắn cháu gái của mình không bị bất cứ tổn thương nào từ bất cứ ai..Bây giờ nghe được câu nói của Trình Khang.Diệp Thành cảm thấy an lòng..

Vote đề..

Chap sau có gì..???

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Cuộc gọi bất ngờ

Diệp Tâm tuy là cháu gái duy nhất của Diệp Gia. Nhưng từ nhỏ do bị bệnh nên cô đã không tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Mọi người đều biết Diệp Gia có một vị tiểu thư. Nhưng cũng chưa ai một lần thấy mặt.

Bởi thế nên người của Trương Thúy Hoa không thể nào điều tra ra lí lịch của Diệp Tâm.

Chuyện buồn cười nhất là cũng chẳng biết được chỗ ở của Trình Khang. Vì anh có vô số chung cư. Nhưng riêng ngôi nhà này anh mới dọn về sống. Bọn họ không biết là phải.

Suy nghĩ hết cách Thúy Hoa lên lầu tìm Trình Quân.

Nhẹ mở cửa phòng thấy ông đang nghe điện thoại của ai đó. Bà kéo ghế ngồi một bên chờ đợi.

"Có chuyện gì?"

Sau khi nghe xong điện thoại. Ông hướng mắt về vợ mình trầm ám lên tiếng.

Thúy Hoa liền nở nụ cười lấy lòng, nhỏ nhẹ nói.

"Quân. Em thật sự rất nhớ Trình Khang.

Anh gọi con về ăn cơm một bữa với chúng ta đi anh. À.. đưa cô gái trong hình theo càng tốt."

Chân mày Trình Quân nhíu chặt.

"Em muốn giờ trò gì..?"

Kỷ xảo của bà làm sao Trình Quân không nhìn ra.

Bị ông bắt thóp Thúy Hoa mím môi thờ dài.

"Em có thể giờ trò gì được. Em chỉ lo cho con chúng ta thôi. Cũng nửa năm rồi vợ chồng mình không gặp nó. Từ ngày chuyện của Kiều Hân, trách mắng nó có mấy câu mà em gọi nó chẳng thèm nghe máy. Anh cũng hiểu, em có làm gì đi nữa cũng chỉ muốn tốt cho Trình Khang. Còn về việc em muốn gặp mặt cô gái kia. Thì như anh nói Trình Khang lớn rồi chuyện riêng của nó em không chạm vào nữa. Nên nếu con trai của mình đã có người trong lòng rồi, thì cũng nên đưa con gái người ta về ra mắt với chúng ta đúng không. Em bây giờ chẳng muốn gì hơn chỉ mong con được vui về."

Trình Quân nửa tin nửa ngờ. Nhưng thật lòng ông cũng muốn gặp mặt Trình Khang.

Không phải thời gian qua Ông vô tâm không muốn gọi điện. Chỉ vì hôn nhân không mấy êm đẹp của Trình Khang và Trần Kiều Hân ông thấy mình có lỗi nên có chút xấu hổ gọi điện cho Trình Khang.

Dù gì sự việc cũng xảy ra nửa năm rồi. Chắc là Trình Khang cũng nguôi ngoai phần nào.

Nghĩ một chút ông lại nói.

"Được rồi. Em ra ngoài đi. Làm xong việc.

Anh sẽ tính."

Nghe ông nói vậy Thúy Hoa mừng thầm trong lòng, kéo ghế đứng dậy không ngừng dặn dò.

"Anh nhớ bảo nó dắt cô gái đó về chung nha.."

Trình Quân gật đầu, Thúy Hoa mới chịu ra khỏi phòng.

Trình Khang ôm máy tính đặt lên đùi. Nửa năm nay anh điều dành thời gian cho Diệp Tâm. Tuy vợ của anh hết bệnh, nhưng cô không thể rời xa anh trong thời gian lâu.

Nên Trình Khang không muốn cộng tác với bất cứ bệnh viện nào. Vì đã làm bác sĩ thì thời gian điều ở trong bệnh viện. Thời gian không có thì làm sao

mà chăm sóc cho Diệp Tâm.

Hiện giờ anh chỉ hợp tác với một bệnh viện tại Mỹ nghiên cứu ra một loại thuốc vitamin, mọi thứ đang vẫn còn nghiên cứu trên dữ liệu. Và cộng tác với một trường Đại Học có tiếng nhất nước giảng dạy cho sinh viên. Dù sao đi nữa đó cũng là công việc nhẹ nhàng một tuần chỉ có hai ngày mà một ngày chỉ bỏ ra hai tiếng là cùng. Những lúc như vậy anh sẽ đưa Diệp Tâm về Diệp gia.

Tiền thì cả anh và Diệp Tâm không thiếu vấn đề là anh vẫn còn đam mê với ngành y. Nhưng vì Diệp Tâm anh chấp nhận hi sinh một chút cũng không sao...

Diệp Thành sợ anh vất vả nào là phải chăm sóc Diệp Tâm còn phải nấu nướng.

Ông quyết điều hẫn Thím Ngô sang phụ giúp cho hai người họ. Buổi tối thì bà trở về Diệp gia. Tình hình xem như đã ổn thỏa.

Diệp Tâm vừa tắm xong, mới gội đầu, mái tóc ẩm ướt được chiếc khăn quấn lại.

Vừa mở cửa miệng đã gọi tên chồng.

- "Khang..anh đâu rồi..."

- "Anh ở đây..."

Nghe tiếng gọi nũng nịu Trình Khang mỉm cười. Anh không ngồi trên giường mà ngồi ngoài sofa của phòng ngủ. Nên cô ngốc nào đó chưa thấy đã cất tiếng gọi in ỏi.

Diệp Tâm đi đến, Trình Khang liền đặt laptop lên tủ, kéo cô vào lòng. Cởi chiếc khăn trên đầu lau cho cô...

- "Ngồi đây. Để anh lấy máy sấy tóc cho em."

Anh vào phòng kéo tủ lấy máy sấy.

Nghe tiếng máy chạy ù ù. Diệp Tâm hí hóp mắt lại lười biếng thay vì ngồi cô nằm lên đùi Trình Khang cho anh sấy tóc.

Bàn tay năm ngón luồn vào máy tóc đen dày xoa nhẹ nhẹ hơi nóng máy phả vào mặt khiến Diệp Tâm vô cùng thoải mái.

Cảm giác phía trước tóc khô rồi. Bé lấy má cô nói.

- "Xoay người, anh sấy đằng sau."

Diệp Tâm nghe lời nằm sấp lại, gối mặt lên đùi của anh vô cùng lười biếng.

Tiếng điện thoại lúc này bắt ngờ vang lên.

Trình Khang cầm lấy điện thoại nhìn sang dây số, mày hơi nhíu lại. Anh hạ lại mức độ của máy sấy cho tiếng kêu nhỏ hơn.

Rồi mới nhấn nút nghe.

- "Alo..."

- "Ba đây. Con khỏe không?"

Trình Quân im lặng một chút mới lên tiếng.

- "Con vẫn tốt. Ba mẹ điều ỏn chứ?"

Giọng Trình Khang nhàn nhạt nghe không rõ cảm xúc.

- "Muốn biết ba mẹ có khỏe không thì sắp xếp ngày mai về dùng cơm với ba mẹ. Đã lâu rồi gia đình ta không sum họp."

Diệp Tâm trở người mặt to chớp chớp ôm lấy thắt lưng của anh. Bàn tay Trình Khang vẫn thong thả vuốt tóc cô.

Anh trầm ngâm một chút mới trả lời.

- "Vâng..."

- "Nhớ đưa cô gái mà con đang qua lại về chung "

Tuy có chút bất ngờ nhưng anh không thấy tò mò vì sao Trình Quân lại biết. Chuyện này sớm muộn gì cũng nên giải quyết mà thôi.

Không từ chối hay hỏi rõ lí do chỉ nói.

- " Vâng "

Nói thêm mấy câu nữa hai người kết thúc cuộc gọi....

Trình Khang tắt máy sẩy đặt sang một bên..

Cụp mắt nhìn Diệp Tâm đang nằm trong lòng, xoa mặt cô...

- " Tâm Tâm mai anh đưa em về ra mắt ba mẹ của anh nha.. "

Diệp Tâm nghe anh nói thế, mày nhỏ nhủ lại không suy nghĩ nhiều liền gật đầu.. Còn vui vẻ kéo lấy tay anh..

- " Soạn đồ đẹp cho Tâm nha.. Mặc chiếc váy màu đỏ hay màu xanh.. "

Trình Khang dở khóc dở cười với cô, bị cô kéo tay lôi vào trong phòng ngủ..

Diệp Tâm mặt mày hớn hở lại nói tiếp..

- " Không được.. Váy màu đỏ mặc rồi.. Hay Tâm mặc chiếc váy màu vàng nha.. "

- " Đồ ngốc.. Tới mai mới đi.. Em lo gì chứ.. "

- " Không được.. Không được Phải soạn trước.. Để Tâm thử cho anh xem nha.. nha.. "

Lại giờ thối nụng nịu, ăn vạ...

- " Ủ. Thua em rồi.. muốn thử thì thử đi.. Anh ngồi đây đợi.. "

Bây giờ mà nghe đi đâu là nôn nóng, Diệp Tâm không suy nghĩ nhiều cô chỉ cần biết dù là đi nơi nào mà có Trình Khang là cô điều đồng ý..

Trình Khang ngồi xuống giường, nhìn cô nhóc mở tủ hăng hái lựa chọn quần áo.. Anh chỉ biết mỉm cười lắc đầu.. Ánh mắt khóa chặt thân ảnh trước mắt hiện lên chút trầm ngâm khó suy đoán..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ra mắt

Đúng như kế hoạch, buổi tối Trình Khang đưa Diệp Tâm về nhà của ba mẹ mình.

Có một số chuyện dù muốn trốn tránh mãi cũng không được.. Cứ đối diện rồi giải quyết sau..

Đưa mắt nhìn cô vợ nhỏ ngồi bên cạnh, hôm nay Diệp Tâm mặc chiếc đầm màu xanh da trời, bằng voan có tay phồng nhẹ, nơi eo được tạo điểm nhấn một chiếc nơ nhỏ thắt lại , phía dưới chân váy xòe ra ngắn ngay gối khoe đôi chân thon dài trắng mịn..

Mái tóc đen mượt được anh cột gọn lên nửa đầu, phần còn lại xõa nhẹ xuống thắt lưng, càng tôn lên khuôn mặt xinh đẹp non nớt thêm phần nhu mì vô cùng đáng yêu...

Diệp Tâm đưa mắt nhìn khung cảnh lên đèn vụt qua ngoài cửa kính xe.. Đôi mắt cười cong cong không giấu nổi vẻ chờ mong.. Xe chạy vào cổng liền có quần gia ra mở cửa..

- " Thiếu Gia.. "

Trình Khang chỉ gật đầu nhẹ bước sang mở cửa ôm Diệp Tâm bước xuống.. Quần gia len lén đưa mắt quan sát Diệp Tâm..thầm nghĩ trong đầu cô gái này xinh đẹp thật hèn gì thiếu gia nhà ông quyết li hôn với thiếu phu nhân..

Tại phòng khách Trình Quân và Thúy Hoa ngồi ở sofa, nghe tiếng xe biết Trình Khang trở về.. Hai người đưa mắt nhìn ra cửa..

Quần gia đi trước bước vào thông báo..

- " Ông Chủ.. Bà Chủ.. Thiếu Gia về rồi "

Lúc này Trình Khang nắm lấy tay Diệp Tâm đi vào..Thúy Hoa ánh mắt sắc bén lại chăm chăm nhìn vào Diệp Tâm.

Diệp Tâm đi theo Trình Khang bước vào cô vốn như con nít thấy nơi nào lạ lẫm là đưa mắt nhìn đảo dác..Nhưng trong mắt Thúy Hoa thì nghĩ khác nhìn sơ cứ chỉ ngây ngô bà chắc chắn đây là một đứa con gái nghèo kiệt xác..Bước vào nơi sang trọng chẳng biết giữ ý tứ, như một đứa quê mùa nhìn ngó khắp nơi..Hừ..Không sai vào đâu được đây là một đứa đào mỏ thật sự rồi..Có một chút nhan sắc muốn dụ dỗ con trai của bà rồi dễ dàng bước vào nhà bà sao, đúng là mơ mộng giữa ban ngày..Thúy Hoa không còn nghĩ ngợi gì nữa đưa mắt khinh thường nhìn Diệp Tâm

- " Ba..Mẹ "

Trình Khang nhàn nhạt chào hỏi, nhìn qua cử chỉ của mẹ mình anh không mấy quan tâm..Kéo tay Diệp Tâm lên phía trước..Diệp Tâm hiểu ý mỉm cười nhìn Trình Quân và Thúy Hoa ngọt ngào nói..

- " Chào ba mẹ..."

Giọng non nớt vô cùng đáng yêu khiến Trình Quân có chút sững người, mày ông hơi nhíu lại với cách xưng hô rồi đưa mắt nhìn Trình Khang..Anh bình tĩnh tiếp nhận ánh mắt ông..

Cách chào hỏi này là do ở nhà Trình Khang dạy cho Diệp Tâm chào..Diệp Tâm vốn làm theo mà thôi..

Biết là vậy nhưng Thúy Hoa làm sao hiểu được, từ lúc bước vào bà đã không vừa mắt Diệp Tâm..Bây giờ lại nghe cô chào kiểu thấy đang bắt quàng làm họ..Sự khinh thường càng trở dậy trong lòng..Tức giận lớn tiếng..

- " Cô gọi kiểu gì thế..Ai là ba mẹ của cô.."

- " Thúy Hoa.."

Trình Quân tuy có chút bất ngờ nhưng ông cảm thấy không có gì là đáng nổi giận..Lại thấy vợ mình phản ứng thái quá, dù không thích cũng phải lựa lời mà nói..

Diệp Tâm bị Thúy Hoa quát , sợ hãi liền ôm lấy tay Trình Khang, hai mắt mở to nhìn chăm chăm khuôn mặt đang tức giận của Thúy Hoa..Trình Khang chân mày nhíu lại giờ tay ôm lấy Diệp Tâm.

Bỏ qua khuôn mặt khó coi của mẹ mình, anh lạnh nhạt nhìn Trình Quân..

- " Ba..Đây là Diệp Tâm..Chúng con đã kết hôn..Nên cô ấy gọi ba mẹ không có gì là không đúng.."

Trương Thúy Hoa cảm thấy tai bà ư ù ù..Đầu óc choáng váng..Không thể tin được đứng bật dậy chỉ tay vào Diệp Tâm..

- " Con...con nói..Con đã kết hôn với đứa con gái này..."

Trình Quân cũng vô cùng bất ngờ có chút hoang mang với sự thông báo này..Nhưng dù sao ông vẫn giữ được bình tĩnh, đưa mắt quan sát Diệp Tâm..Cô gái này có chút ngây ngô, nhan sắc so với Trần Kiều Hân thì vượt trội nhưng không phải kiểu sắc sảo mà lại sự kiều diễm thanh thoát còn có chút ngây thơ..Ông rất hiểu Trình Khang, con ông là người điềm tĩnh sâu sắc ra sao..Cô gái này từ đầu bước vào đã thấy sự bảo vệ cưng chiều toát ra từ Trình Khang..Không cần bàn bạc với gia đình đã tiến tới hôn nhân nhất định cô gái trước mặt phải rất đặc biệt..

Trình Khang mỉm cười nhìn Thúy Hoa đang lửa giận ngùn ngụt không có ý trả lời, xoa lấy vai Diệp Tâm cúi đầu bên tai cô trấn an..

- " Đừng sợ.."

Diệp Tâm ngẩng mặt mỉm cười..

- " Khang về...về nhà chúng ta đi..Tâm không thích ở đây đâu....hicc....."

Lời nói của Diệp Tâm như giọt nước làm tràn ly..Thúy Hoa không còn giữ nổi bình tĩnh, chưa tính đến chuyện hai người đã kết hôn

Còn dám trước mặt bà mà chia cắt tình cảm mẹ con gia đình của bà..

- " Cô nói gì..nói lại tôi xem..Cô là cái thá gì mà dám lên tiếng há..Người cút khỏi đây phải là cô mới đúng..Đi..đi ra khỏi nhà tôi.."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Cái tát

Trương Thúy Hoa xông đến trước mặt Diệp Tâm, tức giận quát lớn...

Diệp Tâm rút vai rút vào lòng Trình Khang, sợ sệt nhìn người đang nắg mình..

Diệp Tâm cảm thấy thật ủy khuất người đàn bà này thật đáng sợ không khác gì mẹ chồng của Ái Liên trong phim cả..

- " Thúy Hoa.Em bình tĩnh đi.."

Trình Quân kéo lấy tay bà bị bà vung ra..

- " Bình Tĩnh..Anh bảo em bình tĩnh thế nào"

Hung hăng quay qua Trình Khang..

- " Kết hôn..kết hôn gì chứ..Mẹ không chấp nhận cô ta..Con tại sao có thể mù mắt chọn lựa một đứa hỗn xược chẳng có phẩm hạnh như vậy..Có phải con bị nó bỏ bùa mê gì rồi không."

Trình Khang trái lại với Thúy Hoa anh vô cùng bình tĩnh, thái độ lạnh lùng chậm rãi lên tiếng..

- " Mẹ muốn nói gì tùy mẹ..Chúng con đã kết hôn.Tâm Tâm bây giờ là vợ của con.Con về đây để thông báo chứ không có ý định hỏi ý kiến mẹ.Còn nữa..mẹ không đồng ý cũng chẳng sao..Vì với con mọi quyết định của mẹ bây giờ không còn quan trọng.."

Thân người Thúy Hoa chao đảo phải chống tay vào thành ghế mới đứng vững..Sắc mặt tái đi, mắt trừng lớn như không thể tin được những lời mình vừa nghe...

Hai tay bà nắm chặt, liếc nhìn Diệp Tâm được Trình Khang ôm trong lòng..Bà hít thở sâu, bước đến nắm tay anh dịu giọng hạ mình...

- " Khang..mẹ biết con trách mẹ về chuyện của Kiều Hân.Nhưng con phải biết mẹ chỉ muốn tốt cho con.Kiều Hân con bé nó còn yêu con nhiều lắm.Hãy nghe lời mẹ, rời xa cô gái này..Chỉ có Kiều Hân mới xứng đáng làm vợ của con..."

Trình Khang cảm nhận người trong lòng run rẩy..Diệp Tâm không biết nghĩ gì chỉ thấy mặt cô tái nhợt cô ngẩng mặt mím môi, rồi quát lớn với Thúy Hoa..

- " Không..Khang là của tôi..là của tôi...Bà là đồ xấu bà đáng ghét lắm..Bà là phù thủy mà...."

Hai mắt Trương Thúy Hoa trừng lớn, con giận khó khăn lắm mới áp chế được lại bùng cháy dữ dội, bao năm qua ai dám chửi mắng bà như thế..Đã vậy nhìn xem trước mặt biết bao là người giúp việc..Hỏi xem sau này bà còn mặt mũi nào nhìn ai..Không thể kìm chế con giận bà liền giơ tay lên..

- " Đồ hỗn xược xem hôm nay tôi giáo huấn cô như thế nào "

Bốp

Một cái tát dấn xuống, nhưng người chịu phái cái đau đòn này không phải Diệp Tâm mà là Trình Khang..Vừa thấy Thúy Hoa giơ tay anh đã kịp thời ôm Diệp Tâm vào lòng xoay người hướng trọn cái tát của mẹ mình..

- " Em làm gì vậy...?"

Trình Quân bước đến nắm vai bà ta đẩy ra..Thúy Hoa nhìn vào tay mình run rẩy rồi nhìn một bên mặt đỏ ửng của Trình Khang, lấp bắp hỏi hận..

- " Khang..mẹ..mẹ không cố ý"

Diệp Tâm dù ở trong lòng anh nhưng cô thấy rõ Trình Khang bị đánh..Mắt cô lập tức nhòe nước mắt...Nức nở ôm lấy mặt anh khóc nức lên..

- " Khang...Đau lắm..đau lắm hả anh

..oa..sưng rồi...đỏ nữa...oa....."

Trình Khang không quan tâm Thúy Hoa nói gì anh lập tức ôm lấy Diệp Tâm dỗ dành..

- " Ngoan..Không khóc..Anh không đau

..không sao.Không sao..Đừng khóc.."

Diệp Tâm khóc nghẹn lắ đầu không chịu tin..Cô ôm lấy anh nghẹn ngào, trái tim bé nhỏ thất lại, xoay mặt nhìn Trương Thúy Hoa miệng nhỏ mếu máo nắg chửi..

- " Bà là đồ xấu..đồ xấu mà..Tôi sẽ báo ông nội đánh bà cho mà xem...hức....."

Trương Thúy Hoa tức giận đến mặt tái mặt..Nhưng vẫn còn chột dạ với cái tát Trình Khang vừa rồi nên mím môi im lặng để bị mắng..Chỉ hận không thể khâu lại miệng Diệp Tâm mà thôi..

Trình Khang dở khóc dở cười lại đau lòng vì vợ anh...Anh ôm cô vào lòng..

- " Được rồi..Anh không đau..Ngoan.."

Diệp Tâm ra sức kéo tay anh...

- " Về nhà..Tâm không muốn ở lại..híc..Ghét lắm..ghét bà ta lắm.. "

Về mặt non nớt thể hiện sự chán ghét rõ ràng..Nước mắt lấm lem vẫn còn đau lòng vì anh mà nức nở..Rõ ràng lúc đầu cô rất sợ Trương Thúy Hoa..Nhưng khi cô nghe bà ta nói muốn cho cô Kiều Hân gì đó làm vợ Trình Khang, một nỗi tức giận không nói nên lời..Rồi khi thấy anh bị đánh Diệp Tâm vô cùng đau lòng mà bất chấp sợ hãi.....

Trình Khang lau nước mắt cho Diệp Tâm

Xoay người nhìn Trình Quân và Thúy Hoa..

- " Cuối tuần tới.Con đã sắp xếp buổi gặp gỡ hai gia đình tại khách sạn Kim Cát..Nếu hai người muốn đến dự thì đến.Con về trước đây.."

- " Con..."

Thúy Hoa nhìn anh ôm Diệp Tâm rồi đi muốn tiến đến ngăn cản..Lại bị Trình Quân kéo lại...

Tiếng xe Trình Khang khuất dần..Trương Thúy Hoa giận run ngồi xuống sofa.

Nghiến răng nói...

- " Anh bị làm sao vậy.Con nhỏ đó anh thấy không nó dám mắng chửi cả em Trời ơi..Tức chết thật mà..Trình Khang bị nó bỏ bùa mê gì mà cứ khăng khăng bảo vệ lấy nó.."

Trình Quân không trả lời, phiền muộn lắc đầu thờ dài.

Lại nghe Trương Thúy Hoa cay nghiệt nói tiếp...

- " Đúng rồi..Con gái không ra gì cả ba mẹ cũng chẳng tốt đẹp..Dám hẹn ăn cơm ra mắt..Được! em thật muốn gặp để xem bọn họ là người vô sỉ ra sao.."

Ánh mắt bà lóe lên tia sắc bén khác thường.

Trình Quân liền cắt ngang..

- " Em không cần phải đi.Để anh đi được rồi.."

- " Sao em không thể đi.Đây là chuyện hôn nhân của con trai em mà.."

Thúy Hoa nào chịu bà lập tức phản bác..

- " Chẳng phải em không chấp nhận con bé đấy sao..?"

- " Đúng vậy.Một đứa không có giáo dục như vậy anh bảo em chấp nhận kiểu gì.."

- " Nếu muốn người khác tôn trọng mình thì em phải xem lại thái độ của chính mình.."

Nói rồi ông liền bỏ lên lầu..Thúy Hoa tức giận dậm chân hét theo..

- " Mặc kệ..Đến ngày đó em sẽ đi cùng anh.."

Anh không cãi em được đâu.."

Trình Quân day trán làm lơ lời bà nói..ông biết mình không cãi được chỉ sợ Trình Khang lại rơi vào thế khó xử..

Trình Khang chạy được một đoạn đành tắt xe vào lề cho ngưng lại vì cô vợ nhỏ của anh từ lúc giờ vẫn không ngừng khóc..

Anh cảm thấy mình thật phí thời gian và sai lầm khi đưa cô về đó..

Nhưng điều anh vui là Diệp Tâm của anh biết đau lòng vì anh. Nước mắt lặng lẽ rơi trên gò má trắng mịn, bàn tay nhỏ cứ xoa lấy mặt anh nức nở..Ai không biết cứ tưởng người mới bị đánh chính là cô không bằng..

"Tâm Tâm. Anh không đau mà. Em đừng khóc nữa.."

Diệp Tâm nghẹn ngào rất thương tâm..

"Ghét..ghét lắm..Đánh anh mà..."

Tiếng nói vỡ vụn nhưng anh hiểu ý cô..Anh thở dài vậy là mẹ của anh là người đầu tiên vô danh sách đen của cô nhóc này rồi..

Nhưng anh làm sao phân giải được đây vì chính anh còn không chấp nhận được hành vi của mẹ mình..

"Khóc nhiều sẽ sưng mắt đó. Ngoan nào

..không đừng khóc nữa"

Dỗ dành một lúc lâu Diệp Tâm mới ngừng khóc lâu lâu mới nấc lên một cái..Mặt mũi ửng hồng vô cùng đáng yêu..

Trình Khanh mở lên môi hồng đang phụng phịu về mặt vẫn còn ẩm ướt chưa nguôi, rồi ôm cô vào lòng cảm đặt trên vai cô thì thầm..

"Trên thế giới này chắc chỉ có mình em mới thương anh thật lòng như vậy "

Diệp Tâm đưa tay bé nhỏ lên vỗ vỗ lưng anh..Diệp Tâm không biết anh đang nghĩ gì nhưng cô cảm nhận được anh đang buồn lại. Đầu đặt trên vai anh.. mũi nhỏ hít hít..

"Thương..Tâm thương mà....."

Tiếng non nớt như vỗ về sự lạnh lẽo tâm hồn của anh trong lúc này..Hai người dưới ánh đèn đường cứ ôm lấy nhau..

Một lúc lâu lại nghe Diệp Tâm nói..

"Khang...?"

"Sao em...?"

"Kiều Hân là ai nha...?"

Bây giờ tâm tịnh lại cô mới nhớ đến câu nói của Thúy Hoa có nhắc cái tên này..

Thân hình Trình Khang lập tức cứng ngắt.

Anh không ngờ Diệp Tâm lại hỏi đề ý chuyện này. Sao hôm nay cô ngốc làm anh hết bất ngờ này đến bất ngờ khác thế không biết..Thấy anh im lặng không trả lời, Diệp Tâm nóng nảy rời khỏi vòng ôm của anh, tay nhỏ đánh lên vai anh chu môi hờn giận..

"Sao không trả lời Tâm nha..Là ai..là ai..Anh nói Tâm biết đi..."

Trình Khang ho khan vài tiếng đầu óc của một Giáo sư bắt đầu hoạt động..Lựa những lời đơn giản mà không làm cô ngốc này sinh nghi để giải thích..Anh cười dịu dàng xoa lấy mặt cô nói..

"À..đó là một người quen. Mẹ của anh chỉ thuận miệng nhắc đến..".

Diệp Tâm nghiêng đầu nhìn sâu vào đôi mắt anh, bàn tay nhỏ bắt gặp núm lấy áo anh..

Ánh mắt tràn ngập lo lắng, giọng nói tràn ngập hoài nghi..

"Nhưng..Cô ta muốn làm vợ anh nữa nha.."

Thấy cô bất an đôi mắt lại hiện hơi nước, anh liền ôm cô đặt lên đùi xoa mặt cô...

"Ừ..Thì cô ta thích anh muốn làm vợ anh..Mà anh đâu thích cô ta. Anh chỉ thích Tâm Tâm..Mới kết hôn với em..Chỉ muốn em làm vợ anh thôi..Ai anh cũng không cần.."

Diệp Tâm bị anh ôm chặt vào lòng..Chăm chú nhìn sâu vào mắt anh..Trình Khang điềm nhiên gạt đầu nhìn cô như muốn nói rằng hãy tin anh đi..Anh nói thật đó..

Diệp Tâm vốn rất đơn thuần hướng hồ cô vốn rất tin tưởng Trình Khang..Nên bây giờ anh nói cô liền tin ngay theo thói quen vẫn nhưnó mắt hỏi lại..

- "Thật sao..?"

Trình Khang mừng thầm liền trưng ra bộ mặt tội nghiệp..

- "Anh thật đáng thương mà..Mới vừa bị mẹ đánh..Giờ đến em cũng không tin anh..Anh yêu em nhiều như vậy..Mà em còn không hiểu sao.."

Anh thờ dài dường như rất đau lòng cúi đầu chẳng nhìn Diệp Tâm nữa...Sắc mặt Diệp Tâm liền tái đi, máu máo ôm lấy mặt anh..

- "Tin.. Tâm tin mà...Anh đừng giận.. Tâm tin mà...."

Trình Khang mỉm môi đưa tay nắm lấy cảm cô..

- "Tâm Tâm..Ai nói gì em cũng không được nghe.Mọi chuyện em phải tin anh..Vợ chồng thì không được nghi ngờ nhau.Như thế là không có yêu nhau..Em biết không..?"

Diệp Tâm liền gật đầu ngoan ngoãn trả lời..

- "Tâm biết..biết rồi.."

- "Ngao lắm "

Trình Khang thờ phào hôn lên khoe môi đáng yêu rồi trần trọc mút lấy môi hồng đang hé mở..

Anh không phải muốn nói dối cô.Nhưng Diệp Tâm vốn đơn thuần..Gai thích nhiều càng rối rắm..Cô chỉ cần biết anh yêu cô nhiều ra sao..Chuyện quá khứ không cần nhắc lại..tránh cho đầu óc bé bỏng của vợ anh lại nghĩ ngợi lung tung..

P/s Hôm nay chắc cả nhà đi trung thu hết rồi.Không ai đọc truyện đâu hen...

Trung thu vui vẻ nhé cả nhà..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cáp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Đưa vào tình thế khó xử

Qua mấy ngày sau chuyện mà Trình Khang không ngờ là Diệp Tâm đã điện thoại kể lại sự việc của anh bị đánh cho Diệp lão gia nghe..Nhắc đến còn khóc nức nở, Diệp Thành nghe cháu gái khóc mà xót xa một trận...Trực tiếp gọi Trình Khang hỏi đầu đuôi câu chuyện ra sao..Trình Khang bắt đầu dĩ thời dài..

Hôm nay anh phải đi làm nên buổi sáng phải đưa Diệp Tâm đến Diệp gia..

Chỉ là đi làm chưa hết buổi sáng đã về với cô..Thế mà giờ phút này cô vợ nào đó bình rình ôm chặt lấy chồng không chịu buông tay...

Trình Khang khó xử đưa mắt ra cửa sổ thấy Diệp lão gia đang đợi sẵn..

Cúi đầu nhìn người trong lòng, hôn lên tóc mây đen mượt..

- "Tâm Tâm Vào nhà với ông nội đi.Anh đi làm rất nhanh sẽ về với em.."

- "Nhanh không...?"

Ai đó ậm ọ hỏi lại, dù là câu này đã hỏi từ ở nhà cho đến tận đây..Trình Khang cười khẽ đẩy nhẹ cô ra hôn lên chóp mũi thon cao.

Gật đầu hứa hẹn..

- "Nhanh..Anh sẽ có mặt trước giờ ăn trưa.Đi về sẽ mua Kem Chocolate cho em nữa.Được không.."

Diệp Tâm mắt long lanh, mân miệng liền gật đầu..

- "Vậy..Anh đi đi..Tâm chờ nha..Phải nhanh nhanh á..."

Ủa đồng ý nhanh vậy sao..?

Ui biết vậy từ đầu anh đã đưa ra cách này có phải nhanh hơn không..Thì ra mè nheo là có mục đích..Nhóc con này ngày càng ghê gớm..

- " Anh biết rồi..Hôn tạm biệt nào.. "

Diệp Tâm mỉm cười chu môi hôn chụt vào môi anh trước khi xuống xe còn dặn dò..

- " Về nhanh với Tâm á.. "

Trình Khang mỉm cười gật đầu..rồi mới đánh tay lái rời đi...

Diệp Lão gia lắc đầu thờ dài.Diệp Tâm bị Trình Khang chửi hư mất rồi..Ông bước xuống bậc tam cấp xoa lấy đầu Diệp Tâm.

- " Ra vườn ngồi với ông một chút. "

- " Dạ "

Diệp Thành nắm tay cháu gái ngồi xuống bộ bàn ghế đá..Người giúp việc liền nhanh đem nước trái cây và bánh ngọt cho Diệp Tâm..Vì trước khi đến đây Trình Khang đã cho cô ăn sáng rồi..

- " Tiểu Tâm.Lần sau Trình Khang đi làm cháu không được nhõng nhẽo như vậy có biết không..?"

Diệp Tâm ngơ ngác đưa mắt nhìn Ông mình..Cô không hiểu gì nha..Diệp Thành thờ dài chậm rãi nói..

- " Đàn ông ai cũng lấy sự nghiệp làm đầu.

Trình Khang là một bác sĩ giỏi..Nhưng nó vì cháu đã chấp nhận bỏ đi sự nghiệp của chính mình..Cháu là vợ phải biết suy nghĩ cho chồng..Nên không được gây thêm áp lực hay phiền muộn cho nó..Cháu phải thương nó nhiều hơn..Có hiểu không?"

Ồi! Ông đang giúp cháu gái giữ chồng đấy.Dù Trình Khang bao dung cho Diệp Tâm.Nhưng ông cảm thấy không công bằng cho Trình Khang..Phải dạy dỗ lại Diệp Tâm chút ít..

Diệp Tâm chau mày nghe Diệp Thành nói

Làm vợ phải suy nghĩ cho chồng à..?

Ý ông nói là Diệp Tâm phải ngoan, không được làm Trình Khang phiền lòng.

Diệp Tâm chỉ hiểu được nhiều đó thôi hà..

Lúc này Diệp Tâm mới không ngoan.Biết anh đi làm kiếm tiền mà còn kiếm có sinh sự để đòi mua kem.Vì thường ngày Trình Khang rất hạn chế những thức ăn không tốt với sức khỏe của cô.Nên lúc vội vãnh được là cô sẽ vận dụng ngay.Bây giờ nghe ông nói Diệp Tâm chột dạ, xấu hổ, cúi đầu giọng buồn bã..

- " Tâm biết..biết rồi..Tâm thương mà

..Thương nhiều lắm.Tâm sẽ ngoan không hư nữa đâu..."

- " Giỏi lắm.Cháu như vậy thì Trình Khang ngày càng yêu cháu hơn có biết không?"

Diệp Tâm cắn cắn môi suy nghĩ, ngẩng mặt nhìn Diệp Thành cười tươi gật đầu...Diệp lão gia cảm thấy thành tựu khi dạy dỗ được cháu gái vồ vồ lấy đầu Diệp Tâm cười vui vẻ..

Lại nhớ còn chuyện quan trọng còn phải đã thông tư tưởng cho Diệp Tâm..Nắm lấy bàn tay nhỏ tiếp tục nói..

- " Còn nữa.Cháu đừng ở trước mặt Trình Khang luôn miệng nói ghét mẹ của nó.Vì đó là mẹ chồng của cháu.Điều đó là không nên hiểu không?"

Diệp Tâm lập tức lắc đầu vênh môi nào chịu..

- " Ghét...ghét lắm.Dám đánh chồng Tâm mà.. "

Môi Diệp lão gia gật gật..Nghiêm mặt lắc đầu..

- " Tiểu Tâm .Ba mẹ có lỡ đánh con trai mình một cái cũng không sao.Ba ấy cũng rất hối hận rồi.Cháu làm con dâu không được nói mẹ chồng như vậy.Trình Khang mỗi lần nghe cháu nói như vậy chắc chắn nó rất buồn chỉ là nó thương cháu nên không nói ra.Cháu phải tự hiểu mà đừng làm mọi chuyện rối lên..Sau này có gặp nhau bà ta nói gì cháu cứ im lặng đừng phản bác.."

Diệp Tâm phụng phịu, còn rất ảm ức, không biết có nên nghe theo hay không.

Nhưng nếu không nghe theo Trình Khang sẽ buồn nha...Diệp Tâm rối rắm trong lòng..suy nghĩ một chút vẫn chu môi nói.

-" Nhưng mà Tâm làm không được nha.. Vẫn là ghét lắm...."

Diệp lão gia hết cách thở dài, ngẩng mặt nhìn lên trời chớp mắt, niềm tự hào vừa rồi điều bị dập tắt...

Thời gian rất nhanh trôi qua..Diệp Thành tuy không thể đã thông tư tưởng cho Diệp Tâm không đồng nghĩa với việc Trình Khang làm không được.. Tuy không thể náo gỡ mọi thành kiến cô đối với Thúy Hoa..Nhưng cũng một phần hiểu được bà ta là mẹ của anh...là người đã sinh ra anh..nhờ có bà ta mà anh mới gặp được cô..

Diệp Tâm suy đi nghĩ lại, vậy bà ta cũng không đến nỗi xấu nhì.Vì không có bà ta thì bây giờ cô đâu gặp được Trình Khang..

Hình ảnh của Trương Thúy Hoa trong đầu của Diệp Tâm từ màu đen trở thành màu xám chứ không thể một bước lên mây trở thành người tốt...Nhưng dù sao Trình Khang cũng thành công dụ dỗ đưa cô đến nhà hàng dĩ nhiên nói thật với cô là gặp lại ba mẹ anh..

Trái tim bé bỏng của Diệp Tâm bắt đầu lo lắng chỉ khi nghe có Diệp lão gia cũng có mặt..Cô mới bắt đầu an tâm.

-" Tâm Tâm.Anh hứa với em hôm nay sẽ không có chuyện gì đâu.."

Trình Khang từ nhà đưa Diệp Tâm đến nhà hàng trước..Còn Diệp Thành đến sau..

-" Không cho ai đánh anh đâu..Tâm sẽ bảo ông nội đánh người đó.."

Trình Khang buồn cười nheo mắt lấy má cô cưng nựng...

-" Ngốc à..Đừng lo lắng.."

Thì ra cô lo lắng bắt an từ hôm qua đến giờ là lo cho anh bị người khác bắt nạt..

Haiz..Hình tượng của anh bao giờ lại trở nên yếu đuối trong mắt cô ngốc này rồi..

Xe vừa đỗ trước cửa nhà hàng Trình Khang đã nắm tay Diệp Tâm đi theo người phục vụ vào căn phòng anh đã đặt trước...

Hai người ngồi chưa được bao lâu thì Trình Quân và Thúy Hoa đã đến.Cánh cửa vừa mở Trương Thúy Hoa liền nhìn chòng chọc vào Diệp Tâm..

Trình Khang kéo ghế đứng dậy, mặt không biểu hiện cảm xúc chỉ nhàn nhạt nói..

-" Ba mẹ ngồi đi.."

Diệp Tâm vẫn còn ngồi đó lại nhớ lời Diệp lão gia đã nói không được khiến Trình Khang khó xử..Cô cũng đứng dậy, nhẹ giọng nói.

-" Chào ba mẹ.."

Trình Khang vô cùng ngạc nhiên, quay sang mỉm cười nắm tay Diệp Tâm.Diệp Tâm thấy anh dường như rất hài lòng và vui vẻ cô cười nhẹ với anh..

Trình Quân bước vào có chút không tự nhiên nói..

-" Ừ..hai đứa ngồi đi..."

Trương Thúy Hoa nhìn Diệp Tâm hừ một cái..nhưng cũng bước vào ngồi xuống, miệng khinh thường châm chọc..

-" Lần đầu hẹn gặp mặt mà sao giờ không thấy..Hào môn nào mà khiến người khác phải bỏ công chờ đợi thế này..Một chút phép tắc đơn giản cũng không hiểu.."

-" Em bớt nói đi "

Trình Quân khó chịu quát nhẹ lời bà ta..

Trình Khang không mấy quan tâm lời mĩa mai của mẹ mình, chuyên tâm xoa lấy tay Diệp Tâm.Mà thật ra Diệp Tâm cũng chẳng để vào tai xem Thúy Hoa nói gì, cô cũng chẳng hiểu nổi ý tứ của bà ta...

Cánh cửa lúc này mở ra đi sau người phục vụ là hai người phụ nữ một người đàn ông...một giọng nữ ngọt ngào vang lên..

-" Ba mẹ..xin lỗi con đến trễ.. "

Nhưng lời nói của Trần Kiều Hân liền tắt hẳn khi thấy sự có mặt của Diệp Tâm không phải Trương Thúy Hoa nói hôm nay là buổi họp mặt gia đình sẵn tiện sẽ giúp cô ta và Trình Khang quay lại với nhau..Tại sao lại có người ngoài mà cô gái đây còn ngồi sát Trình Khang..Bảo Lan cùng Trần Đình Hải bước lên đưa mắt nhìn nhau..

- " Chuyện này là sao?"

Trương Thúy Hoa nở nụ cười tươi rồi liền đi dậy mau miệng nói..

- " Lại đây, mọi người đến rồi..ngồi đi..ngồi đi..."

- " Là em gọi Bọn họ đến đến sao..?"

Trình Quân nghiêng răng nhìn Thúy Hoa.Bà ta nhìn qua Diệp Tâm đang đưa mắt nhìn Trần Kiều Hân..Cười lạnh nói..

- " Thì sao.Con dâu em chỉ có một "

- " Em."

Trình Quân tức đến tái mặt..Quay mặt nhìn Trình Khang chỉ thấy anh lạnh lùng đưa mắt nhìn mẹ mình..

- " Khang..Ba không biết chuyện này.Đề ba nói chuyện với bọn họ.."

- " Anh làm gì vậy...Đây là con dâu của chúng ta người anh nên đuổi về là cô ta kia kia.."

Trương Thúy Hoa vừa nói vừa hất mặt về phía Diệp Tâm..

Diệp Tâm ngờ ngác chẳng hiểu gì đưa mắt nhìn Trình Khang.

- " Không sao."

Anh thì thầm bên tai cô giờ tay ôm Diệp Tâm vào lòng.

Nếu mẹ anh thích gây sự thì một chút nữa tự tay mà dọn dẹp đồng rồi rắm này..Còn ai tự mình thích làm xấu mặt mình..Thì cứ tự nhiên anh sẽ không càng..

Gia đình Trần Kiều Hân vẫn còn đứng giữa phòng đưa mắt nhìn Trình Khang đang ôm Diệp Tâm..Mặt Trần Kiều Hân liền tái đi, hai tay nắm chặt làn váy..nhẹ giọng hỏi..

- " Mẹ..mẹ chuyện này là sao..?"

Trương Thúy Hoa đứng dậy bước đến kéo lấy tay cô ta cười nói..

- " Ngồi xuống đây..Con yên tâm mẹ sẽ không để con chịu thiệt đâu.."

Rồi quay sang ba mẹ của Trần Kiều Hân hỏi thúc..

- " Vào đây..Ngồi thôi nào.Hai người yên tâm tôi sẽ cho hai người một câu trả lời thích đáng mà.."

Bảo Lan nhìn qua Diệp Tâm rồi kéo tay chồng mình vào chỗ ngồi..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Ai mới mất mặt

Không khí có chút ngột ngạt và căng thẳng.

Trình Quân lờm lắt Tuyết Hoa nhưng bà làm như không thấy..

Trần Hải Đình là người lên tiếng đầu tiên..

- " Chuyện này là sao.Không phải nói là cuộc ăn com thân mật giữa hai nhà à.Tại sao lại có người lạ vào đây?"

Trình Khang nghe Trần Đình Hải nói anh cười lạnh..Chưa đợi Trương Tuyết Hoa lên tiếng anh đã trầm giọng nói..

-"Cháu cũng đang muốn biết đây..Nghĩ cũng lạ đây là bữa tiệc nhỏ chính tay cháu sắp xếp để nhà cháu gặp gỡ với gia đình bên vợ của mình.À! không biết vì sao hai bác lại xuất hiện ở đây.."

Cách xưng hô không còn như trước..

Một câu nói nhẹ tênh lại làm sắc mặt Trần Đình Hải cùng vợ mình cứng ngắt điều đưa mắt nhìn Trương Thúy Hoa..Trần Kiều Hân hai tay đặt dưới bàn nắm chặt lại với nhau..

Chỉ vì có người lớn hai nhà nên cô mới cố kiềm nén cơn giận..Cười gượng nhìn Trình Khang..

-"Khang.Em là vợ anh.Gia đình em có mặt ở đây là đúng rồi..Còn cô ta là ai vậy anh..?"

Trần Kiều Hân tự dối lòng, cô ta cố nén lại nỗi nghi ngờ tự hù dọa mình cố bóp méo sự thật mong Trình Khang không làm cô ta thất vọng..

Diệp Tâm từ lúc giờ ngoan ngoãn ngồi im..vì hôm nay còn nhiều người hơn hôm trước mà mặt ai cũng sát khi nặng nề nên Diệp Tâm có chút sợ hãi..Nhưng Diệp Tâm lại nghe cô gái kia nói cô ta là vợ của Trình Khang, trong lòng liền thấy khó chịu..Đôi mắt long lanh lườm lấy Trần Kiều Hân rồi ngẩng mặt nhìn Trình Khang oán giận nói..

-"Tiểu Tam mà..Tâm mới là vợ anh nha

..Không biết xấu hổ nha..."

Câu nói này là Diệp Tâm học được từ Ái Liên nhân vật chính mắng chủ nhân tình của chồng mình..

Trình Khang mím môi cố nín cười vì anh là người rõ những lời nói này xuất phát từ đâu..

Trần Kiều Hân giận đến đỏ mắt chỉ tay vào Diệp Tâm quát lên..

-"Cô..cô dám mắng tôi..Ai vô sỉ hả..Tôi mới vợ của Trình Khang.Được hai bên gia đình chấp nhận..Cô là gì mà dám mắng tôi hả.."

-"Kiều Hân..đừng giận..để mẹ giải quyết chuyện này.."

Trương Thúy Hoa vuốt lấy tay Trần Kiều Hân để cô bình tĩnh lại..đôi mắt bà ta sắc lẹm chiếu thẳng vào Diệp Tâm..

Diệp Tâm được Trình Khang ôm trong lòng nên cũng không sợ lắm, đôi mắt ngây thơ nhìn bọn họ chớp chớp..

Trước mắt bao nhiêu người Trình Khang ngang nhiên ôm ấp Diệp Tâm

Vợ của anh, anh nâng niu trong lòng bàn tay, cau mày còn không nổi, ai cho bọn họ ở đây lớn tiếng với vợ anh chứ..

Trình Khang lạnh mặt quét qua từng người..

-"Cô Trần..Nếu cô không mất trí nhớ thì nên biết rõ tôi và cô không còn liên hệ.Đừng mở miệng ra nhận quan hệ bừa bãi..Cô không ngại người khác chê cười nhưng tôi rất ngại.Còn nữa sẵn có mặt tất cả mọi người ở đây tôi cũng nói rõ..Vợ của Trình Khang tôi bây giờ là Diệp Tâm..Tôi không muốn vì những lời nói không biết suy nghĩ của cô mà khiến vợ tôi buồn lòng.Muốn nói gì hãy suy nghĩ cho kĩ..

-"Khang.Mẹ đã nói không chấp nhận cô ta.Con dâu mẹ chỉ có một mình Kiều Hân.."

Trương Thúy Hoa đưa mắt nhìn sắc mặt khó coi của vợ chồng Trần Gia..Bà vỗ bàn cắt ngang lời của Trình Khang..

Trình Khang nhếch môi cũng mặc bà tức giận..

-"Mẹ quên con đã từng nói gì với mẹ sao.Y kiến hay quyết định của mẹ với con bây giờ không hề quan trọng..Hôm nay mẹ không nên đến và tự gây rắc rối cho mình.Còn mẹ muốn nhận ai làm thân thích thì tùy.."

-"Con...con..."

Trương Thúy Hoa giận đến run người, lắp bắp nói không nên câu..Bao nhiêu mặt mũi của bà điều bị Trình Khang quang xuống sống xuống biển hết rồi..Bao năm qua dù có tức giận với hành vi của bà cho lắm Trình Khang cũng sẽ không đối xử lạnh lùng hay quyết đoán tàn nhẫn với bà như vậy.

Sắc mặt Trần Kiều Hân tái mét, cô ta đứng dậy vùng ra khỏi ghế..Vì động tác quá mạnh mà chiếc ghế ngã lăn ra sàn..Lao về Trình Khang hét lớn khóc nức nở..

-"Không..Không..Anh không thể đối xử với em như vậy..Khang em còn yêu anh rất nhiều..Em mới là vợ của anh...Không phải cô ta..."

Lúc này Trình Khang đã ôm Diệp Tâm đứng dậy..Mà thật ra cũng chẳng ai có tâm tư ngồi yên..

Thấy Trình Khang trầm mặc ôm lấy Diệp Tâm.Một câu cũng không trả lời cô ta..Con giận càng không thể kiềm chế, hét lớn chỉ tay vào Diệp Tâm.

-" Chính cô..Chính cô đã cướp anh ấy của tôi..Chính là cô.."

Hai mắt cô ta phùng phật lửa hận.Diệp Tâm sợ hãi rút vào lòng Trình Khang len lén đưa mắt nhìn, thầm nghĩ ôi cô ta thật hung dữ nha.Còn đáng sợ hơn cả mẹ của Trình Khang.

-" Đủ rồi..."

Trần Đình Hải cảm thấy mất mặt vô cùng..

Hành vi thiếu kiểm soát của Trần Kiều Hân càng khiến ông ta bị bẽ mặt..

Trần Kiều Hân giật tay ra khỏi tay ông nhưng không được..Cô ta liền nháo lên..

-" Ba..Ba..ba thả con ra..Ba phải đứng về phía con.Chính cô ta cướp lấy Trình Khang..Ba..."

-" Im ngay..Con chưa thấy xấu mặt nhưng ba đã đủ mất mặt.Từ nay cấm con không được dính giáp đến Trình Gia.Theo ba về ngay.."

-" Không..con không về..."

Ông nắm tay Trần Kiều Hân kéo ra cửa, Bảo Lan nhăn mặt cầm lấy túi cô ta đi theo..

Trương Tuyết Hoa nghe Trần Hải Đình muốn tuyệt giao với nhà bà..Bà ta liền chạy đến chắn ngang bước của bọn họ nóng nóng nói..

-" Anh Trần..Anh đừng nóng.Anh cho tôi thời gian tôi sẽ giải quyết..Trong lòng tôi chỉ xem Kiều Hân là con dâu..Còn ai cũng đừng mơ tưởng mà bước vào Trình Gia của tôi.."

-" Bà thôi đi.."

Trình Quân bước kéo tay bà ra..Quay sang Trần Đình Hải.

-" Anh Trần do vợ tôi hồ đồ..Anh đừng để trong lòng..Khi khác tôi mời cơm hai người"

Trần Đình Hải tức giận hừ mạnh quay sang Trần Kiều Hân nước mắt đang đầm đìa..

-" Con nghe rõ chưa..Hôm nay là buổi gặp gỡ thông gia nhà người ta..Con còn không biết xấu hổ ở đây mà làm bẽ mặt Trần Gia.Đi về ngay.."

Ông ta lời xềnh xệch Trần Kiều Hân ra cửa..

Đúng lúc này cửa cũng mở ra..Người phục vụ đi trước khẽ nói..

-" Xin mời.."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Thông gia gặp mặt

Diệp Ngạn cùng Diệp Thành có chút ngạc nhiên với tình cảnh trước mắt..Rất nhanh đưa mắt nhìn ra phía sau thấy Trình Khang đang ôm chặt Diệp Tâm vào lòng..Mà cháu gái của ông về mặt có chút thần thốt còn lại vẫn tươi tỉnh, mắt không đỏ mà thân thể cũng lạnh lạnh..

Trần Đình Hải rất bất ngờ khi đụng mặt Diệp Ngạn và cả Diệp Thành trong tình huống xấu hổ như thế này, liền thả tay Trần Kiều Hân ra bước đến có chút dè dặt..

-" Diệp lão gia.Diệp Chủ tịch..Hai người sao lại ở đây..?"

Diệp Ngạn cười nhạt nhìn sơ tình hình ông cũng hiểu đôi phần..

-" À chúng tôi đến đây dùng cơm với thông gia..Trần Tổng có việc gì ở đây à..?"

Trần Đình Hải sượng người nụ cười tắt hẳn, sắc mặt vô cùng khó coi. Bảo Lan đưa mắt nhìn chồng rồi nhìn sang con gái chưa hiểu lý do vì sao sắc mặt Trần Đình Hải kém thế..

Gắng gượng lắm Trần Đình Hải mới thốt nên câu..

- "Tôi đến gặp người quen..."

- "Ông nội..Chú"

Trình Khang ôm lấy Diệp Tâm bước đến.

Chưa đến nơi cô ngốc nào đó đã chạy đến ôm lấy Diệp lão gia...Diệp Thành giang tay liền ôm lấy cháu gái..ánh mắt đầy vẻ cưng chiều..

- "Tiểu Tâm của ông đến lâu chưa..?"

- "Ông lâu quá..Chú nữa..làm Tâm đợi lâu quá trời....."

Diệp lão gia nhìn Diệp Ngạn cười rồi vỗ lấy đầu Diệp Tâm cưng chiều nói..

- "Ông xin lỗi..là dó chú của cháu kẹt chuyến bay nên đến trễ.."

Diệp Ngạn cũng cười đưa tay xoa đầu Diệp Tâm..

Diệp lão gia mắt cũng chẳng nhìn Trần Đình Hải một cái, nắm tay Diệp Tâm bước về phía trước, lúc này Trình Quân cũng đã hiểu ra mọi chuyện lướt nhìn qua Diệp Tâm..

Diệp Tâm, Diệp Thành, Diệp Ngạn..Thì ra vợ của Trình Khang là thiên kim tiểu thư của Diệp Thị..

Chưa để Diệp Thành mở miệng ông đã cười nói..

- "Diệp lão gia lâu rồi không gặp.Nhìn Ông ngày càng khỏe mạnh..."

- "Haha..Chủ tịch Trình quá lời rồi.Xin lỗi vì chúng tôi đã đến trễ..Để mọi người chờ lâu rồi.."

Trình Ngạn cũng phớt lờ Trần Đình Hải bước đến bắt tay với Trình Quân..

- "Tại tôi kẹt chuyến bay.Để Trình Chủ tịch chờ lâu..Tôi thật không phải.."

Trình Quân liền xua tay..

- "Không sao..Không sao..Thật không ngờ chúng ta có duyên kết làm xui gia..Mời ngồi..mời ngồi.."

Trương Tuyết Hoa từ đầu đến cuối bà vẫn không hé nửa lời..Lúc Diệp Ngạn và cả Diệp Thành bước vào, thấy sự kinh ngạc rồi dè dặt của Trương Đình Hải bà đón chắt hai người này có thân phận không nhỏ..Khi nghe chồng mình gọi chủ của Diệp Tâm là Diệp Chủ tịch bà liền nhớ ra trên thương trường có Diệp Thị vô cùng lừng danh so với Trình Thị của chồng bà còn lớn mạnh hơn nhiều..

Trương Thúy Hoa nhìn qua Diệp Tâm cảm thấy sóng lưng lạnh toát..Cũng chẳng còn tâm trạng nào để ý đến Trần Gia..

Diệp Ngạn bước được mấy bước quay lại nhìn Trần Đình Hải cười như không cười nói..

- "Trần Tổng không vào à..Hay là có việc.."

Trần Đình Hải gượng gạo gật gật đầu..

- "Đúng vậy..Gia đình tôi có việc..Tôi xin phép.."

Nói rồi nắm tay Trần Kiều Hân ra cửa..

- "Ba..ba.."

- "Im miệng..."

Mặc kệ sự phản kháng của Trần Kiều Hân, ông ta kéo mạnh cô ta đi..Cánh cửa khép lại không gian nhẹ nhàng hơn hẳn..

Diệp lão gia ngồi vào bàn đưa mắt nhìn Trương Tuyết Hoa vẫn còn đang ngây như phỗng..

- "Trình Phu nhân xin mời ngồi.."

Trình Quân lập tức kéo tay vợ, bà ta sực tỉnh, tay vuốt vuốt tóc cười khan, gượng gạo ngồi xuống cùng chồng..

Trình Khang kéo ghế ôm Diệp Tâm ngồi xuống. Thấy có người nhà của mình Diệp Tâm liền giờ trò chuyện nhẽo..

- "Tâm muốn uống cái này..Cái này ngon nè....cái này nữa.."

- "Không được buổi tối uống nước cam không tốt.."

- "Vậy cái này đi...nha...nha..."

Ôm lấy tay Trình Khang làm nũng..

- "Ừ.Đề anh gọi cho em."

- "Kem nữa..Kem chocolate nữa nha..nha.."

Trình Khang nhéo mũi cô, biết lựa thời cơ lắm mà..

- "Ừ đề anh gọi.."

Theo thói quen Diệp Tâm liền hôn chụt lên môi anh cười hì hì..

Diệp Thành quá quen với màn này chỉ biết lắc đầu mỉm cười....

Điềm nhiên nhìn vợ chồng Trình Quân..

- "Trình Chủ Tịch.Thật xin lỗi, hai đứa nhỏ kết hôn nhưng đến giờ hai gia đình chúng ta mới gặp được nhau.Một phần do hai đứa sang Mỹ mới về nước chưa bao lâu.Mà Chủ của Diệp Tâm bận đi công tác..Nên hôm nay mới sắp xếp được"

- "Diệp lão gia.Nếu phải trách là trách chúng tôi..Dù sao cũng là nhà trai mà lại không quan tâm đến chuyện này..Xem như bữa cơm hôm nay là lời xin lỗi của tôi vậy.."

Trình Quân mỉm cười nhận lỗi về phần mình.Dù là con trai ông mới thông báo về chuyện ông có con dâu mới cách đây một tuần.Cầm chai rượu rót cho Diệp Ngan cùng Diệp lão gia..

- "Vậy từ này chúng ta là gia đình..Nếu Tiểu Tâm có làm gì không phải mong hai người bỏ qua "

Diệp Ngan nâng ly cùng Trình Quân khéo léo mở miệng..

Diệp lão gia vuốt lấy tóc Diệp Tâm.Đôi mắt đầy nếp nhăn cười hạnh phúc lại ẩn ý nhìn Trương Tuyết Hoa..

- "Trình Phu nhân.Tôi biết Tiểu Tâm nhà tôi còn nhỏ dại, cái gì cũng không bằng người ta.Một phần do tôi chịu hư.Từ nhỏ ba mẹ nó bị tai nạn..Con bé bị tâm bệnh nhờ có Trình Khang nó mới được như ngày hôm nay.

Diệp Tâm rất may mắn mới gặp được Trình Khang.Cũng mong Trình Phu Nhân có thể bao dung chỉ dạy cho con bé nhiều hơn..Có được không?"

Tuy là lời khiêm tốn, nhưng nếu nghe kĩ sẽ hiểu ý tứ của ông.Diệp Tâm vốn là hòn ngọc trên tay của Diệp Thành.Lại đại tiểu thư của Diệp Gia...

Chỉ dạy sao..Bà dám chỉ dạy kiểu gì.Nhìn còn bé đó có chút ngốc thì ra có lai lịch bị tâm bệnh.Dĩ nhiên có chút không cam lòng nhưng bây giờ bà có thể lên tiếng sao chỉ biết.. cười khan gật gật đầu nói..

- "Diệp lão gia..Ngài đừng nói vậy.Tiểu Tâm là cô bé ngoan.Rất đáng để được yêu thương.."

- "Cám ơn..cám ơn.."

Diệp lão gia hài lòng gật đầu..

Trình Quân liếc mắt nhìn vợ..Còn Trình Khang không mấy quan tâm ngồi một bên lau miệng cho Diệp Tâm.Phản ứng của mẹ anh, anh đã đoán trước được không lấy gì làm lạ..

Hai nhà không khí vui vẻ, vừa ăn vừa nói về hôn sự của đôi trẻ....Mọi sự căng thẳng vừa rồi như chưa từng xảy ra..

Trình Khang thật ra chỉ là sắp xếp một buổi gặp mặt..Làm rõ mọi việc, với lại cho cô vợ ngốc của anh một danh phận rõ ràng..Thật ra anh không mấy quan tâm cho lắm.Vì anh sẽ không để cho Diệp Tâm làm dâu hay chung đụng với bất cứ ai..

Anh chỉ thích tổ ấm riêng tư thuộc về bọn họ..Cùng cô du lịch khắp nơi tung tăng hưởng lấy tư vị cuộc sống..Khi nào thích thú trở về ngôi nhà ở Mỹ ngắm nhìn bốn mùa xuân hạ thu đông..Chỉ cần cô vui vẻ hạnh phúc trong vòng tay của anh còn tương lai cứ để anh lo liệu..

Chương 47: Vạch mặt nhau

Về đến nhà mà Trương Thúy Hoa vẫn còn mộng lung đầu óc vẫn chưa thể tỉnh táo, bàn tay thả chiếc túi xách lên sofa mình cũng ngồi vào thất thần suy nghĩ..

Trình Quân liếc nhìn về mặt quái lạ của vợ..

- " Sao nữa..?"

- " Anh con nhỏ đó đúng là tiểu thư Diệp Gia sao..?"

Trình Quân hết nói nổi, tay cởi áo vest vắt lên tay cười lạnh..

- " Cái đó quan trọng à. Phải ra bà nên quan tâm con trai mình có hạnh phúc với cuộc hôn nhân này không.."

- " Sao không hạnh phúc. Anh không thấy nó cứng chiu con bé đó ra sao à. Có khi nào nó đối với Kiều Hân như thế đâu.."

- " Từ nay đừng nên nhắc đến Kiều Hân nữa. Tôi nói cho bà biết Diệp Gia không dễ đụng vào đâu. Bà còn không yên phận thì hậu quả tự lãnh lấy.."

Trương Tuyết Hoa thấy ông nóng giận bà đứng dậy qua ngồi xuống bóp vai ông, dịu giọng..

- " Em biết rồi. Em đâu phải ngốc mà không biết.."

- " Không được liên quan đến Trần gia nữa. Còn nữa Trình Khang bây giờ vô cùng bất mãn với bà. Bà con không biết thay đổi thì coi chừng nó từ mặt bà luôn đấy.."

Nói rồi ông đẩy bà ra cầm áo khoác lên lầu. Trương Tuyết Hoa lờm lẩy ông lắm bả.

- " Cha con hai người y như nhau. Tôi làm gì cũng không phải vì hai người sao.. Hừ.."

Nói cho đỡ tức thế thôi. Nghĩ lại thời gian qua Trình Khang luôn đối xử lạnh nhạt với bà.. Khiến lòng bà cũng nặng nề tổn thương không ít..

Mấy ngày nay Trương Tuyết Hoa thường xuyên gọi điện cho Trình Khang.. Nhưng thái độ anh vẫn hờ hững như vậy nói với bà chưa được hai câu đã tắt máy..

Trương Thúy Hoa buồn bực không thôi..

Trình Quân từ trên lầu đi xuống nhìn thấy về mặt của bà ông cau mày..

- " Có Chuyện gì?"

- " Anh xem con trai của anh kìa.. Em hạ mình gọi điện cho nó bao nhiêu lần. Bảo nó đưa Tiểu Tâm về đây chơi. Nó không cần suy nghĩ liền từ chối còn tắt máy. Làm như về đây em sẽ ức hiếp vợ nó không bằng.."

Trình Quân xem như đã hiểu đưa cặp táp cho quản gia đem ra xe trước, còn mình ngồi xuống ăn sáng..

Thấy chồng mình chẳng đối đãi đến việc bà vừa nói. Trương Tuyết Hoa âm ỉ..

- " Sao anh không nói gì..?"

Ông vẫn thông thả ăn sáng nhàn nhạt lên tiếng..

- " Đơn giản nó biết em không thật lòng.."

- " Sao không thật lòng. Không phải em đã chịu chấp nhận Diệp Tâm rồi sao..?"

Lấy khăn lau miệng, uống một chút nước ông đứng dậy nhìn bà lắc đầu nói..

- " Em vốn tiếp nhận Diệp Gia.Chứ không phải Diệp Tâm.."

Trương Thúy Hoa ngậm miệng, chẳng hề phản bác..Bị ông vạch trần bà có chút xấu hổ nói không nên lời..Trình Quân cũng chẳng nói thêm, ra xe đi làm..

Trương Thúy Hoa thở dài chẳng còn tâm trạng ăn uống, ra sofa ngồi xuống..

Quản gia đi từ ngoài đi vào..Sắc mặt có chút khó coi nhẹ giọng nói..

- " Bà Chủ..Có Trần tiểu thư đến "

- " Mẹ.."

Trần Kiều Hân vừa vào đã bước đến ngồi xuống bên cạnh ôm lấy tay bà..

Trương Tuyết Hoa đưa mắt lờm lỏm lấy Quản Gia..

Rồi lại nhìn Trần Tuyết Hân, bà nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi tay cô ta cười nhạt nói..

- " Con đến có chuyện gì sao..?"

Nhìn thái độ của bà khác lạ Trần Kiều Hân mảy hơi cau nhẹ miệng vẫn ngọt ngào..

- " Mẹ con có mua cho mẹ bộ mỹ phẩm dưỡng da của Pháp.Mẹ sử dụng thử xem "

Cô ta đặt một túi mỹ phẩm lên trên bàn..

Trương Tuyết Hoa thở dài ngồi nhích người ra, trầm giọng nói..

- " Kiều Hân..Con là cô gái tốt.Nhưng từ nay con đừng gọi bác là mẹ nữa.Người ngoài không biết sẽ hiểu lầm mất..Bây giờ Trình Khang nó đã có vợ khác rồi..Để con dâu bác nghe được sẽ không hay.."

Hai mắt Trần Kiều Hân mở to như không tin những gì mình đã nghe, hít thở sâu cười gượng..

- " Mẹ! Có phải mẹ giận gì con không.Mẹ nói mẹ chỉ chấp nhận một người con dâu là con thôi mà..Sao giờ..."

Trương Tuyết Hoa chép miệng có chút chột dạ bà đứng dậy sang ghế khác ngồi tạo khoảng cách giữa hai người, xoa lấy bàn tay của mình..

- " Thì đúng là vậy.Con cũng thấy mà bác đã cố gắng hết cách.Nhưng Trình Khang nó rất yêu cô gái kia..Còn nữa bác trai con cũng đã chấp nhận rồi.Bác làm vợ cũng phải nghe theo.."

Trần Kiều Hân nghe bà nói mà nổi tức giận dâng lên..Cô ta đứng dậy cười lạnh cũng chẳng cần nề nang gì nữa..

- " Hừ..Bà nói còn hay hơn hát..Tại sao bà không nói vì bà biết được con dâu mới của mình là tiểu thư Diệp Gia..Có mối ngon hơn nên bà muốn đá tôi ra.."

- " Thái độ vậy là sao.Cha mẹ cô không dạy cô biết lễ nghĩa hay sao "

Trong mắt Trương Tuyết Hoa..Trần Kiều Hân đối xử với bà lúc nào cũng lễ phép kính trọng lần này nằm ngoài sức tượng tượng của bà mà..

Trần Kiều Hân cười lớn..

- " Bà vốn không xứng để tôi phải kính trọng.."

- " Lão Tán Ông đuổi cô ta ra khỏi đây nhanh cho tôi. "

Trương Tuyết Hoa giận run, quát lớn bảo quản gia đuổi khách..

- " Bà không cần đuổi tôi cũng chẳng cần ở lại "

Bước ra được mấy bước, cô ta lại quay lại cầm lấy túi mỹ phẩm..Nên giày cao gót rồi đi..

- " Hồn xược mà..Bây giờ mới thấy rõ con người của nó "

Trương Tuyết Hoa nghiêng răng hàm hực...

Trần kiều Hân ngồi lên xe, cũng giận dữ không kém..Cô ta tìm lấy số Trình Khang bấm nút gọi cho anh..Cô ta biết anh sẽ không nghe máy nhưng vẫn hi vọng được nghe tiếng nói của anh..

Ngoài dự đoán là Trình Khang lại nghe máy..Giọng anh lạnh nhạt vang lên.

- " Chuyện gì..?"

Trần Kiều Hân kinh hỷ, nhìn vào số chớp nháy trên màn hình xác định mình không gọi nhầm mới dè dặt lên tiếng.

- " Khang..là em."

- " Tôi biết có chuyện gì?"

Giọng anh dường như không nhẫn nại..

- " Em.em muốn gặp anh."

- " Tôi không rảnh.Có gì nói ngay nếu không tôi tắt máy "

Chưa nói hết câu đã bị anh cắt ngang..

Trần Kiều Hân gấp gáp nói..

- " Đừng..đừng tắt máy..Em nói..em nói."

Khang anh có thể cho em một cơ hội nữa không.Em hứa sẽ làm một người vợ tốt bù đắp tất cả cho anh được không.Anh đừng bỏ rơi em mà..Em xin anh đây.."

Giọng Trần Kiều Hân lạc đi, nước nở van nài tình yêu của anh..Mong anh sẽ động lòng mà thương cảm..Ai ngờ Trình Khang lạnh lùng cười khẽ rồi nói..Tiếng cười của anh đến sau này khi nhớ lại Trần Kiều Hân còn cảm thấy ớn lạnh..

Anh nói..

- " Cô khóc gì chứ.Tình yêu của cô tôi không dám nhận.Mà tôi vẫn chưa nói với cô sao.

Những tấm hình của cô với nhân tình của mình tôi con lưu giữ trong máy..Đạo này tôi rất bận.Tôi không muốn bị ai quấy rối..Tôi chỉ sợ tâm trạng không tốt lỡ tay click chuột một cái, những tấm ảnh đẹp đẽ đó sẽ có mặt tại Trần Thị..Còn một số trang báo giải trí.

Nên cô đừng gọi điện khóc lóc với tôi..Khiến tâm trạng tôi không vui sẽ thiệt cho cô đó..."

- " Anh..anh..."

Sắc mặt Trần Kiều Hân tái mét, bàn tay cầm lấy điện thoại run rẩy chẳng thốt nên lời..

Đây là lần đầu tiên anh nói nhiều với cô ta như vậy..Nhưng từng câu từng chữ như dao nhọn cắm vào tim cô ta..Lòng đau đến thở không nổi..lại nghe Trình Khang lạnh lùng nói tiếp..

- " Không tin thì cô cứ thử.Khôn ngoan thì nên chấm dứt những trò vớ vẩn của cô lại đi."

Nói rồi anh lạnh lùng ngắt kết nối.

- " Á....."

Nhìn màn hình tối đen.Trần Kiều Hân nước mắt nhòe đi hết lớn ném điện thoại vào ghế..Ôm mặt khóc nức nở..Tài xế xe nhìn qua kính chỉ biết lắc đầu thờ dài..

Trần Kiều Hân luôn muốn níu kéo tình cảm của hai người nhưng anh không cho cô ta cơ hội..Hình ảnh anh ân cần cưng chiều Diệp Tâm hàng giây hàng phút hàng đêm luôn hiện lên trong đầu cô ta..

Cô ta khát khao, ước mơ chỉ mong rằng một chút dịu dàng đó anh có thể dành cho cô ta như thế Trần Kiều Hân cũng mãn nguyện..

Nhưng đối với cô ta anh luôn lãnh đạm thờ ơ, lạnh lùng và bây giờ khi hai người thành người dung anh càng tàn nhẫn hơn bao giờ hết..Một chút may mắn thương cảm dành cho cô ta cũng không hề có..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tiểu Ngôn

Đúng là thời gian khiến ai rồi cũng khác. Từ cỏ cây, đến đường phố rồi đến từng con người.

Từ ngày con trai ra đời đến nay đã hơn hai tháng, Trình Viện như trở thành một người khác.. Thường xuyên đi trễ về sớm..Khiến các cấp dưới nhăn mặt nhủ mầy mà chẳng dám than thở..

Tiểu bảo bối của Trình Gia tên là Trình Ngôn.Mới tròn hai tháng mà các đường nét rõ ràng bụ bẫm vô cùng đáng yêu, trên khuôn mặt phúng phính là đôi mắt to tròn ướt át hàng mi dài giống hệt Y Tĩnh..Chiếc mũi và cái miệng khi cười không khác gì Trình Viện lúc nhỏ..Nếu Trình Ngôn là hòn ngọc trên tay Phúc Nhã thì cũng là tâm can của Trình Khiêm..Ông cung đưa cháu bảo bối này còn hơn Trình Viện lúc nhỏ..Sự dịu dàng mà chưa ai từng thấy qua bấy giờ điều được mở mang tầm mắt khi ông ôm cháu trai vào lòng nâng niu từng chút..

Y Tĩnh có lẽ đáng thương nhất mỗi lúc muốn ôm con trai một chút vô cùng khó khăn..Khi con trai thuộc về cô là khi nhóc con thêm sữa mẹ..Lúc đó cô mới được gần gũi cục thịt nhỏ của mình..

Lúc này đây có hai vị khách không mời mà đến..Sau khi thực hiện nghi thức chào hỏi mọi người..Diệp Tâm theo Trình Khang vào phòng em bé để ngắm Tiểu Ngôn..

Diệp Tâm hai mắt mở to, đôi mắt chớp chớp miệng nhỏ chép chép như rất thèm thuồng nhìn cục thịt nhỏ đang nằm trong lòng Y Tĩnh..

Cả nhà Trình Khiêm sau khi biết chuyện của Trình Khang..Đây là lần đầu tiên mọi người được gặp Diệp Tâm..Có biết qua bệnh tình của cô ngày xưa..Phúc Nhã cả Y Tĩnh đều thấy thương Diệp Tâm nhiều hơn, vì khi tuổi còn quá nhỏ mà phải mất cả cha mẹ còn trải qua tháng ngày u uất khiến bản thân rơi vào tâm bệnh..Một cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn lại phải trải qua quá nhiều tổn thương..

Họ lại càng khâm phục và cảm động tình yêu của Trình Khang đối với Diệp Tâm..

Trình Khiêm cũng rất mừng cho hạnh phúc cháu của mình..Trước mặt Diệp Tâm ông luôn hòa nhã để không hù dọa cô bé..

Trình Viện đưa mắt nhìn Trình Khang cười nhạt rồi bước đến ngồi bên cạnh Y Tĩnh..

Cả nhà trải một cái thăm lòng dưới sàn cùng quay quần bên cạnh Tiểu bảo bối..Trình Khiêm ngồi trên ghế ngắm cảnh âm áp mỉm cười hạnh phúc..

Diệp Tâm nhìn cục thịt nhỏ trong lòng Y Tĩnh không chớp mắt..Đưa mắt nhìn Y Tĩnh, môi hồng nhỏ giọng..

- "Chị..cho Tâm bế bé nha..."

Y Tĩnh lần đầu gặp Diệp Tâm cô đã thích Diệp Tâm rồi, đáng yêu đơn thuần không hề tâm cơ suy tính, tâm hồn trong sáng như một đóa trà..Y Tĩnh mỉm cười liền gật đầu..

Trình Khang nháy mắt với Y Tĩnh rồi kéo Diệp Tâm vào lòng hôn lên gò má trắng mịn ngăn cản..

- "Không được em bé không quen sẽ làm Tiểu Ngôn đau đó.."

Diệp Tâm buồn bã chu môi.

- "Tâm bế nhẹ à..sẽ không làm bé đau đâu..."

Giọng cô non nớt thương lượng làm ai cũng phì cười..Trình Viện cũng phải nhếch môi..

- "Thế em đến đây có đem quà cho Tiểu Ngôn không?"

Trình Khang cố tình trêu vợ..Diệp Tâm nghe vậy đưa mắt nhìn Y Tĩnh lại hướng mắt lên Phúc Nhã thấy ai cũng đưa mắt chờ mong cô trả lời..Diệp Tâm rói rầm cúi đầu đáng thương nói..

- "Quà..quà sao..Tâm..Tâm không có mang.."

- "Ui..Lần đầu đến gặp cháu mà không mang quà..Vậy mà đòi bế..Tiểu Ngôn chắc không cho em bế đâu.."

Trình Viện bây giờ mới biết em trai của mình cũng tà ác thích ức hiếp người khác như vậy...Trình Khang thay đổi thật rồi.Nhưng chỉ đối với Diệp Tâm mà thôi..

Diệp Tâm nghe anh nói thế.Mếu máo chẳng biết làm sao..Thoát khỏi vòng ôm của anh, bò đến bên cạnh Y Tĩnh..Cúi người xuống sát mặt cục thịt nhỏ sờ sờ má bé..Cô chép miệng nghiêm túc mà nói..

- "Tiểu Ngôn ngoan..Cho Tâm bế nhé..Lần sau Tâm sẽ mua quà cho cháu nè..À..nhà Tâm có ngói sao..Có rất nhiều gấu bông nữa...Sẽ cho Tiểu Ngôn hết..."

- "Haha..."

Cả nhà phá lên cười Phúc Nhả vỗ lấy đầu Diệp Tâm luôn miệng nói..

- "Con bé thật đáng yêu..Trình Khang treu cháu đấy..Được gọi Tiểu Tịnh con cho Tiểu Tâm bế đi.."

Y Tịnh cũng cười không ngừng..

Trình Khang sáp đến kéo Diệp Tâm vào lòng.Chỉ Diệp Tâm cách bế bé...

- "Này em nghiêng cái tay này xuống..Đứng rồi nhẹ nhàng thôi.."

- "Hi hi..Đáng yêu quá..Khang..Tiểu Ngôn cười với Tâm nha.."

Diệp Tâm được bế Tiểu Ngôn vào lòng, tay nâng niu chẳng dám động đậy..Khuôn mặt xinh đẹp hiện rõ sự thỏa mãn, miệng cười chẳng khép lại được..

Y Tịnh đưa mắt nhìn Trình Viện hai người nhìn nhau cười ẩn ý..

Hình ảnh Trình Khang bao bọc Diệp Tâm và Tiểu Ngôn vào lòng rất đẹp..Khiến Trình Viện phải thốt lên.

- "Hai người thích vậy.Cũng sinh một đứa đi.."

Diệp Tâm vừa nghe Trình Viện nói, cô liền ngẩng mặt nhìn Trình Khang..Cô đã từng xem phim nha, cô biết sinh em bé là sao nè..

Trình Khang béo lấy má vợ nhắc nhở.

- "Không muốn bế Tiểu Ngôn nữa à.."

- "Bế...Tâm bế mà..."

Giống như sợ ai giành không bằng, dựa sát mặt mình vào hôn nhẹ vào khuôn mặt đáng yêu của cục thịt nhỏ rồi thích thú cười khúc khích.

Trình Khang lúc này mới nhướn mày nhìn Trình Viện..

- "Anh đừng dạy hư vợ em..Cô ấy còn nhỏ "

Trình Viện khinh thường hừ mũi..giơ tay ôm Y Tịnh vào lòng..

Trình Khang cúi đầu nhìn cô ngốc nào đó đang vui vẻ cưng nựng Tiểu Ngôn..Lại nghĩ vợ của anh còn nhỏ thế mà, cô chỉ mới hết bệnh chưa hưởng thụ hết cuộc sống này đã bắt cô làm mẹ, anh không đành lòng..Mà hơn ai hết anh là người biết rõ mang thai vất vả ra sao..Chuyện con với anh có cũng được không có cũng chẳng sao..Cái anh lo lắng là sức khỏe của cô.Bây giờ anh chỉ muốn cùng cô hưởng lấy cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào của hai người mà thôi..

Vote đề.....

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cáp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Màu sắc hạnh phúc (Kết)

Bầu trời hôm nay trong xanh hơn bao giờ hết, ánh nắng ấm áp dịu dàng chen qua từng kẽ lá..Không khí cuối năm cũng dễ chịu hơn với khí lạnh của mùa đông tràn về..

Nhưng không khí càng vui vẻ hơn chính là ngày cưới của Trình Khang và Diệp Tâm

Phải khó khăn lắm mọi người mới thuyết phục được Trình Khang chịu tổ chức hôn lễ.Không phải Trình Khang không muốn nắm tay người vợ mà mình yêu thương sánh bước lên thảm đỏ..Nhưng anh đã từng cưới một lần rất hiểu rõ hôn lễ rườm rà, nhiều nghi lễ rắc rối ra sao..Mà anh lại không nỡ để cho Diệp Tâm vất vả..

Cuối cùng hai nhà phải hứa cắt bỏ những chi tiết rườm rà không cần thiết.Số khách mời chỉ mời những người quen thân thiết giới hạn.Trình Khang và Diệp Tâm cũng sẽ không cần đi mời rượu, dẫn đo suy nghĩ anh mới chấp nhận..

Nhưng anh sai rồi vì bây giờ anh đang vô cùng hối hận. Trình Khang buồn bực ngồi trong phòng thay đồ..Khí chất ngời ngời, toàn thân là bộ vest màu

trắng sang trọng.

Có điều khuôn mặt đẹp trai lại tối sầm, mày đen cau lại bộ dáng nồn nóng của anh chẳng phù hợp với dáng vẻ bên ngoài.

Trình Khang đưa tay nhìn đồng hồ, anh cũng chẳng biết đây là lần thứ mấy anh nhìn vào mặt kính chứa những con số..

Trình Viện môi nhếch nhẹ, ngồi đối diện chân gác lên bàn bộ dáng như đang xem kịch vui..Lắc lắc ly rượu đỏ cười cười.

- "Chỉ mới một đêm mà Cậu làm như hai người bị chia cắt mười năm không bằng."

Trình Khang càng nghĩ càng buồn bức không biết ai lấy đâu ra cái phong tục quái quỷ gì nữa. Trước ngày cưới không cho anh và vợ của anh gặp mặt nhau..Diệp Tâm bị đưa về Diệp gia, nói gì nào là đúng giờ hai vợ chồng mới gặp được nhau nếu không sẽ không may mắn..

Cả đêm anh trần trọc không ngủ được.Có bao giờ Diệp Tâm rời xa anh lâu như vậy đâu.Không biết cô có khóc hay ngủ không được ăn không ngon giống anh không đây.....

Trình Khang đã buồn phiền không thôi còn bị Trình Viện châm chọc anh câu giận nói..

- "Anh làm sao hiểu được cảm giác này..

Không phải sau khi cưới anh con bỏ đi biệt một tháng sao.Bị ép cưới khác với tự nguyện mà.."

Trình Viện lườm lấy anh..

- "Tôi cứ tưởng cưới lần hai cảm giác đã quen "

Chẳng ai chịu thua ai..Trình Khang nghe Trình viện nói có chút sùng sốt..Anh nói Trình Viện mà không nghĩ lại mình lúc cưới Trần Kiều Hân..Anh chẳng hề có thái niệm giờ giấc như một con ròi ai bảo gì làm đó.

Chẳng chờ mong hay có cảm xúc gì khác là chán ghét..

Trình Khang ngậm miệng chẳng thém nói nữa.. Vì bây giờ anh thật sự rất nhớ bảo bối của anh rồi..

Nếu bên Trình Khang không khí chẳng vui vẻ gì..Bên phòng Diệp Tâm càng nhốn nháo hơn bao giờ hết..

Diệp Tâm trên người là chiếc váy cưới trắng

bồng bênh, cổ áo trễ vai khéo léo khoe bờ vai trắng mịn..Mái tóc được vấn cao đánh rối phía trước những loạn tóc mây được thả nhẹ hai bên gáy tai, trên đầu đội chiếc vương miện nam đầy kim cương cùng voan lưới buông dài phía sau..Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng nhìn Diệp Tâm xinh đẹp lung linh không khác gì một nàng công chúa kiêu diễm bước ra từ những câu truyện cổ tích.

Có điều lúc này Diệp lão gia và Diệp Ngạn đang phát điên chẳng biết phải làm sao với cô..

- "Ông..Tâm không cưới nữa đâu..Híc..Cho Tâm gặp chồng Tâm nha..."

Diệp Tâm mếu mòi hai tay xách lấy váy cưới chỉ muốn ra khỏi phòng để đi tìm Trình Khang.

Từ tối hôm qua bọn họ tổn biết bao nhiêu là thời gian mới dụ dỗ đưa Diệp Tâm về Diệp Gia.Cô cũng đã nghe mọi người giải thích phong tục này nọ....

Nhưng không ngờ đã lâu vậy cô vẫn không gặp được Trình Khang..

Bây giờ cái gì cô cũng không muốn nghe..Chỉ muốn gặp chồng mình ngay mà thôi..

Diệp Tâm rất rất nhớ, vô cùng nhớ nha..!

Diệp lão gia giờ tay ra cẳng đường..Về mặt bắt đắ đi thờ dài lần thứ mấy ông cũng không đếm được, xuống nước nài nỉ cháu gái..

- "Tiểu Tâm ngoan..Một chút..một chút nữa thôi..Ông sẽ cho cháu gặp chồng cháu.."

Diệp Tâm nào nghe bịu mòi, hếch mũi muốn vạ biếu cảm.

- "Ông nói dối..Câu này ông nói bao nhiêu lần rồi nha.....Từ tối giờ lúc nào ông cũng nói thế mà có cho Tâm gặp đâu..Híc.."

Diệp lão gia ho khan sò mũi..Quay sang kéo tay con trai mình nhờ Diệp Ngạn tiếp ứng..

Diệp Ngạn hắng giọng bước đến nắm tay Diệp Tâm dỗ dành..

- "Ông nội không nói dối cháu đâu.Một chút nữa chú sẽ đưa cháu đi gặp Trình Khang được không..?"

- "Không được...hức..hức Tâm muốn ngay bây giờ...ngay bây giờ....hức...Không chịu đâu....Ông ơi...."

Diệp Tâm dậm chân bắt đầu nháo nhào..

Diệp Ngan bắt lực tay chân luống cuống đưa mắt nhìn Diệp Lão gia..Hai người nhẩn mặt chẳng biết làm sao...

May sao lúc này cửa mở ra có một đám người đi vào..

Diệp Lão gia như nhặt được vàng mừng rỡ nói với Phúc Nhã..

- "Trình phu nhân bà nói với con bé dùm tôi với.Nó một hai đòi đi gặp chồng nó...Haiz.. Tôi thật sự hết cách.."

Trương Tuyết Hoa bị ông làm lơ,mím môi sắc mặt hậm hực buồn bực trong lòng..Hôm nay là ngày cưới Diệp Tâm và con trai bà ta..Mà làm như ngày cưới của con trai Phúc Nhã không bằng..Ai cũng réo tên bà ấy là thế nào..Chỉ hận nhất là đứa con dâu gốc gác kia..Diệp Tâm không cho bà chạm vào cô dù ai khuyên ngăn thế nào cô vẫn không nghe..Mà lạ nhất là Trình Khang anh lại không khuyên giải bọn họ cũng đành bất lực.

Y Tịnh mím môi cười, ôm lấy Tiểu Ngón cùng mẹ chồng bước đến..

Chẳng hề để Trương Tuyết Hoa vào mắt..

Diệp Tâm vừa thấy Y Tịnh và Phúc Nhã liền méo máo nắm tay hai người tiếp tục làm nũng.Hai mắt cũng long lanh ánh nước nhìn rất đáng thương..

- "Bác gái..Chị..Giúp Tâm tìm chồng Tâm đi..Híc..nhớ lắm..Tâm nhớ anh ấy lắm.."

Ai cũng biết Diệp Tâm sống không thể thiếu Trình Khang được.Bây giờ mới được chứng kiến.Mà có nào một mình Diệp Tâm.Bọn họ cũng từ phòng Trình Khang mới ra..Trình Khang cũng chẳng khá hơn tí nào.

Nếu người gác cửa không phải là Trình Viện chỉ sợ Trình Khang đã tông cửa đi tìm Diệp Tâm từ đời nào..

Phúc Nhã sửa lại váy áo cho Diệp Tâm, cười khề yêu thương nói..

- "Rồi.Bây giờ cháu ngồi xuống, để cho người ta chỉnh lại y phục và trang phục một chút..

Sau đó Bác sẽ đưa cháu đi gặp Trình Khang.."

Bà nháy mắt với Y Tịnh..Y Tịnh gật đầu đưa Tiểu Ngón đang bị ba bị cô cho bà bế, nắm tay Diệp Tâm đi về phía bàn trang điểm, kéo ghế cho cô ngồi xuống, dịu dàng nói..

- "Lúc này chị có gặp Trình Khang..Anh ấy hỏi em làm cô dâu có xinh đẹp không..Chị nói Tiểu Tâm nhà ta rất xinh đẹp..Em xem em nháo một hồi khăn voan đã bị lệch hết rồi..Em chỉnh sửa lại một chút..Để một hồi gặp Trình Khang..Anh ấy phải ngạc nhiên mà tấm tắc khen rằng Tâm Tâm thật đẹp.."

Diệp Tâm đưa đôi mắt to tròn đầy ngây thơ nhìn Y Tịnh, chu môi hỏi.

- "Có thật không ạ...?"

Y Tịnh gật đầu cười thật tươi..

- "Thật mà..Ngồi ngoan cho họ trang điểm lại cho em nhé. "

Diệp Tâm liền gật gù đầu, để người trang điểm chỉnh trang lại cho mình..

Diệp lão gia cùng Diệp Ngan thở phào gật gù đầu cảm ơn Phúc Nhã và Y Tịnh..

Đúng giờ lành, chuẩn bị ra cử hành hôn lễ..

Mọi người mở cửa đưa Diệp Tâm bước ra, Y Tịnh một bên đỡ lấy váy cưới cho Diệp Tâm để duy chuyển..

Khi họ chưa ra khỏi cửa đã nghe tiếng bước chân dồn dập..Không cần suy nghĩ cũng biết là ai..Chưa được mấy giây Trình Khang đã xuất hiện ở cửa..Ánh mắt anh dịu dàng, ấm áp nhìn Diệp Tâm không thể chứa bất cứ ai được nữa..

- "Khang..Khang..hức..."

Diệp Tâm gặp được anh đôi mắt sáng rực liền chạy đến ôm chầm lấy Trình Khang nũng nịu trách hờn..

- "Ghét..ghét lắm..Anh đi đâu cho Tâm đợi lâu quá nha..hức..."

Trình Khang giang tay ôm vợ vào lòng hôn lên tóc lên trán cô..Thì thào như đang kiểm chế tâm tình..

- " Xin lỗi..xin lỗi em Tâm Tâm."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau cười thờ dài lắc đầu..Dời bước đi trước để vợ chồng nhà này ôm ấp một chút sau một ngày không gặp...

Dưới ánh nến ấm áp và lung linh hòa vào màu sắc trắng hoa linh lan, nhỏ nhắn, xinh xắn, dễ thương như những chiếc chuông nhỏ.

Nó tượng trưng cho sự ngọt ngào, khiêm tốn, thuần khiết và hy vọng..Cùng sắc màu của đèn thủy tinh dung hòa vào nhau một cách hoàn mỹ,

Dưới sự mong chờ của tất cả mọi người, Diệp Tâm được Diệp Ngạn dắt tay chậm rãi tiến về lễ đường.Váy cưới trắng tinh khiết là lướt trên nền đất, cô dâu y hệt như một thiên thần xinh đẹp động lòng người..Trình Khang nhìn vợ đến gần ngơ..

Diệp Tâm nở nụ cười bên lên vô cùng đáng yêu..đoạn đường tuy không dài nhưng giờ phút này Trình Khang thấy nó sao dài vô tận..Anh hồi hộp anh mong chờ chỉ muốn nắm lấy tay vợ anh ngay mà thôi...

Cuối cùng cũng tới nơi, Diệp Ngạn mỉm cười đặt tay Diệp Tâm vào tay Trình Khang..

- " Chúc các con hạnh phúc viên mãn"

Trình Khang mỉm cười nói cảm ơn..

Xúc động nắm lấy tay Diệp Tâm..Không kiềm chế được hôn nhẹ lên môi hồng đang cười tủm tỉm, khàn giọng..

- " Tâm Tâm..Em thật đẹp.."

Diệp Tâm nhoèn miệng cười càng rạng rỡ hơn..

Dưới thánh đường thiên liêng, trước sự chứng kiến của chúa cùng các khách mời hai người hạnh phúc trao nhau lời thề và trao nhẫn cho nhau...

Diệp Tâm ngây ngô làm theo những gì Trình Khang dạy trước đó..Trình Khang cười khẽ vợ anh giỏi nhất là việc học theo người khác và có trí nhớ vô cùng tốt, anh dạy gì cô điều nhớ rất rõ..Sau khi Trao nhẫn cưới Trình Khang xúc động nói..

- " Vợ à..Anh rất yêu em "

Ai cũng nghĩ Diệp Tâm sẽ cảm động rồi nghẹn ngào trao lại lời yêu nồng nàn cho chồng mình.

Cả khán đài chờ đợi thấy Diệp Tâm bước đến ôm lấy mặt Trình Khang nhoèn miệng cười tủm tỉm lại nói..

- " Tiếp theo là hôn nha..Cái này Tâm biết nè...Để Tâm làm cho...."

Trình Khang dờ khóc dờ cười, chưa kịp định thần đã bị cô ngốc nào đó cưỡng hôn..

Cả khán phòng cười ồ lên về độ đáng yêu của Diệp Tâm..khóe mắt Trình Khang hiện lên ý cười ôm sát vợ vào lòng đối khách làm chủ trao cho cô nụ hôn nồng nàn hạnh phúc nhất dưới trần vũ trụ chúc mừng không ngớt.....

Một hôn lễ biết bao là bất ngờ và cảm xúc, để không gian hai người không bị làm phiền sau hôn lễ Trình Khang liền lên đưa Diệp Tâm hưởng tuần trăng mật tại Nauy..Khi người lớn trong nhà hay tin bọn họ đã ở trên mây bay...

Mùa đông đến vương quốc Na Uy du lịch là điều tuyệt vời nhất là..Trình Khang đã bao lần muốn đến đây để ngắm cực quang từ đêm cho đến lúc rạng đông một hình ảnh tuyệt đẹp và hiếm hoi của tự nhiên. Nhưng chưa có cơ hội..Cho nên hôm nay được đưa Diệp Tâm theo càng làm cho anh rất hạnh phúc và thỏa mãn..

Hai người trong trang phục đậm chất mùa đông.Diệp Tâm được anh bao bọc trong áo lông dày rộng chỉ chừa ra khuôn mặt trắng hồng xinh đẹp...

Ngồi trên dãy núi cao của thảo nguyên mênh mông sắc màu của ánh sáng trên bầu trời về đêm một hiện tượng kì lạ nhưng vô cùng đẹp mắt một sự kì diệu của đất trời..

- " Khang..đẹp..đẹp quá.."

Diệp Tâm được anh ôm trong lòng miệng nhỏ phả ra hơi lạnh, không ngừng nở nụ cười thích thú..

Trình Khang mỉm cười..cạ mặt mình vào mặt của Diệp Tâm thì thầm..

- " Không đẹp bằng em.."

Niềm hạnh phúc chẳng thể nói bằng lời..

Môi tìm tới môi, mút lấy làn môi lạnh lạnh như kem của cô sưởi ấm cho cô và cả anh

..Nụ hôn nồng nàn dưới sắc màu của quang cực càng thêm lung linh mờ ảo làm sao...

Trong lúc này hai linh hồn như hòa làm một. Diệp Tâm có ngây thơ đến mấy cũng cảm nhận rất rõ được hạnh phúc ngập tràn trong lòng mình còn lan tỏa ra xung quanh.

Bàn tay nhỏ nít lấy áo lông dày của anh mát nhắm lại hưởng thụ giây phút tuyệt vời này...

Qua ba mươi năm trải qua cuộc sống trăm mối chưa cay. Từ ngày gặp được cô anh mới cảm nhận rõ hạnh phúc là gì, tương lai ra sao..Thì ra trên đời này nếu duyên phận không phải là cô thì nhất định cũng không phải là người khác. Chắc chắn là như vậy. Vì anh đã phí phạm ba năm để thử rồi còn gì.

Trăm lời đi chỉ mong một lời về, vạn người nhớ không bằng một người thương. Chính là như vậy!

Tâm Tâm Anh Yêu em...!!

End

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.